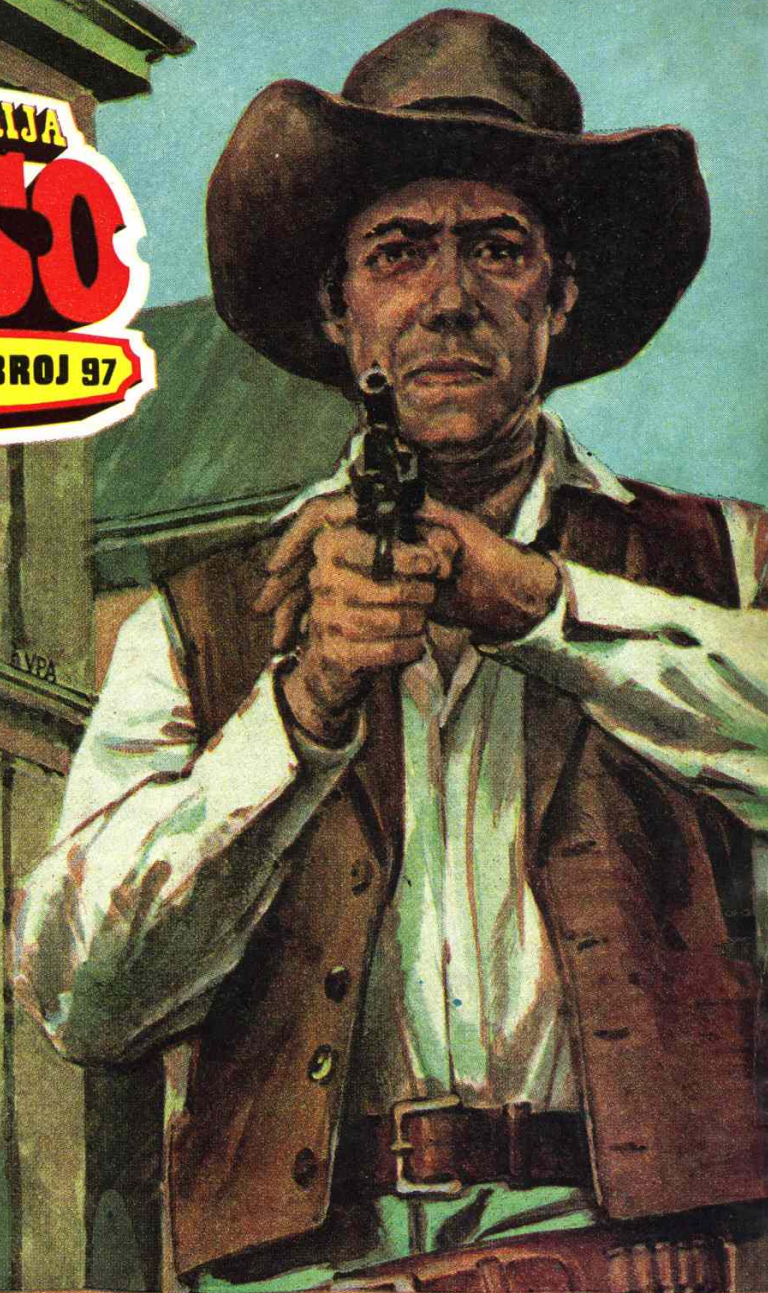

NOVA SERIJA
LASO
CIJENA 4 DIN BROJ 97

Konjanici iz pakla

Homer Haton:

KONJANICI IZ PAKLA

»Laso« Nova serija 1975.

Homer Haton: Konjanici iz pakla

Naslov originala: **Horsen from hell**

(Copyright: Fawcett Publication)

Recenzija: Tomislav Odlešić, književni prevodilac

Prijevod: Mladena Dojnić

Redaktura: Vera Habulan

„Laso“ — Izdavač OOUR Izdavačke djelatnosti „Vjesnik“, Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Glavni i odgovorni urednik: Borivoj Jurković, —
Tisak: OOUR novinsko-revijalna štamparija i OOUR TMG „Vjesnik“,
Zagreb, Ljubice Gerovac 1 — Zagreb 1975.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju): VJESNIKOVA PRESS AGENCIJA,
Zagreb

Cijena 4 d. Za inozemstvo: DM 1,60; ASCH 8; SFRS 1; HFL 1,30

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/2 — 1973 od 26. XI 1973.

I

Pristanište Litchfield u Arkansasu bilo je samo blatnjava točka u pustoši bez drveća, u tom velikom prostoru određena mjestom gdje se rijeka White ulijeva u Mississippi. Toga kasnog poslijepodneva sve je bilo sivo, i nebo i šuma daleko pozadi. Sve se činilo vrlo jadnim toga časa kada je parobrod Dixie Rose dodirnua daske na drvenom molu.

Na obali su se nazirale samo dvije zgrade. Ona bliža i veća bila je brvnara čiji je krov bio prekrit busenjem. Imala je po jedan kameni dimnjak na svakom kraju. Uska vrata bila su otvorena a maleni, četvrtasti prozori zatvoreni jakim kapcima. Druga brvnara bila je četvrtasta i bez prozora, imala je samo jedna vrata.

Mellissa McCutcheon gledala je s nevjericom, nagađajući da li se radi o staji sve do časa kad se na vratima pokazala mršava žena praćena odrpanom, prijavom dječurlijom. To je bio njihov dom.

Sitna, vjetrom nošena kiša zatamnila je površinu vode i pogled prema obali, ženi i djeci. Do broda je stigao vonj trule vegetacije iz močvara koje su započinjale odmah iza prve linije stabla. Oglasila se snažna, trozvučna sirena broda, a prvi oficir nagao se sa zapovjedničkog mosta i počeo psovati Crnce koji su trčali palubom.

Mellissa je izišla iz kapetanove kabine noseći u njedrima pet stotina dolara koje joj je dao njen šurjak. Kapetan nije bio najljubazniji, ponašao se nestnpljivo, kao da je sretan što će je se riješiti.

— Znači, ovdje ćete sačekati parobrod s Whitea koji će vas odpremiti u Springfield?

— Da — odgovorila je Mellissa. — Tamo me čeka suprug. Krenuo je iz Kentuckyja prije nekoliko mjeseci i sada me pozvao da mu se pridružim.

Kapetan je kimnuo, ali izraz njegova lica jasno je govorio što misli o čovjeku koji dopušta da njegova žena sama prevale toliko put.

— Dobro — rekao je nabusito — Nadam se da nećete suviše dugo čekati na taj brod. Ovi s rijeke White nimalo ne poštuju raspored vožnje. Možda se jedan pojavi sutra, a možda tek za mjesec dana. Ovdje u Litchfieldu nećete baš luksuzno stanovati.

— Nekako ću se snaći — odgovorila je. Na njegovu je licu zapazila isti izraz kao i na mnogim drugim muškim licima od onoga dana kada ju je Jeff napustio. Toga joj je bilo navrh glave. Hladno je zahvalila i sišla na palubu.

Mladi brodski blagajnik pošao je za njom i zapovjedio dvojici Crnaca da iznesu njen veliki sanduk. Položili su ga u dva prsta debeo sloj blata. Onda su iznijeli i njene torbe i nagomilali ih na sanduku. Blagajnik je pomogao

Mellissi pridržavajući je za lakat. Kada su sišli pokazao joj je veću zgradu.

— Ono je Merigayeva krčma, ako se to uopće može nazvati krčmom — rekao je. — To je najbolje, i jedino, što ovdje postoji.

— Merigayeva krčma — prošaptala je s nevjericom. Mladić ju je iskosa pogledao, otvorio usta ali ništa nije rekao. Podigao je šešir i bez riječi krenuo natrag prema brodu, disciplinirani, lanenim stolnjacima čistim kabinama — jedinoj točki civilizacije u ovoj divljini.

Žena i njena djeca sumnjičavo su gledala Mellissu koja je podigla kraj suknje i oprezno krenula prema njima savladavajući ljepljivo blato. Dvoje najmanje djece sakrilo se iza majke.

— Jeste li vi gospoda Marigay? Vi ste vlasnica ove... ove krčme?

— Nisam ja nikakva gospoda Merigay. Takva ne postoji otkada je tetka Corrie otišla na bolji svijet. Jobe je doveo nekakvu iz močvara, ali nisu bili oženjeni i ona je kidnula s trapezom.

Mellissa je bespomoćno okrenula glavu nastojeći da ne pokaže strah i nevjericu. — Netko valjda brine o toj krčmi? Putnici moraju negdje jesti i prespavati, zar ne?

— K nama ne dolazi mnogo putnika. Mornari ostaju na brodu, a traperi iz močvara dolaze samo kada zamjenjuju krzna za piće i barut. A kada dođu... gospode, samo se opijaju i tuku i natežu s Jobeovom djevojčicom, ako već nije s nekim otišla u šumu.

Mellissa je kimnula, okrenula se prema svojoj prtljazi, nastojeći držati glavu visoko i koračati što sigurnije. Ali kiša je sve jače padala i ona je morala sagnuti glavu. Ljepljivo blato zarobilo je njene cipele i njeni koraci su postajali sve kraći.

Druga brvnara nalazila se na povišem mjestu i djevojka se morala nagnuti naprijed, boreći se protiv vjetrova da bi mogla savladati uzbrdicu. Žena s djecom ostala je na mjestu promatrajući je bezizražajnim pogledom. Kada je prišla vratima krčme, iznutra ju je zapuhnuo težak zadah. Unutra je bilo polumračno.

Veliko kameno ognjište nasuprot vratima bilo je hladno. Lijevo i desno manja su vrata vodila u druge prostorije. Pod je bio gola, nabijena zemlja. Usred sobe stajao je grubo istesan stol, sa četiri stolice, a zidovi su bili obloženi napola uštavljenim krznima. Strop je bio nizak, a na jednom mjestu nalazio se otvor. Do njega su vodile ljestve izrađene tako da su komadi drva jednostavno pribijeni na stijenu.

Mellissa se oglašala, ali nitko joj ne odgovori. Onda je kroz polumrak razraznala lojanicu na stolu. Prišla je, položila obje torbe na stol i posegla, za svijetlićkom. Tamo je ležalo i kresivo. Skinula je svoje fine rukavice i pokušala čelikom izbiti iskru iz kamena. Napokon joj je uspjelo, pojavio se maleni crveni krug, zatim plamičak, i lojanica je bacila krug nemirnoga žutog svjetla na stol i malo osvijetlila tamne kutove prostorije.

Uz ognjište je ležala gomila drva. Mellissa je odlučila da upali vatru i otjera hladnoću ožujске večeri. Onda iz druge sobe začu kašljanje i teške čizme zatoptale su o zemljani pod.

Djevojka je naglo podigla glavu oči ju raširenih od straha. Nešto ju je natjeralo da lojanicu vrati na stol. Onda je brzo uzmakla tako da se taj komad pokućstva našao između nje i vrata. Uspravila se onako kako ju je podučavala njena baka Rhea, onako kako je to priličilo ponosnoj ženi iz dobre obitelji: ne pridržavajući se za stol, nego korak dalje i sigurna u sebe. Jedna malena šaka bila je stisnuta i stegnuta dlanom druge ruke. Vrh jezika ovlažio je gornju usnu koja je bila malo preširoka i za pravu ljepotu, ali zato ništa manje privlačna i puna obećanja.

Onda je muškarac ušao, a ona je zadržala dah i osjetila kako joj se steglo grlo. Bacila je brz oštar pogled prema izlaznim vratima, a zapravo nije svjesno pomislila na bijeg. Odmah je osjetila da je suviše daleko od spasonosnih vrata.

Nikada u životu nije vidjela takva čovjeka. Čak ni među divljim posadama na splavima koje su se pušale niz Ohio, pa ni u primitivnim naseljima berača šećerne trske, kamo ju je Jeff dvaput poveo na svojim lovačkim izletima. Muškarac je bio gol do pojaša, a

ta je golotinja bila još naglašenija šumom crnih dlaka po trbuhu i grudima rukama i ramenima. Divlje lice bilo je okruženo raščupanom bradom i kosom. Oči su bile podlivene krvlju. Masne, prljave hlače bile su na mjestima oderane, a nogavice ugurane u iznošene i blatom uprljane čizme. Golema šaka uhvatila je dovratak i on se pomalo ustalió na nesigurnim nogama. Miris znoja i alkohola zapuhnuo je Mellissu i ona je okrenula glavu od prizora koji ju je užasavao.

— Trebalo ti je prokleta mnogo vremena da se dovučesh ovamo!

Njegov je glas bio dubok i grlen, ispunjen predbacivanjem i prijekorom nekoga tko je dugo bio lišavan onoga što mu pripada.

— Prošla su već dva mjeseca otkada sam tvom ujaku Bradenu dao gomilu krzna. Dva mjeseca! A on se svečano zakleo da ćeš stići prvim parobrodom koji će dopuziti uz rijeku.

Ne okrenuvši glavu, bijesno je pljunuo na prljav pod, gotovo do njenih nogu.

— Ne znam o čemu govorite! — vrisnula je Mellissa. — Ja se zovem Melissa Rhea. Došla sam s Dixie Rose i moram čekati brod za Springfield. Ne poznajem nikakvoga Bradena i nitko me nije poslao ovamo. — Mellissa je sa čuđenjem ustanovila da se predstavlja svojim djevojačkim prezimenom.

— Prokleta bila, ne laži! — Njegove su se oči stisle i sada su bile nalik na dva krvava proreza. Jaki žuti zubi pokazali su se između ljubičastih usana iskrivljenih od bijesa. — Vidim ja po tvojim šarenim krpicama da si se vukla po brodovima sa svakim Tomom i Dickom i Harryjem koji te htio, umjesto da dođeš ravno ovamo kako ti je Braden zapovjedio. Ali ni ti ni on nećete me izigrati. Nisam dao ona dobra krzna zato da bi me prevarila neka djevojčura koja misli da je suviše dobra za Jobea Merigaya!

— Ali vi se varate! Kažem vam, ja nisam ta! Otići ću...

— Nikuda ti nećeš otići! — Nagao se naprijed i zamahnuo teškom šakom. — Odmah ćeš naučiti svoju lekciju!

Htjela je vikati i bježati, ali okamenila se od straha. Podigla je ruke u očajnom pokušaju da ga zadrži što da-

lje od sebe. Ali noge su joj bile kao od olova.

— Vi nemate pravo! Vi me ne razumijete! Nitko me nije poslao. Molim... dajte da vam objasnim...

Riječi su se pretvorile u besmislen vrisak. Velika šaka spustila se i odbacila njene ruke kao da su vlat trave. Prljavi prsti zahvatili su ovratnik haljine i u jednom zamahu rastragali meku tkaninu i bijelu čipku tankoga rublja i ružičasti grudnjak steznika. Iznenada, nepojmljivo i strašno, ona se našla razgolićenom od brade do pasa tako kako je nikada ni jedan muškarac izuzev Jeffa nije vidio.

— Oh, bože!

Podigla je ruke i njeni su nokti zaparali krvave tragove na licu muškarca. Pokušala se skloniti iza stola ali on ga je jednom rukom gurnuo u stranu.

— Pusti me, ti životinjo... ti...

Uhvatio ju je za golo rame i okrenuo poput lutke. Njena ispružena ruka udarila je preko ploče stola u lojanicu koja se bila prevrnula i sada je razliiveni loj gorio svuda unaokolo. Njeni su se prsti stegli, u zamahu nabila je zapaljenu lojanicu na lice muškarca. Zapaljeno ulje natopilo je njegovu kosu i bradu.

Zauriao je i počeo otvorenim dlanovima udarati po svome licu. Vikao je razjapljenih usta, grčeći se i izvijajući uz nerazumljive krikove. Iz njegove brade padale su zapaljene kapljice.

Čovjek se okrenuo i potrčao prema vratima tražeći kišu. Njegova je noga zapela za prevrnutu stolicu koja je ležala uza zid. Ispružio je ruke da bi se zadržao, a onda je teško pao.

I Mellissa je vriskala, njeno je tijelo još uvijek bilo opruženo preko stola, a oči raširene od užasa. Oderani komadi njene odjeće visjeli su joj oko pojasa. Iznenada je postala svjesna još jednoga ženskoga glasa koji je također vriskao. Okrenula je glavu i nazrela crvenu suknju koja se spuštala s tavana, niz primitivne ljestve. Iskričljivo djevojačko lice, načas je s mržnjom bilo okrenuto prema Mellissi, a onda su bose noge potrčale u drugu prostoriju. Djevojka se vratila s prljavim pokrivačem, prebacila ga muškarcu preko glave i sama se ispru-

žila preko njega gušeći plamen. Onda se osovala na koljena i okrenula prema Mellissi.

Mlada je žena tek tada postala svjesna svoje golotinje pa je drhtavim prstima počela sastavljati ostatke odjeće. Djevojka je nešto vikala, muškarac na tlu je nerazumljivo stenjao i jaukao. Bio je u gotovo besvjesnom stanju, a griva na njegovoj glavi još se dimila.

— Kakva ste vi žena? — viknula je djevojka. — Žena ne smije tako postupati s muškarcem!

Mellissu je iznenada obuzeo bijes koji je savladao strah.

— Ako misliš da je u redu to što mi je htio učiniti, podaj mu se ti. A ja smjesta odlazim odatle.

— Katkada bih poželjela da mogu. On je usamljen udovac i koji put ga uhvati... Ali ja sam njegova kćerka...

— Taj muškarac je tvoj otac?

— Ja se zovem Pansy Marigay.

To je znači bila djevojka koju je spomenula ona žena vani. Djevojka koju su lovili traperi kada bi došli u krčmu na razmjenu. Mellissa se prisilila da je bolje pogleda. Djevojka je bila još djevojčica. Duga plava kosa bila je smeđa od prljavštine, oči plave poput cvijeta a preko nerazvijena tijela nosila je samo poderanu crvenu haljinu.

— Ako ti je otac, ne možeš ga tako ostaviti.

Mellissa nije osjećala sažaljenja prema muškarcu, ali nije mogla ostaviti tu djevojčicu da sama brine o njegovim ozljedama.

— Sigurno imaš neke masti. Donesi to i staru plahu. Ja ću ti pomoći, a onda ćemo odlučiti što ćemo dalje.

— Ne treba mi pomoći od takve kao što si ti — rekla je djevojka, ali glas joj je bio nesiguran — Ja... ne znam...

Naglo je skočila na noge i otrčala u drugu sobu. Odatle je dopro njen glas, još uvijek prijeteći: — Ako si ga ozlijedila, kunem se da ću ti izrezati srce iz grudi!

Mellissa je postavila stol na mjesto i podigla na njega svoje torbe. Kaputić je odložila preko stolice znajući da njena golotinja na ovom mjestu ne znači ništa.

Uхватиła je tešku muškarčevu ruku, podigla je i pokušala ga okrenuti na leđa. Vukla je svom snagom ne mareći za otpor.

— Okreni se, proklet bio! — rekla je oštro protiskujući riječi kroz stisnute zube. — Okreni se da ti vidim lice!

On je nešto viknuo, zgrčio se i spruzio na leđa. Opaljena usta bila su razjapljena, a oči širom otvorene buljeći prema zadimljenom stropu. Djevojka je dotrčala u sobu noseći izgužvano platno i zemljanu posudu. Oči su joj sjale, a glas je bio oštar i ljutit. Udariła je posudom o stol i načas se suočila s Mellissom. Mlada žena privukla je posudu i zahvatila punu šaku masti.

— Lako se sada praviš važnom. — Glas je bio ispunjen otrovnom mržnjom. — Vidjet ćemo sutra navečer kad Burr Keltin i njegovi lovci dođu ovamo. Burr Keltin je gadan momak. Promijenit ćeš pjesmu kad te on dohvati.

II

Bilo je to drugoga dana i već je bilo vrlo mračno. Mellissa je podmitila Pansy Merigay pa ju je djevojka sakrila na tavan krčme. Lovci iz močvare su došli, podigli pravi pakao i otišli.

Mellissa je najprije pokušala novcem, ali to nije bilo dovoljno da savlada djevojčin strah pred Burrom Keltinom i njegovim drugovima, gladnim ženskog društva. Međutim, zlatna kočica ispunjena parfemom učinila je svoje. Plave oči su se raširile, usta stisnula i cijelo je lice postalo oštro kada je pohlepno ispružila svoju ogrubljeću ruku.

Trgovina je bila sklopljena.

Pansy je trebala dati Mellissi napunjen revolver i sakriti je na tavan dok Keltin bude u donjoj prostoriji.

Toga popodneva Mellisa je ležala na tavanu, promatrala okolicu kroz pukotine i sa strahom pratila dolazak lovaca.

Burra Keltina prepoznala je istoga časa kada ga je ugledala. Kada su se činovi močvarnih lovaca zarili u mu-

ljevitu obalu, iznad svih ostalih uzdizao se jedan gorostasani lik. Keltin je bio ne samo visok već i širok. Podsjećao je na bika. Slično Merigayu, glava mu je bila obavijena šumom raščupane kose i brade, samo što je dlaka bila vatrenorđa. Lovac je izgledao neizmjenno snažan i pun razorne energije. Njegov je glas odjekivao obalom dok se obraćao hordi sebi sličnih. Promatrajući ih, Mellissa se sledila od pomisli što bi bilo od nje kada bi je se dočepali. Sav njen ponos, duh i hrabrost slomili su se i nestali dok je promatrala taj strašan čopor.

Bilo im je potrebno samo jedan sat pa da svi budu polupijani. Djevojka Pansy prelazila je iz ruke u ruku, na njoj su bili još samo ostaci haljine. kosa je bila raščupana a lice crveno od uzbuđenja i viskija.

Mellissa je skrenula pogled s pukotine. Da nije sve bilo toliko realno, mislila bi da sanja ružan san. Našla se pod istim krovom s najgorom, podivjalom grupom ljudi koju je susrela u svom životu ljudi za koje nije znala da postoje.

Cijelo joj je tijelo drhtalo. Okrenula je glavu i zaklopila oči. Kad ih je opet otvorila kroz prozor na suprotnoj strani ugledala je rub šume.

Tog časa prvi put je vidjela Malloanea i Cherokeeje. Izjahali su iz mraka na svjetliu, ogoljenu čistinu pred krčmom.

Isprva su to bile nerazgovijetne, tamne, povijeni likovi, glava pognutih pred olujom. Dojahali su ravno do brvnare i onda je na njih pala zraka svjetla jednoga nezatvorenog prozora. Čovjek koji je jahao na čelu bio je bijelac, a ostali su bili Indijanci odjeveni u duge lovačke ogrtače od učinjene kože. Svjetlo je otkrilo Mellissi njihova brončana, mirna i okrutna lica.

Nekoliko metara od brvnare zaustavili su svoje konje na čijim se griyama hvatao led. Bijeli čovjek okrenuo se najbližem Indijancu. Njihovi su se glasovi izgubili u zavijanju vjetrova. Indijanac je izgledao sumnjičav i nepovjerljiv, bijelac bijesan i nestrpljiv. Gledajući ih, Mellissa je osjetila novu vrstu straha. Ljudi u prostoriji ispod nje bili su lupeži i razbijači, međutim

oni pred brvnarom, to je bio čopor vukova, ubojica, ljudi čija su zanimanja bili krv i smrt.

Vođa je naglo spustio ruku, poput nekoga tko je oštricom presjekao svaki otpor. Indijanac ga je gledao bez riječi. Činilo se da je odluka bijelca neopoziva. Okrenuli su konje i ujahali pod veliku nadstrešnicu koja je služila kao sjenik i staja. Tako se Mellissa uvjerila da će se i oni pridružiti tulumu u gostionici.

Okrenula se i podigla na ležaju da bi kroz razmaknute daske mogla vidjeti unutrašnjost. Dolje je stol udario o zid, a čuo se i tup udarac tijela o zemlju. Neki je glas divlje urlikao. Dvojica lovaca, jedan mladi, žute kose i okrutnih usana, i drugi stariji, teži, lica obrasla crnom bradom, valjali se na tlu. Šake čizme i zubi, sve je bilo dopušteno i sve je upotrijebljeno da se s protivnika strgne komad odjeće i dođe do njegova mesa. Ostali su ih bučno bodrili povcima u kojima je bilo nemoguće otkriti bilo kakav smisao izuzev divljaštva i žeđi za krvlju.

Lovci su se gurali oko boraca, svi izuzev Keltina. Jednom se rukom naslonio na kameno ognjište, a drugom je obujmio oko pasa uzbuđenu Pansy. Njegovo je lice odavalo podrugljivost i samozadovoljstvo prekaljena borca koji promatra borbu početnika.

Sa svoga ležaja Mellissa je promatrala čas scenu ispod sebe, čas prostor pred brvnarom, pa je tako zapazila kada su bijelac i četiri Indijanca izašli iz sjenika, brzim koracima prišli krčmi i naglo otvorili vrata. Lovci su se okrenuli prema pridošlicama, a Keltin je podigao glavu i odgurnuo se od ognjišta da bi zadobio ravnotežu.

Na zemljanom podu mladić svijetle kose i muškarac tamne brade i dalje su stenjali, režali i borili se, toliko obuzeti željom da dokrajče protivnika, da pridošlice nisu ni opazili. Napola gola, djevojka stajala otvorenih usta.

Keltin se ukrotio.

— Noćas ovdje ne primamo strance! Van! Van odavde! — stao je na sredinu prostorije stisnutih šaka, glave uvučene među ramena.

— Natrag, čovječe. Pripazite na ostale, moja braća — zapovjedio je došljak.

Njegov je glas bio dubok i miran, ali je posjedovao čvrstoću i čelika. Na glavi je imao crveni povež kao i Indijanci, jednaki kožni lovački kaput i goli nož zataknut o pojas. Bio je snažan ali vitak i nalik na tigra. Bio je visok, ramena su mu bila kao u rvača, ali bokovi uski i ravni. Izgledao je poput džentlmena, pomislila je Mellissa. U njegovu društvu Keltin je bio samo obična pijana siledžija, gavran nasuprot sokolu.

I Burr Keltin je to morao shvatiti. Mellissa je sa zadovoljstvom opazila njegovo oklijevanje, mrštenje i bijes.

— Tražiš li gužvu ovdje češ je sigurno naći.

Međutim, njegov glas nije bio siguran kao dosad. Osjećalo se da priželjuje sporazum.

— Ne tražim gužvu — rekao je pijelac, ali je ton njegova glasa bio čist izazov. — Ja sam Dale Mallonee iz okruga Colquitt, Mississippi. Putujemo na sjever i ovdje ćemo prenočiti.

— Ovi Indijanci neće. Ne, dok sam ja ovdje.

Pred očima svojih ljudi Keltin je nastojao spasiti obraz.

— Oni su Cherokee. Moja je majka imala pola Čiroki krvi. Kamo idem ja, tamo će i oni. Čim rasedlaju konje pridružiti će nam se još dvojica.

To je bila izjava. Mallonee nije o tome uopće namjeravao razgovarati s Keltinom. Lovac iz močvare u nedoumici je okretao očima ne znajući što bi trebao uraditi da sačuva dostojanstvo. Iako se nije usudio to pokazati, u njemu je rastao ubilački bijes. U tom su se času dvojica boraca dokoturala i udarila ga u noge.

— Do đavola! — rekao je promuklo. — Svih mu svetaca...

Nestrpljivost i povrijeđen ponos izbili su strašnom snagom. Jakim zamahom zabio je vrh čizme u trbuh plavkosoga mladića trgajući tkaninu i meso. Napregnuto tijelo borca istog je časa obamrlo i stropoštalo se na zemlju. Crnobradi se smjestio bacio na njega, nož se podigao i spustio i krv je briznula iz grla mladića. Začulo se stravično krkljanje, noge su se zgrčile, a prsti su počeli kopati zemlju. Onda su se udovi polako opustili i tijelo nesretnika se smirilo.

Čovjek crne brade podigao je glavu i pogledao oko sebe zakrvavljenih očiju. Iz kuta usta tekao mu je tanak mlaz pljuvačke. Nož je još uvijek bio zabijen u grlo žrtve.

— Rekao sam da ću ga ubiti, a on me i dalje izazivao — promumlja. Njegov je pogled obišao gledaoce poput očiju divlje zvijeri koja proučava rešetke kaveza. — Rekao sam da ću to učiniti, i to sam učinio!

Vođa Cherokeeja Mallonee promatrao ga je s odvratnošću i bijesom koji je okamenio njegovo lice. Mellissi se pričinilo da mrzi sama sebe što se našao na poprištu takvoga klanja. A onda je njegovo lice poprimilo prijašnji izraz i on je pogledao Keltina.

— Jedan od tvojih ljudi?

— Ne više od drugih — promumljao je ribobradi gorostas. Ubojica je ustao lagano se njišući. Ubilački bijes još ga uvijek nije napustio. Onda se Keltin okomio na njega:

— Prokleta ti utroba! — zaurao je. — Ubio si čovjeka koji mi je bio vredniji od tuceta takvih kao što si ti. Što sad buljiš u njega? — Glas je iznenađeno porastao da jačine koja, činilo se, može srušiti zidove prostorije. — Ako već ne znaš ništa bolje, ukloni mi ga ispod nogu! Makni mi ga s očiju.

Čovjek je zatakao krvavi nož za pojas i onda se počeo petljati s udovima ubijenoga gurajući ga i vukući pokraj Malloneeja i Indijanaca, sve dok ga nije izvukao kroz vrata. U tišini koja je nastala Pansy je šmugnula uza zid i odjednom se našla ispred Malloneeja.

— Bit ćemo počašćeni ako nam se pridružite — počela je. Dočekao ju je leden pogled pa je odmah promijenila ton i sadržaj: — Možete ostati do kada želite. U kuhinji ima mesa, a ovdje možete pripremiti ležaj...

— Pogledat ćemo. Imaš li viskija?

— Od kukuruza, sami ga pečemo...

Mahnulo je glavom i četiri Cherokeeja slijedila su ga prema kuhinjskim vratima. Lovci iz močvare bez riječi su se micali s puta.

Vanjska vrata opet su se otvorila i zatvorila. U kuću je ušao crnobradi, a za njim se uvukla žena koju je Melissa upoznala na pristaništu. Lovci su se odmah okupili oko nje, a ona se okretala od jednoga do drugoga piskutavo hihoćući.

— Oh, oh — podigla je ruke glumeći nedoumicu — ja ne mogu zadovoljiti toliko pravih, dobrih muškaraca odjednom. Pansy, hoćeš li mi pomoći, ili će se poslužiti s onom krasnom damom koja se pravila toliko važno, kada je jučer sišla s broda?

Mellissa je osjetila kako joj je srce prestalo udarati. Opazila je kako je Pansy bacila brz pogled prema tavanским vratima, a onda se ugrizla za usne i namignula ženi. Ali bilo je prekasno. Traperi su se okupili oko žene uzbuđeno zapitkujući. Burr Keltin je prokrio put kroz gomilu gurajući lijevo i desno, sve dok se nije našao licem u lice sa ženom.

— O kome to govoriš? Zar ovdje postoji netko koga ja još nisam vidio?

Žena ustukne vidljivo prestrašena. Ovlaži jezikom usne i krišom pogleda Pansy.

— Ja, ovaj, ne znam ništa o njoj. Kunem se, Burr, ništa! Jučer je sišla s Dixie Rose, sva napirilitana u svilenim haljinama, a na prstenju nosi dijamante velike kao jabuke. Ušla je ravno ovamo i odonda nije izišla, koliko ja znam. Možda bi Pansy znala reći nešto više, bude li htjela govoriti.

Keltin se okrenuo na peti. Djevojčica se povukla do zida i oborila glavu.

— Dobro — rekao je — pričaj i to brzo!

— Ja... ja sam baš namjeravala da ti ispričam, Burr. — Grčevito je ispreplela prste. Obrazi su joj bili blijedi, bez kapi krvi. — Najprije je rekla da se zove Mellissa Rhea ali poslije je priznala da joj je prezime McCutcheon. Došla je iz Kentuckyja i namjerava u neki grad na Missouriju. Sakrila se gore, na tavanu, ako je želiš pogledati...

Mallonee i jedan od Indijanaca stajali su na vratima kuhinje. Kada je čuo Mellissino prezime njegovo je lice poprimilo još oštrij izraz. McCutcheoni su u Kentuckyju bili pojam. To je ime značilo nepregledne posjede, vojske robova, skupe konje i luksuzne domove, novac i moć. Mallonne je bio iz Mississippija, morao je čuti za to prezime.

Gore na tavanu Mellissa McCutcheon podigla se na koljena i povukla u najtamniji kut tavana, grčevito stežući držak pištolja koji je mogao opali-

ti samo jedan put. Svijetli otvor kojim se dolazilo na tavan iznenada se zamračio kada se na njemu pojavila Keltinova glava. Podigao se na rukama i njegove su teške čizme zabubnjale na daskama tavana. Poput medvjeda okretao je glavu lijevo i desno pokušavajući se naviknuti na mrak.

— Iziđi, uzalud se kriješ! Iziđi pa će te Burr Keltin naučiti o muškarcima ono što do sada nisi znala.

Koraknuo je naprijed u tamu, a onda je njegov glas eksplodirao u životinjskom trijumfu.

— Vidim te! Dođi ovamo, lutkice!

Skočio je prema njoj, a ona se izmakla i potrčala u stranu. Okrenuo se da je slijedi, a ona je stala jer više nije imala kamo. Pripremila se da ga dočeka.

— Natrag! — vrisnula je. — Natrag ili ću vas ubiti! Pucat ću...

Pištoli je poskočio i zalajao, a iz cijevi je sunuo narančast plamen. Keltin je pobjedonosno vrisnuo, a ona je shvatila da ga je promašila.

Dohvatio ju je. Borili su se poput divljih mačaka. Njeni su krikovi nadglasali toptanje njegovih čizama i pijano psovanje. Njegove su je ruke hvatale svuda po tijelu, podigle u zrak i izbacile iz ravnoteže. S užasom je shvatila da se više ne može oduprijeti, kada je iz donje prostorije dopro ošt ar glas Malloneea:

— Štitite mi leđa!

Keltin ju je udario šakom u lice. Bilo joj je kao da je plamen obuhvatio njen mozak, a bol je bila nalik na tisuću noževa dok je padala. On je odmah pošao za njom. Ispružila je nokte poput mačke i zarila ih u njegove obraze tražeći oči. Iznenaden, načas je ustuknuo i ona je već bila na nogama. Pokušala je pobjeći. Ali Keltin je bio izvanredno brz za svoju težinu, začas ju je uhvatio i stegao rukama kao čeličnim polugama. Ona je, a ona je u tom trenutku ugledala Malloneea koji se bacio prema njoj. Bili su gotovo licem u lice, njena su leđa bila pritisnuta uz Keltinovo tijelo, a jednom joj je rukom stezao grlo tako da se gotovo ugušila.

Mallonee je trgao nož. U tom času spazio ga je Keltin i okrenuo se tako da je žena predstavljala štit pred njegovim tijelom. Mallonee je udario vi-

soko, samo koji prst iznad njena ramena, gađajući u lovčeva grlo. Promašio je i oštrica je zaparala u debeo vratni mišić. Keltin je zauralao i odskočio. Melissa je pala pod noge napadača koji je odskočio u stranu i naprijed, ne dajući traperu vremena da se snađe.

Ali ni Keltin nije bio početnik. Njegov je nož već opisao neopisivo brz luk koji bi rasparao Malloneea od slabina do brade da nije munjevit odskočio. Onda je Mallonee napao nisko, prema trbuhu, i okrvavio lovčeva rebra. Keltin je uzvratio udarcem odozgo prema dolje, udarcem koji je bio samo za koji centimetar prekratak, jer je rasparao Malloneeovu kožnu košulju od ramena do pojasa.

Nije mogao odmah uspostaviti ravnotežu, i Keltinova se lijeva šaka sklopila oko Malloneeova desnoga zgloba, svijajući ga sve dok nije u njemu prasnulo. Nož je kliznuo iz onemogućale šake, bio bi ispao na pod da ga Mallonee nije uhvatio ljevicom.

Desna je bila neupotrebljiva, ali kod njeg su obje ruke bile jednako sposobne. Tome su ga naučili Indijanci dok se još kao dječak družio s njima u selu koje su Cherokee podigli na plantaži njegova oca. Udario je prema Kelvinu zahvativši ga plitko, ali dovoljno da ga natjera na uzmak prema središtu prostorije i osvijetljenom otvoru. Traper je teško disao, ali i Mallonee je gubio snagu. Trebalo je što brže završiti borbu, ili će Keltin biti pobjednikom.

Lovac je uzmakao natraške, mašući nožem lijevo i desno. Iznenada je koraknuo u stranu i napao držeći ruku ispruženu ravno i ukočeno kao da juriša bajonetom nataknutim na pušku. Vrh je zagrebao Melloneejevo rame unatoč tome što se bacio u stranu. Onda su se, u jednom času, našli licem u lice. Keltinova je ruka bila ispružena preko protivnikova ramena, a Mallonee je nož držao u visini pojasa. Kratko je povukao ruku i udario naprijed i prema gore, zarinuvši nož ispod Keltinove brade.

Lovac je zauralao podigavši ruke u zrak i pao. Njegova su ramena pogodila ivicu otvora i on se survao dolje

usred lovaca koji su se okupili ispod ljestava. Neki su pali, drugi odskočili urlajući i psujući.

Mallonee je jurnuo za njim, ali i Cherokee su znali svoj posao. Njihovi su noževi već bili vani i traperi su bili potisnuti u jedan kut. Strah je potisnuo pijanstvo dok su gledali brončana lica ratnika iz kojih se nisu mogle pročitati njihove namjere.

— Zavežite ih... brzo! — zapovjedio je Mallonee. Okrenuo se prema ukočenoj Pansy Marigay koja se naslonila na zid. — Imaš li užeta? — Nije odgovorila, i on ju je tresao dok joj kosa nije prekrila lice. — Imaš li uže? Uže! Gdje je?

Djevojka je uvukla glavu među ramena i potrcala u kuhinju. Vratila se noseći klupko pocrnjeloga konopa. Ratnik Tahonkee nešto je progundao, istrkao joj ga iz ruke i počeo ga rezati.

— Strpajte ih onamo — zapovijedio je Mallonee i pokazao na vrata druge sobe. — A ovoga odvedite iz kuće kada budete gotovi.

Okrenuo se prema ljestvama, zatim se popeo na tavan. Melissa je stajala, njišući s se kao da je pijana, ali držeći glavu visoko. Jednom se rukom pridržavala o gredu krova. Njena je haljina bila rasparana na ramenu a kosa opuštena. Unatoč slabom svjetlu morao je vidjeti kako je mlada i lijepa pa se zapitao kako se takva žena mogla naći u tom divljem i zabačenom mjestu.

— Sve je u redu — rekao je. — Sada je sve u redu.

Pružio je ruku prema njenoj, ali ona krikne od straha i dlanovima pokrije usta.

— Ne bojte se — rekao je. Usta su mu se zgrčila. — Neću vam ništa. Neću dopustiti da vam bilo tko nanese zlo.

Nije je želio povesti dolje dok je tamo ležalo okrvavljeno i čudno iskrivljeno Keltinovo tijelo, a njegovi divlji suborci gurali su zavezane lovce u drugu sobu. Osvrnuo se, ali sve je bilo golo i prazno, ništa nije moglo poslužiti za sjedenje. Onda je nagomilao slamu i preko nje prebacio pokrivače na kojima je Melissa ležala.

— Sjednite ovamo. Ostanite li ra nogama, začas ćete se srušiti.

Pogledala ga je bez riječi. Onda je kimnula, ostavila gredu i pošla prema njemu.

Bila je tako krhka, mlada i bespomoćna da je Mallonee osjetio dotad nepoznato sažaljenje, koje je uvijek potiskivao.

— Sjednite — rekao je grubo. — Ako hoćete, lezite. Popit ćete nešto da se lakše priberete.

Pošao je prema otvoru i pozvao Pan-sy:

— Donesi dva viskija. Požuri.

Djevojka je otrčala i začas se vratila. Spretno poput majmuna uspela se ljestvama noseći u jednoj ruci dvije iskrivljene limene šalice pune viskija. Kada se pojavila na otvoru njeno je lice bilo blijedo, umorno i gotovo postideno.

— Ova žena... — upitala je — kako joj je?

— Sada dobro — rekao je. — A bilo bi joj još mnogo bolje da nisi ispričala Keltinu gdje se sakrila.

— Nisam htjela — promrsila je. — Bila je dobra Jobeu, premetala ga je i pomogla mi kada je opalio lice. Ali što sam mogla kada me Burr upitao? Užasno ga se bojim — prošaptala je. Onda je svrnula pogled prema tijelu koje je još uvijek ležalo pod stepenicama i dodala: — Bojala sam ga se.

Uzeo je šalice i jednu trnuo Mellissi. Srknula je i zadrhtala, stisnula prste i ponovo primjela šalicu ustima. Zubi su zakucali o limeni rub. Uzdahnula je i spustila ruku u krilo.

— Mnogo vam dugujem — rekla je slomljenim glasom. — Da niste... da niste... što bi sada bilo od mene.

— Zovem se Dale Mallonee — rekao je. — Na putu sam za Springfield u Missouri.

— Springfield? — začuđeno je podigla glavu. Onda je oprezno položila šalicu na pod do svojih nogu. — I ja namjeravam u Springfield. Ako ikada stignem onamo. Tražim svoga muža.

— Tražite ga?

— Pobjegao je — objasni umornim glasom. — Bio je najmlađi od braće i najdivljiji, čak i kada smo se oženili. Prilikom jedne partije karata ubio je čovjeka i pobjegao iz Kentuckyja. Otac ga se razbaštinio.

— To je taj McCutcheon?

Kimnula je i spustila glavu jer je bila na granici snaga.

— Jeff McCutcheon. — U njenom se glasu osjetio tračak ljutnje. — Moji su svi umrli. Kada je pobjegao morala sam ostati s njegovom rodbinom. — Podigla je glavu i pogledala ga izazovno. — Bili su to teški mjeseci...

— I vi mislite da je u Springfieldu?

— Jednom mi je pisao. Činilo se da je pronašao nešto veliko i značajno u Missouriju i pitao me da li bih mu se pridružila. Odgovorila sam da hoću i zatražila da pošalje dovoljno novca za put. Ali mora da mu se nešto dogodilo jer se pismo vratilo, a netko je našvrljao na poledini da ga nema, da ne znaju gdje je.

— Ali vi ste ipak krenuli za njim?

— Znam da je to ludo. Ali ja ga još uvijek volim pa sam navalila na njegova brata sve dok se nije složio da odem. Dao mi je pet tisuća dolara da započnem nov život, ili da tražim Jefa, ili štogod me volja. Postavio je uvjet: da se više nikada ne vratimo kući, u Kentucky.

— Gospode — promrmljao je. — Nema traperu u ovom kraju koji vam ne bi prerezao grlo za manje od pet tisuća dolara.

— Ali ja ih nemam — odgovorila je Mellissa. — Moj šogor htio je biti siguran da ću stvarno otići pa je pet stotina dao kapetanu broda da mi ih preda prilikom iskrcavanja, a ostalo mogu podići u banci kada stignem u Springfield.

Kimnuo je, podigao šalicu i ispió ostatak otrovne tekućine, pokušavajući razmišljati o tome što je čuo. Mogla je to biti istina, ali i hrpa laži. Možda je ta lijepa djevojka naumila izvući od njega neku korist. Pogledao ju je i odmah odlučio da ni jedna cijena nije suviše velika ako mu se pruži prilika da je bolje upozna. Mnogo bolje...

— Želite li u Springfield sa mnom? — upitao je.

Nije mu odmah odgovorila. Njene su ga oči proučavale punu minutu. Učinilo mu se da čita njegove misli i procjenjuje da li se rizik isplati. Dok je čekao na njen odgovor osjetio je kako su mu se nokti zabili u dlanove. Ubrzano je disao.

Onda se nasmijala, ni veselo ni lako, kao da se smije samoj sebi i podružuje situaciji u kojoj se našla.

— To bi bilo vrlo ugodno, zar ne, gospodine Mallonee. — U njenom je glasu bilo izazova koji je već opazio i kod muškaraca, kod onih koji polažu svoj posljednji dolar na kartaški sto. — Ne bojite se da ću uništiti vaš dobar glas?

— To je nemoguće — odgovorio je. — Odjahat ćemo odavde u zoru.

— Dobro. Do viđenja u zoru!

Njene su oči potražile otvor za silazak i on je sa žaljenjem shvatio da je došla do kraja svoje snage i hrabrosti. Ustao je.

— Hvala vam, gospodine Mallonee — rekla je.

Kimnuo je znajući da mu ne zahvaljuje zato što će je povesti u Springfield nego zato što ju je spasio od Keltina. Osjećao je kako ga prati njen pogled, ali nije se okrenuo. Nije se usuđivao, znao je: ako je pogleda, vratit će se.

III

Jahali su već peti dan, a Mellissa je o poslovima Dalea Mallonea znala isto toliko kao i onda kada ga je prvi put ugledala na slabo osvijetljenom prostoru pred Merigeyevom krčmom. Poslije je, međutim, shvatila, da, se ne radi samo o jednostavnom čovjeku od akcije, običnom i otvorenom. Naprotiv bio je vrlo složen. Naročito je zapanjivala njegova brzina akcije i donošenja odluke. Tek mnogo kasnije shvatila je da bi i ona postupila onako kako je on odlučio nakon nekoliko sekunda razmišljanja. Bio je prijazan i susretljiv, ali kada bi zbog nečega bio loše raspoložen, postajao bi šutljiv i odbojan, zatvoren kao njegovi Indijanci.

Petoga dana jahanja poslao je dvojicu Indijanaca u izviđanje. Jedan od njih zvao se Oconto, drugi, nizak i vrlo snažan Tahchee. Jahali su milju ispred ostalih i Mellissa ih je pokatkada mogla nazirati u daljini kada je teren to omogućivao. Pitala se čemu ta opreznost i, ako je potrebna, zašto

je nije bilo i prethodnih dana. Već su odavno napustili riječnu nizinu. Dva dana jahali su kroz brdovit kraj pun klanaca i klisura, obrastao šumom. Kada bi se uspjeli na koje od brda, mlada žena je oduševljeno promatrala more plavih vrhunaca i među njima doline.

Toga poslijepodneva Mellissa je jahala sama trideseta metara ispred Malloneea i Indijanaca, kada je on podbo konja i dojahao do nje.

— Pred nama je posljednji lanac brežuljaka — rekao je i mašao rukom prema vrhuncima udaljenim deset kilometara. — To je granica između Missourija i Arkansasa. Odatle nema mnogo više od stotinu kilometara do Springfielda, ali nas na tom putu negdje očekuju neprilike.

— Neprilike? — okrenula se u sedlu. Njeno je koljeno udarilo u futrolu velikoga revolvera koja je visjela na sedlu pa ju je odgurnula u stranu. — Odavde do onih vrhunaca? Ili na drugoj strani? Zbog čega bismo morali imati neprilike?

— Bilo bi prokleta dobro kada bi se te neprilike mogle na vrijeme vidjeti. Ali ne mogu, zato sam poslao naprijed Tahcheea i Ocontu. Pretpostavljam da nam spremaju zasjedu, Mellissa. Ako do toga dođe okrenite konja i pojašite natrag što je moguće brže.

— Zasjedu? — Riječ je zvučala ružno i opasno. — Tko bi nam mogao postaviti zasjedu, Mallonee?

— Ne poznajete ga, niti bih volio da ga upoznate. — Podigao je glavu i pogledao prema plavim brežuljcima. Onda je koljenom pritjerao konja bliže njenom. — Budući da ćete i vi biti u to umiješani, bolje da znate bar nešto. Ispričat ću vam priču, Mellissa...

Kada sam se vratio iz meksičkanskog rata, 1848, prije sedam godina, želio sam se vratiti kući i smiriti jednom zauvijek. Putovao sam kroz New Orleans i tamo upoznao čovjeka koji se zvao Dorsey Wilcox. I on je ubravo napustio vojsku. Imali smo nešto novaca i jedan i drugi pa smo se udružili i vratili u Colquitt. Otvorili smo predionicu. Moja je obitelj nekada posjedovala plantažu, ali kada su nastala teška vremena odnijeli su nam je vjerovnici. Ipak sam imao mnogo poznatih prijatelja i posao je dobro započeo.

Međutim, nakon pet godina zajedničkog rada Wilcox je pobjegao s mladom, udatom ženom, Charlottom Sherwood. Tom prilikom ponijeli su sav naš zajednički novac. Ostao sam bez ičega.

— Oh — rekla je Melissa — znam kako ste se morali osjećati.

— Prilično bijedno. Povukao sam se u selo Cherokeeja gdje sam proveo dio svoga dječastva. Tamo sam živio poput svih ostalih Indijanaca, kada mi je prije mjesec dana stigla vijest o Wilcoxu.

— Iz Springfielda?

— Iz Springfielda. Rekli su mi da je Charlotte još uvijek uz njega, da je na neki način postao velika zvjerka i moćan čovjek u cijelom kraju. Mlinovi, poštanske kočije, udio u svim bankama, zgrade pilane, sve je to njegovo.

— A vaš je novac u to uložen?

— Više od polovine. Zato sam prikupio sve papire koji to mogu dokazati, uzeo sa sobom nekoliko ratnika kao stražu i pošao za Missouri. S nama je bio još jedan čovjek, neka propalica po imenu Harlin Sills. Radio je u predionici i tvrdio da mu Wilcox duguje novac. Nisam imao razloga da ga ne povedem. — Mallonee je zastao, a kada je opet počeo govoriti, glas mu je bio tvrdi nego prije. — Ako mi ikada dođe pred oči, ubit ću ga!

— Gdje je sada?

— Zbog njega očekujem zasjedu, Melissa. Sedam dana nakon toga što smo krenuli zahvatila me groznica. Nekoliko sam dana bio u bunilu, a kada sam došao k sebi saznao sam da je Sills nestao i da je odveo mazgu na kojoj su bili svi moji dokumenti... Pronašli smo njegov trag. Pošao je istim ovim putem. Ne sumnjam da je odlučio kako će brže i lakše doći do novca ako dokumente proda Wilcoxu umjesto da čeka na dugotrajno suđenje. Ubit ću ga!

— Zaslužio je — uzviknula je i iznenadila se vlastitoj odlučnosti. Stala je na Malloneeovu stranu kao da se radilo o njenim vlastitim interesima. — Ali, Mallonee... ima li to neke veze sa zasjedom?

— Melissa, vi ne znate kakav je čovjek Dorsey. S dokumentima ili bez njih, ja ga još uvijek mogu upropasti-

ti i on to zna. Otkupit će dokumente od Sillsa i vjerojatno mu prerezati grlo da bude siguran u njegovu šutnju. Ali on će se pobrinuti da ni ja nikada ne stignem u Springfield, u to ne sumnjam. Ima novaca i ljude pa će ih upotrijebiti protiv mene. Ako sam dobro izračunao, prošlo je dovoljno vremena da Sills stigne onamo, ispriča svoju priču i da Wilcox sakupi ljude i krene nam u susret. Sukobit ćemo se negdje u blizini državne granice... to su ona brda koja sam vam maločas pokazao.

Pogledala je plavičaste vrhunce. Zadržala je kao da je iznenada zahladilo. Osjetila je kako joj strah steže grlo. —

— Zašto bismo skrenuli? Vratimo se! Mallonee, zar ćemo ujahati ravno u njihove ruke?

— Smirite se — potapšao ju je po ramenu, a ona se trгла i pogledala ga s mržnjom. Mrzila ga je jer ju je izložio novoj opasnosti. On se nasmijeshio. — Ne postoje bolji tragači ni ratnici od Ocontoa i Tahcheea. Oni će ih nanjuštiti prije nego što upadnemo u stupicu. — Njegovo lice se iznenada smrklo. — Upali u stupicu ili ne, ja ću se dokopati Springfielda i pronaći Wilcoxa. Kroz ova brda postoji samo jedan put, ovaj kojim mi sada krećemo.

— I mi bismo svi mogli poginuti zato da vi dobijete svoj novac!

Nakon svega što je prepatila posljednjeg dana, njeni su živci bili više nego napeti. Obuzeo ju je bezuman bijes pokrenut strahom i ona je zamahnula svojim jahaćim bičem.

Kožna pletenica šišnula je zrakom poput zmiје, ali prije nego što ga je zahvatila Malloneeova se ruka naglo ispružila i čeličnim zahvatom stegla njen zglobov. Drugom joj je istrgao bič.

— Za vas je bilo opasno i ovo što ste sada pokušali uraditi. — Oko njegovih zategnutih usana pojave se oštre bore a oči mu se stisnu. — Ionako se jedva savladavam svih ovih dana da ne posegnem za vama. Još jedan takav poziv s vaše strane...

— Poziv? — viknula je i osjetila kako su joj obrazi gorjeli. — Poziv? Ne bih vam dopustila da me taknete ni da...

Njegov ju je pogled ošinuo. Duboko je uzdahnula.

— Zao mi je, Mallonee. — rekla je tiho — zao mi je zbog toga što sam učinila i što sam rekla. Oboje smo se ponijeli poput djece.

Njegove se oči opet stisnu, ali sada su oko njih bile bore smijeha. I prije nego što je shvatila njegove namjere, ispustio je njen zglobov, ruka je obujmila njena ramena i on je počeo ljubiti onako kako žena o tome sanja kada je puna neispunjenih želja. Onda ju je pustio, a ona, iako joj se zavrtilo pred očima, a bradavice njenih dojki iznenada su se ukrutile i bolno uprle u tvrdi takninu, mogla je vidjeti kako je s njegova lica nestalo smijeha i da bi izrazilo strast i želju.

— Djeca su odrasla — rekao je oštro — i ne mogu se zadovoljiti igrom i zatomiti prave osjećaje.

Upravio se u sedlu i dobacio joj bič, njegovi su prsti zategli uzdu spremajući se da okrene konja i ode. Grlo joj se steglo. Htjela je pokriti lice rukama, plakati i smijati se u istom času. Pustila je da bič padne na zemlju i nagla se naprijed da uhvati uzde njegove životinje.

— Čekajte, Mallonee! Ne trebaju nam dječje igre. Ne moramo...

— Oh tako... — Naglo je okrenuo konja natrag, prema njoj, i upravo u tom času, negdje ispred njih, započela je oštra puščana paljba. Čuli su Tahcheev krik koji je zagušio drugi plutom.

Dvije-tri kratke sekunde stajali su kao kipovi, paralizirani od iznenađenja, a onda je Kahena iza njih izviknuo svoj bojni poklič, Atahullin glas mu se pridružio, a Mallonee je okrenuo konja vičući:

— Natrag! Jaši kao da te godine svi đavoli!

Mellissin konj se propeo i dok ga je uspjela savladati, Cherokee su protutnjali kraj nje prema mjestu pucnjave, a na čalu je bio Mallonee, čija se ruka dizala i spuštala dok je bičem udarao bokove pastuha.

— Mallonee! — vrisnula je — čekaj, Mallonee...

Onda se iznenada zastidjela svojih postupaka i okrenula konja u stranu i pojahala uzbrdicom pod zaštitu šume uz čiji je rub tekao put. Zašavši među drveće opet je okrenula životinju, ali ne kako je zapovjedio Mallonee, već u istom smjeru u kome je odjahao sa svojim Indijancima. Potjerala ga je u galop iako je to bilo opasno, a niske grane prijetila su da je zbace sa sedla.

Činilo se da je pucnjava postala žešća pa je potjerala konja jače, priljubivši se uz njega da ne padne, dok se životinja nekoliko puta pokliznula na glatkim kamenim pločama ili je preskakivala oborena stabla i neočekivane jarke. Kako joj je dobro došlo što su je u rodnom kraju najprije naučili jahati a tek onda abecedu. Stabla su postala sve rjeđa ustupajući mjesto grmlju. Mellissa je usporila u kas.

Sada je već mogla vidjeti oblačiće barutnog dima i namirisati ga kada se vjetar okrenuo u njenom smjeru. Sedamdesetak metara dalje ugledala je Malloneea i njegove ratnike. Ostavili su konje i tražili zaklon iza stabala na suprotnoj strani puta. Iako su začas postali nevidljivi, Mellissa je zaključila da su raspoređeni u polukrug i polako napreduju prema jednoj stijeni koja je dominirala nad putem. Na toj stijeni nije vidjela nikoga, ali straga, u grmlju nazirali su se konji, a mali oblačići dima dizali su se iza oborenih stabala preko staze.

Sunce je zasjalo na cijevi jedne puške i onda se na otvoru cijevi pojavio bijeli oblačić dima, visoko na brežuljku, među drvećem. Taj se strijelac nalazio iza položaja koji su zauzeli napadači. Načas je Mellissa pomislila da napadači mijenjaaju položaj, ali onda se uvjerila da je metak bio upravljen prema stijeni. Tamo je jedan čovjek naglo iskočio na otvoreno kao izbačen golemom rukom, okrenuo se oko sebe hvatajući se rukama za grudi i onda teško pao niz stijenu.

— Oh, Tahchee... ponovi to još jednom! — prošaptala je izvan sebe od uzbuđenja, shvativši da je strijelac jedan od Indijanaca iz patrole koji je uspio izbeći prvom napadu i skloniti se u šumu, iza napadača. Možda je to bio Oconto a možda i obojica. Sada

su napadači bili prikovani uz svoje zaklone, a Mallonee im se polako približavao.

Orožje za oružjem oglasilo se u uskom prolazu izazivajući mnogostruku jeku, sve dok nije bilo nemoguće razaznati svaki hitac posebno. Melissa je ponovno opazila oblačiće dima iz šume, na brdu, ovoga puta dva s udaljenosti od desetak metara jedan do drugoga. Komešanje ispod stijene bilo je znak da su meci ponovno pronašli svoj cilj.

Izenada su dvojica muškaraca, a zatim još jedan, ispuzali kroz drveće i u nekoliko skokova našli se u gustom grmlju. Visoko odozgo gdje se nalazila, Melissa je mogla pratiti njihovo kretanje dok su trčeći razmicali grane koje im je trgalo odjeću. Načas su joj nestali s vida, a onda su iz grmlja izjurila tri konja i pojurila prema sjeveru. Jahači su polegali životinjama na vratove i divlje ih tukli i matužali.

Znala je da ih Mallonee ne može vidjeti, da ih uopće nije mogao opaziti, pa je pomišljala da vikom svrati njegovu pažnju. Ali pucnjava bi sigurno zaglušila njen glas. U međuvremenu on i Indijanci napredovali su prema svom cilju. Mallonee se nalazio na kraju polukruga najbližem stazi i nije bio udaljen od stijene više od dvanaestak metara.

Vidjela je kako je oprezno ustao, sakriven iza jednog debila, i polako okrenuo glavu ocjenjujući položaj svojih ljudi. Dvojicu Indijanaca vidjela je i sama. Bili su udaljeni od stijene otprilike koliko i Mallonee. Ostala dvojica bila su negdje u zaklonu, ali njihov vođa mora da ih je vidio i bio zadovoljan njihovim položajem jer je začula njegov glas koji se pretvorio u urlik i podsjećao na vuka. Naokolo stijene odgovorili su mu slični povici, a onda su sva petorica iskočila na otvoreno i jurnula prema stijeni.

Na ivicama stijene pojavili su se sivi oblači dima. Ljudi koji su ovamo došli da postave zasjedu sada su brzo pucali nastojeći zaustaviti napadače. Ali i najbolji strijelac mogao je samo vrlo teško slijediti metu. Cherokee i Mallonee kretali su se nevjerojatnom

brzinom, krivudajući da bi izbjegli grmlje i stabla. Prvi pluton nije dao rezultata, a prije nego što je oružje moglo biti ponovo rapunjeno, napadači su već bili na stijeni ispaljujući prve metke. A onda su se oborili na preostale branioce obarajući ih udarcima kundaka i noža. Istjerali su ih na otvoreno. Borci su se podijelili u dvije grupice koje su se krvoločno borile uz neljudske urlike i sijevanje noževa.

Prizor je bio užasan, ali Melissa nije ni na tren mogla odvojiti pogled. Dlanovi su joj bili oznojeni a ruke su drhtale. Strah joj je poput klijesta sapeo grlo pa ipak je bila svjesna da i u ovim trenucima želi biti uz Malloneea.

Krik trijumfa, nalik na zov poludjela trubača, zaparao je nebo i ona je vidjela Tahonkeea kako se bori na vrhu stijene. Indijančev nož opisao je velik krug blistajući na suncu, a onda se zabio duboko u grudi očajnika koji je pao kao da su mu podsjekli noge. Nož se opet pojavio, sjajan kao i prije. Onda se opet bacio u gužvu, u istom trenutku kada su iz nje izletjeli Mallonee i jedan od branilaca vitlajući puškom kao toljagom. Mallonee je bio bez oružja pa je podigao obje ruke da bi zaštitio glavu od udarca.

Sve se odvijalo tako brzo da je bilo gotovo nemoguće pratiti, ali Melissa je shvatila da je Mallonee potisnut do ivice stijene, vidjela je kako se naglo sagao i pokušao odskočiti u stranu, a onda je kundak snažnim zamahom probio obranu ruku pa je njegova glava poletjela unatrag. Mallonee se stropoštao na kamen i počeo kotrljati niz glatku stijenu kojih desetak metara lamatajući rukama i nogama. Onda ga je vidjela kako leži nepomičan na ivici puta.

I ne znajući što radi, zabila je ostruge u trbuh konja i bila je već na pola puta, kada je Malloneeovo tijelo dotaklo zemlju. Posegla je za revolverom pa je oružje već čvrsto ležalo u njenoj ruci, kada je konj skočio na stazu razbacujući kopitima kamenje. Do Mallonee je bilo još stotinjak metara, a ona je vidjela kako se još jedan konjanik probija iz grmlja na mjestu gdje su maločas ona trojica pobjegla.

Jahao je prekrasnoga dorata i njeno je srce gotovo stalo kada je shvatila da će taj čovjek stići do Malloneea prije nje. Podigla je ruku i počela pucati divlje i nasumce, a brzo kretanje njena konja po neravnom putu umanjivalo je mogućnost pogotka. Prva dva metka otišla su previsoko. Jahač je bio samo desetak metara od Malloneea, sagao se u sedlu i vičao puškom koju je držao za cijev.

Mellisa se zavalila natrag u sedlo i zauzdala konja tako grubo da je životinja gotovo sjela na butine, udarajući prednjim nogama u mjestu. Jedan su časak stajali tako, nepomični, kao skamenjeni, i ona je u tom času opalila i pogodila jahača u desno rame.

Zgrčio se u sedlu i puška je poletjela u stranu. Konj je skrenuo, a okovana su kopita samo za koji centimetar promašila Malloneeovu glavu. Opet je opalila, a onda se njen konj srušio a dorat je vrisnuo i skrenuo, a krv mu je prokuljala pri dnu vrata, malo ispred sedla. Jahač se zgrdio i pridržavao za jabučku sedla, a dorat je nestao među drvećem razbacujući kamenje kopitima. Mellissin konj je uspostavio ravnotežu, potjerala ga je naprijed i skočila na zemlju do Malloneea u času kada su se sa stijene stušili Tahonkee i Atahulla praćeni lavinom sitnog kamenja. Tahonkee se spustio na koljena i ona je zadržala dah dok je krvavim prstima podizao Malloneeove očne kapke. Njeno srce nije udaralo sve dok se oči nisu pokrenule a Mallonee je pokušao podići glavu.

— On dobro — progundao je Tahonkee. — Ne jalko — okrenuo se prema njoj, a orne oči bile su mu bezizražajne. — Gotovi su — mahnuo je glavom prema stijeni. — Svi su gotovi, tamo gore. Sada u redu.

Kimnula je glavom osjećajući kako se cijelo njeno tijelo počelo tresti. Drhtavica je postala toliko snažna da je nije mogla savladati.

— Dobro — rekao je Cherokee. — Sada u redu.

Ali ništa više nije moglo biti u redu. Jer čovjek koji je jahao dorata, najmlniji ubojica koji im je postavio zasjedu, bio je njen suprug Jeffrey McCutcheon.

Jeffrey McCutcheon je u velikom krugu obišao Springfield i pojahao cestom koja ga je trebala dovesti natrag na farmu Dorseyja Wilcoxa. Izbjegavao je Springfield već više od mjesec dana, točnije od one noći kada ga je iseljenik iz Illinoisa uhvatio kako noću kopa po njegovim kolima pa ga je Jeff morao ubiti. Međutim, tom su ga prilikom vidjeli i brat i žena i dvoje djece toga nesretnika. Ali oni nisu znali njegovo ime pa bude li ih izbjegavao tako dugo dok ne odu dalje. Jeff je smatrao da mu se ništa ne može dogoditi.

Zasada su još uvijek bili u Springfieldu nadajući se da će ga pronaći. Ali oni će uskoro morati nastaviti svojim putem za Kansas i tada nitko više neće znati da je Jeff počinio to zločesto, nitko izuzev Dorseyja Wilcoxa i njegove žene Charlotte. Ali Dorsey neće govoriti. Jeff mu je bio od velike pomoći kada god bi trebalo obaviti neki naročito prijav posao.

Jedan od takvih poslova bila je zaseda Malloneeu i njegovim Indijancima. Jeff, doduše, nije imao pojma tko je taj Mallonee sve dok mu Dorsey nije ukratko ispričao o svom nekadašnjem partneru i načinu kako ga je napustio.

Sada se Mallonee htio osvetiti i uništiti Dorseyja. Trebalo ga je ukloniti, a Jeff nije imao ništa protiv da u tome sudjeluje.

Ali nije očekivao da će u društvu sa svojom žrtvom pronaći i Mellisu.

Želudac bi mu se zgrčio pri pomisli na to. Bio je siguran da ga nije prepoznala jer je i on shvatio o kome se radi tek u posljednjm času, nakon toga što ga je pogodila u rame i opet podigla revolver da bi ispalila hitac koji je ranio dorata. On se tog časa nije mogao vratiti po nju. Izuzev ona tri bjegunca, svi su njegovi ljudi bili mrtvi, a oni Cherokeeji bili su toliko raspaljeni da bi ga skalpirali prije nego što bi uspio otvoriti usta.

Ali što je ona imala s tim Malloneeom? Nije bila u njegovu društvu kada je napustio Mississippi, to Sills ne bi propustio reći kad je došao Dorseyu s

dokumentima. Ne, mora da mu se pridružila negdje putem. Ali zašto se upotrebi našla na putu za Springfield? Istina je da joj je pisao neka dođe, ali ona nikada nije odgovorila i Jeff je bio siguran da ga je zauvijek napustila.

Znači li njen dolazak da ga želi pronaći? To ga je pomisao malko zagrijalo, ali odmah se ohladio pri pomisli da će Dorsey ubiti i nju jednako nemilosrdno kao i svakoga tko će dojahati u Springfield u Malloneeovu društvu.

Nije htio da joj se šta dogodi. Do vrata, on neće dopustiti da joj se bilo što dogodi!

Dorseyeva supruga Charlotte stajala je na verandi velike kuće dok je dolazio širokim ravnim putem. Bila je prokleta privlačna, toliko da je smjesta zaboravio Mellissu. Vitka plavuša imala je duge noge, plave oči uokvirene kao ugljen crnim trepavicama i najljepše ruke koje je ikada vidio u jednoj žene. Proračunata vještica, razmišljao je, nemoralna poput mačke. Dok se mjesecima krio na farmi, pokušao je da je se dočepa, ali ona mu je uvijek u posljednji čas skliznula iz ruku.

Sunce je bilo na zalasku i dva kata visoki bijeli stupovi, kojima je bila oivičena veranda, bacali su sjene preko te žene, ali nisu mogli umanjiti ljepotu njezine kose boje meda, crvenih usana koje su se smješile i zelene svilene haljine koju je povjetarac priljubio uz njeno tijelo. Mali je Crnac istrčao da bi prihvatio njegova konja i odveo ga u staju. Jeff je prebacio nogu preko jabuke i skočio na zemlju, još uvijek ukočen i nespretni zbog rane. Oteklinu je prošla zahvaljujući sreći što je naišao na kolibu lovca koji mu je izvadio metak i previo ga.

— Ah, Jeff... junak i osvajač vraća se kući!

Imala je dubok i privlačan glas, ali kada je s njim razgovarala činilo mu se da osjeća prizvuk poruge. Podrugljivo je kleknula, a on je prišao dugim koracima dok su ostruge tiho zvonile na kamenim pločama. Obujmio je zdravom rukom njen struk i poljubio je tvrdim usnama na način kojim je drugim ženama budio požudu i ostavljao ih bez daha.

Ali Charlotte je bila daleko od toga da bi ostala bez daha. Dopustila mu

je da je privuče, dotakla ga cijelim tijelom bedrima grudima i usnama... Ali, kada je on podigao glavu, njeno je lice bilo hladno i mirno, sasvim je vladala sobom. Podigla je usku ruku i njeni su se prsti poigrali crnom maramom koja je držala njegovu ruku u povezu oko vrata.

— Ranjen si — rekla je. Pogledala ga je ispitujući, a onda su duge trepavice sakrile ono što su te oči namjeravale izreći. — Nije pošlo kako treba ha? Nisi se riješio Malloneea!

— Mallonee se riješio mene — odgovorio je.

Mellissa je ponovno zaokupila njegove misli i on je poželio da u svojim rukama drži nju, a ne ovu žutokosu vješticu, ženu drugoga muškarca.

— Udimo da nešto popijem — rekao je zbunjeno. — Umoran sam na smrt.

Opazila je promjenu u njemu pa je pristajući kimnula. Da ga udobrovolji provukla je ruku oko njegova struka pa su zajedno pošli u knjižnicu gdje je u kaminu plamtjela ugodna vatra. Natočila mu je brendiju i onda se smjestila uz njega grijući svoju čašu u skupljenim dlanovima. — Pričaj — rekla je. S njenog je lica nestalo smijeha, postalo je nemirno, gotovo da je izražavalo strah, iako on nije mogao tome shvatiti razloga.

Povukao je dug gutljaj i onda počeo proučavati njeno lice. Namjeravao je započeti igru, najopasniju u svom životu. Ako pogriješi, ni njegova glava ni Mellissina neće vrijediti više od jednoga pušćanog metka.

— Dorsey više ne može zaustaviti Malloneea, Charlotte — rekao je i gledao kako se njene oči u strahu šire. — Strašan je borac taj Mallonee, a Indijanci koje je doveo nadmašuju ga možda smo u krvoločnosti. Ne znam točno koliko ih je bilo, ali od deset ljudi koje sam poveo samo su se trojica spasila... zato što su odmah pobjegli. S Dorseyem je gotovo, Charlotte.

— To ne može biti! — udarila je čašom o mramornu ploču stolića, a njene su se usne stegle u bijesu. — Jednom si već upozorio Dorseyu da uzme više ljudi. A može se nekuda skloniti i ostaviti čovjeka koji će se pobrinuti za Malloneea.

— Nisam sasvim siguran da ću Dorseyu bilo što savjetovati — rekao je Jeff.

Nagla je glavu u stranu i pogledala ga iskosa kao da nije dobro čula.

— Ali ti ga moraš upozoriti — prosvjedovala je. — Ako ti nećeš, ja ću...

— Tada će se on pobrinuti da u roku od dvadeset četiri sata dobijem kuglu u leđa — rekao je. — Međutim, to neće zaustaviti Malloneea i spriječiti da ga ubije.

Zdravom je rukom stegao njenu.

— Ispričat ću ti nešto, Charlotta i ako si toliko pametna koliko vjerujem da jesi izvući ćeš pouku. Prije dva mjeseca pisao sam svojoj supruzi Mellissi u Kentučky i zatražio da dođe ovdje. Nije mi odgovorila. Ali ona je sada s Malloneeom... zapravo ona je ta koja mi je napravila ovu rupu u ramenu.

— Prepoznala te? I pokušala te ubiti?

— Nije me prepoznala... nije mogla. Ali ja sam prepoznao nju. Ako dođe u Springfield s Malloneeom i Indijancima, a Dorsey je spreman da ih dočeka, ubit će je jednako kao što će to pokušati s ostalima. Ja neću dopustiti da dođe do toga, Charlotte.

— Znači, još si uvijek zaljubljen u nju! Zeliš je toliko da bi izdao Dorseyu kako bi je spasio! — opustila se i naslonila na jastuke sofe, a njen je glas opet poprimio onaj podrugljivi prizvuk. — Zar ne znaš da je Dorseyu dovoljno da ode šerifu i ispriča kako je vidio ubojstvo pa da te se riješi? On će to uraditi a da ne trepne okom.

— Zar ja to ne znam? — rekao je. — To je jedan od razloga zbog kojeg neću ni maknuti prstom da spriječim Malloneea da ga ubije. Ali, Charlotte, zaboravljaj svoju ulogu u ovoj predstavi. — Opet je stegao šaku oko njenog zapešća da bi privukao pažnju. — Ali i tebi bi bilo mnogo bolje da je Dorsey mrtav, ljepotice.

— Bolje — prasnula je oštro i istrgnula ruku iz njegovih. — Ako Dorsey pogine, ostat ću bez igdje ičega. Zараđivat ću kruh na cesti i u salunima...

— Ne bih rekao — prekinuo ju je. — Bogate udovice ovdje u Missouriju ne moraju zarađivati kao prostitutke.

— Bogate udovice! — Pogledala ga je stisnuvši oči. — Znači, o tome si ti razmišljao. Ja moram biti dobra i tiha dok ti ne spasiš svoju Mellisu, a za nagradu ću postat bogatom udovicom Dorseyu Wilcoxa. — Zagrizla je donju usnu, a oči su joj se suzile. Prsti su joj brzo bubnjali po stolnoj ploči. — Ali, Jeff, ti mi sam ne vjeruješ da bi to uspjelo, zar ne?

— Prokletstvo... tako mora biti! — rekao je uvjerljivo i jakim glasom naginjući se naprijed. — Zaboravi gluposti koje imaš u glavi o Dorseyevoj vrijednosti. U posljednjih pola godina Dorsey je proveo s tobom, ovdje na farmi, najviše dvije ili tri noći mjesečno, nije li tako?

— Zaposlen je. — Charlotte slegnu ramenima. — Daleko je od grada dode.

— Zaposlen je, to je istina — nasmijsao se i gledao kako se njeni obrazi rumene od gnjeva. — Bio je zaposlen kod malene ridokose lisice Jeane Bruillot, koja je došla u Springfield s putujućom glumačkom družinom. Drugi su nastavili u Memphis, ali ona je ostala. Ta Bruillot mnogo bolje od tebe zna kako se Dorseyu Wilcoxa može motati oko prsta. Ima ga evo ovdje... — Ispružio je raširenu šaku i onda je naglo stegao. — Uskoro, možda jednoga od narednih dana, bit ćeš izbačena odatle i ona će postati nova gospođa Wilcox. Sada ti se pruža posljednja prilika.

— Znači, to je! Mislila sam da ima neku... — Udarila je otvorenim dlanom po mramornoj ploči stola, naglo ustala i počela hodati gore-dolje velikom prostorijom. Iznenada je zastala pred muškarcem i unijela mu se u lice. — Ti mi ne lažeš, zar ne, Jeffrey McCutcheon?

— O Jeani s ridom košom? Svaka je riječ istinita poput biblije, Charlotte. U Springfieldu njegova je ljubav najomiljenija tema.

— Tako? — njeno je lice postalo tvrdo, kao isklesano iz kamena, a pune usne nestale su u tankoj liniji. — A što ti, Jeff, dobivaš tom igrom? Sigurnost za Mellisu? Ne liči na tebe da se zadovoljavaš tako malenim dobitkom.

— Nisam rekao da je to sve. — Podigao je čašu i polako je ispijao dok ga je promatrala. — Ja dobivam vrlo mnogo. Prije svega njenu sigurnost, uzimam je natrag za sebe. Drugo, Dorsey mi više neće biti opasan kao svjedok, i treće moja draga Charlotte, očekujem dio onoga što ćeš naslijediti od Dorseya. U znak duboke zahvalnosti mogla bi mi prepustiti recimo trećinu.

Ja ću tada nestati zajedno s Mellisom, a ti ćeš biti slobodna i raditi ćeš što te volja sa svojim novcem.

— Da — rekla je polako. — Dobro si to izračunao. Sada si mi sve ispričao. Sve, Jeff. Ništa više ne skrivaš u svojoj lijepoj glavi?

— Zar postoji još štogod? — upitao je. Sada se mogao malo opustiti. Ono Jeanom Bruillot bio je dobar pogodak od kojega se nije mogla obraniti. — Oboje ćemo spasiti svoju kožu i biti imućni a netko treći ponijet će odgovornost za njegovu smrt. Luda si ako ne pristaneš, Charlotte.

— Ja nisam luda, Jeff. — Spustila se do njega i uhvatila mu ruku. — Priznajem da sam malo kivna na Mellissu ali to nije važno. Još nije ovdje. A sada mi reci kako namjeravaš sve to izvesti.

— Prilično jednostavno. — Stegao je njene prste pomislivši na noć koja dolazi. Ona ima pravo. Mellissa još nije ovdje, i zašto ne... — Poslat ću Dorseyu poruku. Ti ćeš je napisati jer me desna ruka ne služi. Javit ću mu da je Mallonee zbrisan s lica zemlje i da više ni zbog čega ne treba brinuti. Nakon toga nas dvoje ostajemo ovdje i uživamo zajedno, čekajući da Mallonee obavi posao za nas.

— Zašto ne — pristala je i oči su joj iznenada zasjale. — To nije loše. Treba li odmah napisati poruku?

— Da — ustala je i pošla prema pisaćem stolu i izvadila papir, pero i tintu.

— Dragi Dorsey — diktirao je — posao koji si mi predao obavljen je kako treba. Partneri koje sam sastao neće moći provesti svoje planove.

Ustao je i prišao joj da bi vidio što je napisala.

— Dodaj još da sam ranjen pa da ti pišeš umjesto mene — predložio je. Ze-

na je kimnula, završila i posula papir pijeskom.

— Poslat ću u grad slugu — rekla je. Pošla je prema vratima, a on se vratio do stolića i ulio još jedno piće.

— Pošalji — kimnuo je. — Ja ću se oprati i presvući. — Zavrtio je čašu u rukama i iznenada se zabrinuo. — Misliš li da će povjerovati? Neće se upitati zašto mu sam nisam donio vijest?

— Oh ne — rekla je brzo. — Dorsey ne očekuje da ćeš doći u Springfield sve dok iseljenici ne krenu dalje.

Otvorila je vrata i prestupila prag, a onda se polako okrenula:

— Jeff — upitala je mekim glasom — kakva je žena ta tvoja Mellissa? Kako izgleda?

— Zašto? Ona je prokleta lijepa. Ima... sada je navršila dvadeset treću... ima kosu crnu poput Indijanke, tamne oči a tijelo... — Oklijevao je. — Zašto te to zanima?

— A zašto ne, Jeff — nagne glavu u stranu i nasmiješi se. — Zar ne znaš da je žena uvijek radoznala kada se radi o njenoj suparnici?

U tom mu se času pričinilo da je njen glas poprimio staru podrugljivost. Ali dok je o tome razmišljao, ona je izašla tiho zatvorivši vrata za sobom.

V

— Taj čovjek je budala! — pomislila je Charlotte u trenutku kad je za sobom zatvorila vrata biblioteke. — Bogata udovica! — Usne su joj se iskrivile u čudnu grimasu.

Kliznula je u malenu sobu nasuprot biblioteci i odškrinutih vrata čekala dok je Jeff izašao i uz stepenice pošao na kat, u svoju sobu.

Iskrala se iz sobe i vratila u biblioteku.

Velika pogreška u Jeffovim planovima bila je u tome što ona nije zakonita supruga Dorseya Willcoxa, premda su se predstavljali bračnim parom

kada su došli u Missouri. Ona nije mogla postati Dorseyevom suprugom sve dok je Lin Sherwood, Charlottin suprug, bio živ u Mississippiju. Nikada nije smogla hrabrosti da mu se javi i zatraži rastavu. Dobro ga je poznavala i vjerovala je da će, čim sazna gdje se nalazi, dojahati u Springfield. U svakoj ruci držat će revolver, po jedan za Dorseyu i za nju.

Eto, u tome je Jeff pogriješio. Gotovo da se glasno nasmijala sjetivši se njegove tvrdnje kako će postati bogata udovica ako Mallonee ubije Dorseyu. Prišla je kamenu i bacila pismo u vatru, vratila se do pisaćeg stolića i izvadila čisti list papira. Ako je njena pretpostavka točna, pomislila je divljom zloradošću, Mallonee će tu dragocjenu Mellissu poslati u grad da izvidi teren. Ako Dorsey to bude saznao, dočekat će je i nitko je više neće spasiti.

Napisala mu je sve izuzev činjenice da ga je Jeff namjeravao prevariti i izdati. Time ionako ne bi ništa pridonijela Malloneeovu uništenju, a bude li potrebno, mogla je ucjenjivati Jeffa. Mogla bi mu, na primjer, zapovjediti da zauvijek skine s njenog vrata onu crvenokosu vješticu Jeanu. Ta misao joj se vrlo svidjela, ali nije imala vremena da se njome detaljnije zabavi.

Posula je pismo pijeskom, zapečatila ga i pozvala slugu.

— Uzmi brzog konja i odnesi to u Springfield. Što prije stigneš, to bolje. Pismo predaj u ruke gospodina Wilcoxa!

Kada je čovjek izašao natočila je još malo brendija i pokušala se sjetiti nije li štogod previdjela. Možda ipak... Jeff se počeo pitati nije li morao osobno odnijeti vijest Dorseyu. Pokušala se nasmijati, ali nije li Jeff bio lud niomak i spreman na svakakve nepredvidive stvari? A ona ni pod koju cijenu nije željela da se ta dva muškarca sada sastanu. Ako Jeff ne pogine od Dorseyeva metka i nekako se izvuče, sigurno je da bi dojahao ova-mo i smjestio joj kuglu među oči. Ne, mora ga zadržati kraj sebe.

Polako je pošla stepenicama i ušla u svoju sobu. Razodjenula se i stala pred ogledalo sasvim naga. Podigla je

ruke i promatrala oštru liniju svojih tvrdih grudi. Vitak struk i iako zaobljene bokove. Polako se okrenula, zadovoljna, jer je znala da nijedan muškarac, a najmanje Jeff McCutcheon, ne može odoljeti takvom daru.

U jednom od ormara visila je dugačka svilena kućna haljina. Prebacila ju je preko gologa tijela i zategla pojas oko struka. Izišla je na hodnik i polako prišla vratima Jeffove sobe. Čula je kako zadovoljno zviždi. Onda je otvorila bez kucanja. Mora da ga je jedan od slugu obrijao jer mu je lice bilo glatko, rana nanovo previta, a do pojasa golo tijelo čisto oprano.

— Jeff — rekla je mekim glasom. Okrenuo se, pogledao ju je i prišao dugim koracima.

— Nisam te očekivao — nasmiješio se. — Ne tako skoro.

Proklela ga je u sebi zbog sigurnosti i bezobrazluka u njegovim riječima, ali je upitala:

— Jesam li došla prerano?

— Gospode, ne!

Lice mu se ozarilo dok ju je privlačio k sebi. Tijelo joj je bilo podatljivo, priljubljujući se uz njegovo. Poljubio ju je jako, gotovo grizući, i počeo nesporno, lijevom petljati oko čvora na njenom ogrtaču.

Sama je uhvatila kraj pojasa, oslobodila ga i dopustila da padne. Ogrtač se rastvorio. Dojke su izbile napolje, oštarih vršaka, sjajući poput dviju jabuka koje je dugo grijalo jesenje sunce. Zadržao je dah i prošaptao nešto, promuklo i nerazumljivo.

Ponovo se vratila u njegov zagrljaj i počela usnama milovati njegov vrat. Osjetila je kako je obuzima sve veće uzbuđenje.

— Mogu li noćas ostati s tobom. Jeff? — pitala je meko, a njene su se ruke jače stegle oko njegova vrata. Zdravom je rukom podigao njenu bradu i spustio svoje tvrde usne na njene.

Odgovor je bio dovoljno jasan. Te noći, ni bilo koje od narednih ako ona to poželi, on neće jahati u Springfield. Bit će ovdje, uz nju, dok ona to želi, a Mellissa, njegova prokleta Mellissa, može tražiti sebi drugoga muškarca.

VI

Nakon toga što je napad odbijen Mallonee, Melissa i šest Cherokeeja ulogorili su se nedaleko od mjesta bitke u dolini nalik na konjsko kopito. Malloneeova glava bila je povezana. Njegova lijeva ruka bila je izranjavljena i ukočena, ali kosti su bile cijele. Oporavivši se malo, rekao je ostalima da će ujutro krenuti, ako tokom noći ne dođe do novog napada.

— Siguran sam da ga neće biti, Melissa — rekao je da je umiri. Bila je blijeda i nije govorila. Šutjela je od časa kada se osvijestio i ugledao njeno lice nad svojim. — Da su imali više ljudi, upotrijebili bi ih odmah u početku. Sada će nas čekati negdje na ulazu u Springfield.

— Ubit će te ako ujašeš u grad — rekla je. Njeni su živci bili napeti poput struna i sjećanje na Jeffa kako napada vitlajući puškom sigurno je nije umirilo. Pokušala je srediti zbrku osjećaja koji su je nadvladali.

Ljubila ga je kada su se oženili. Možda je to bilo jedino vrijeme kada ga je stvarno voljela. Jer da bi nekoga mogao potpuno ljubiti, moraš ga poštovati i diviti mu se. Kada je pobjegao i ostavio je, počela ga je mrziti. Zbog položaja u kome se našla, zbog sažaljenja i podrugljivih govorkanja koje njena ponosita priroda nije mogla podnijeti. Znala je da mu to nikada neće oprostiti.

Zašto je uopće pošla u potragu za njim? Možda i nije toliko željela da mu se pridruži, koliko da pobjegne iz kuće njegove obitelji, iz okolnosti u kojima se nije poštovao njen ponos.

— Sve to plaši me mnogo više nego prije — rekla je Malloneeu, oklijevajući. Nije mu mogla reći da je vođa napadača bio njen suprug, činilo joj se to suviše sramotnim. Poslije, ako se pokaže da se njen put i Malloneeov životni put budu i dalje ukrštali...

— Nije to loše — rekao je Mallonee i sjeo na pokrivač koji je rasprostirao. Oči su mu zamišljeno promatrale žućkasti plamen logorske vatre. — Još

smo uvijek živi, a sada možemo biti sigurni da ćemo imati reprilika sve do Springfielda.

— Čekat će nas.

— Bit će spremni kada dođemo. Za svakim uglom u gradu čekat će nas čovjek s revolverom. Svagdje oko nas, svakog sata i minute bit će smrtna opasnost, a mi je nećemo moći otkriti sve dok ne bude prekasno.

— Ne smiješ ući onamo... ako i ti nemaš bar neke šanse!

— Jedina moja šansa jest da se uživim u način razmišljanja Dorseyja Wilcoxa i predvidim kakve nam zamke sprema — rekao je Mallonee.

Ući u Dorseyev mozak? Melissa je razmišljala o toj mogućnosti.

— Mallonee — oštro ga pogleda — samo žena može pročitati što se odigrava u mozgu muškarca. Prava bi to žena mogla obaviti. Ja!

Naglo je okrenuo glavu prema njoj, između očiju sakupili su mi se duboki i oštri nabori a ona je znala da je shvatio puno značenje njenih riječi.

— Predlažeš da odeš onamo i postaneš... intimna s njim?

Intimna! Možda ju je to očekivalo. Pa ipak nije moralo doći do toga stupnja. Njen je mozak pokušavao naći umirujući odgovor varavu pretpostavku i pretvoriti je u sigurnost.

— Ni ti nisi osvojio svaku ženu koja je od tebe uspjela saznati ovo ili ono, zar ne? — upitala je. — Dobit ću od njega što nam je potrebno, a da me i ne takne.

Suho se nasmijao.

— Bio bi to zaista uspjeh. Međutim, ne vidim razloga zašto bi srljala u opasnost zbog mene. Kada dođeš u Springfield, pronađi svoga supruga i zaboravi da sam postojao.

— Ne! Poći ću naprijed i otkrit ću što Wilcox namjerava. Pomoći ću ti da dovršiš to zbog čega si došao — govorila je brzo i ostala bez daha od uzbuđenja. Ispružila se na leđa i gledala zvijezde ne videći ih. Razmišljala je da li je taj muškarac pored nje uopće može smatrati ozbiljnom, ili je za njega samo romantična nedozrela djevojka.

— Ti si izvanredan čovjek, Melissa.

— Što ćeš raditi dok ja budem u Springfieldu? — upitala je nastojeći izbjeći njegove prosvjede. — Ne možeš ostati na ovom putu... Wilcox bi mogao poslati druge ljude.

— Možda. Ako se ostvari tvoja namjera, ne smiješ se približiti Springfieldu iz ovog smjera, iako pretpostavljam da čovjek koga si ranila nema pojma da je to učinila jedna žena. Ali ne možemo riskirati. Moraš doći s istoka ili zapada, po mogućnosti poštanskom kočijom, tako da nas ni na koji način ne mogu povezati.

— S istoka — rekla je razmišljajući. Tim bih putem došla da sam iz Kentuckyja putovala kočijom. Da li bismo mogli skrenuti prema sjeveroistoku i nekako pronaći cestu iz Rolle za Springfield? Tamo bih mogla sjesti u kočiju, a ti bi mogao ostati i čekati vijesti od mene.

Nasmijao se.

— Tahchee može pronaći bilo koji put bilo kada. Naći ćemo na loš teren, ali prohodan.

— Nakon današnjeg iskustva najmanje me može zabrinjavati loš put. Osjećam se poput istraživača, poput prokletog umornog istraživača — priznala je. — Mallonee, čini mi se da ću ovoga časa zaspati.

Ustala je i nasmiješila mu se. Oči su mu na čas zasjale i odmah opet potamnile.

— Laku noć — rekao je i nasmiješio se. — Upamti što sam ti rekao, Mellissa.

Zastala je čekajući.

— Ti si zaista izvanredna žena.

Izjahali su na cestu za poštanske kočije trideset milja istočno od Springfielda, tamo gdje su brežuljci prelazili u široku dolinu sredinom koja je tekla rijeka. Na obali je stajala stara dvokatna zgrada od cigle, i uskim prozorima i strmim krovom. Gledala je prema cesti koja je vijugala niz brežuljke i presijecala zeleni pašnjak ispred kuće. Prva trava podizala je svoje nježne vlati, a tu i tamo zemlja je bila ogoljela. I grmlje i drveće djelovalo je nekako neuredno i razbaca-

no, kao i sama kuća s potrganim kapcima i prozorima bez stakla i zavjesa.

Onda je Mellissa ugledala ridobrada čovjeka, ne većeg od dječaka, kako silazi s visokoga praga i gegajući ide prema njima.

Bio je odjeven u crvenu košulju i par crnih hlača pokrpanih jarko-žutim zakrpama. Brada je bila prekrasna, divlja bujica crvenih dlaka koje su dopirale gotovo do pojasa. U jednoj je ruci držao violinu, a u drugoj gudio, a njegove čizme zasjale poput ogledala kada je pošao prema njima.

Mellissa jedva savlada smijeh, a kada je pogledala prema Malloneeu, i na njegovu je licu mogla pročitati izraz nevjerice.

— Sjašite, odmorite se i pružite mi zadovoljstvo da uživam u vašem društvu — zaorio je neočekivano snažan glas maloga čovjeka dok je bio udaljen još desetak metara. — Nitko me nije posjetio već više od pola mjeseca, a onda je to bio neki neotesani kaučuboj koji nije imao ni malo sluha za moju muziku. Ja sam guslač Flanders. Bit ću neobično ponosan ako mi se pridružite i prihvatite ono malo što vam mogu pružiti.

Mallonee je upitno pogledao Mellisu, a ona se nasmiješila. Napetost prošlih dana bila je potisnuta zabavnošću prizora.

Kada su sjeli odnekud se pojavilo desetak Crnaca koji su preuzeli konje slušajući guslačeve zapovijedi.

— Vi ste ovdje stranci, zar ne? — upitao je maleni čovjek. Došlo je do rukovanja i predstavljanja. Onda je Mallonee imenovao svakog Indijanca posebno, a guslačeve su se oči raširile slušajući njihovo divlje značenje.

— Opasno izgledaju ovi vaši momci. Čini se da bi rastrgali čovjeka pogledom. Ali svi ste vi dobro došli, poput žene u toploj postelji za vrijeme zimske noći. Ulazite, ulazite — uzviknuo je vitlajući širokim gestama svojom violinom. — Vatra već gori, a ono što imam u čupovima prava je vatra.

Kuća je bila stara, s visokom tavanicom, pod prekriven širokim, nekada uglačanim daskama. Sobe su bile samo upola namještene, a u golemom ognjištu, koje je zauimalo gotovo cij-

li jedan zid kao da su gorjela cijela stabla. Naokolo je bilo velikih kožnih naslonjača iz kojih je izvirivala struna. Na zidovima su visjeli golemi pocrnjeli obiteljski portreti, šunke i drugi komadi sušenog mesa, vrećice s plodovima i naramci osušenog bilja. Na jednoj je kuki visjela dugocijevna puška za vjeverice, a teška dvocijevka bila je položena u bujno jelensko rogovlje, iznad vrata. Došljake je zapuhnuo miris dima, prženog mesa i duhana.

Guslačevo piće bilo je blago. Nekoliko Crnkinja poslužilo je za ručak cijela brda mesa začinjena povrćem. Zaposleno su trčkarale između velike dvorane i kuhinje mašući širokim suknjama, a njihovim topli, nerazumljivi glasovi bili su ispunjeni smijehom.

Piće i hrana, toplina i osjećaj sigurnosti udobrovoljili su Mellissu i uljuljali je u posebno raspoloženje. Kao da su sve njene neprilike nestale i ona se prvi put nakon mnogih mjeseci sasvim opustila. U isto vrijeme počela se u njoj buditi senzualna želja za milovanjem. Njene obrambene ograde kao da su se sasvim srušile i ona je kricnice pogledavala prema Malloneu, znajući da ako je te noći poželi, ona neće čak ni odglumiti opiranje.

— Hoćete li poslušati malo dobre glazbe — upitao je guslač. — Kada se priređuje ples bilo gdje u okrugu od stotinu kilometara, uvijek dolaze po mene i mole da im sviram.

— Da li hoćemo? — nasmiješila se Mellissa. — Ja vas molim da nam svirate.

Ponoć je prošla, zvuk violine odavno je utihnuo, a svjetla su bila pogašena. Mellissa i Mallonee nalazili su se u velikoj sobi s golemim bračnim krevetom. Svagdje se osjećao miris svježe opranog rublja. Muškarac i žena prišli su jedno drugom u polumraku, a s Mellissina lica nestalo je smiješka kada se zagledala u njegove oči.

— Dragi... — prošaptala je.

— Jesi li sigurna?

— Sigurna sam — promrmljala je i njegove su se ruke stegle oko njena struka.

Od časa kada je pročitao Charlottino pismo, ledeni prsti straha stezali su grlo Dorseya Wilcoxa. To je trajalo već četiri dana. Nije on bio kukavica, uvjeravao je sebe. Čovjek koji je za tako kratko vrijeme postigao toliko mnogo nije mogao biti kukavica. Ali kada dođe do konačnog obračuna, znao je da se nikada ne može suprotstaviti ljudima kao što su Dale Mallonee i Jeff McCutcheon.

Razmišljajući o tome Wilcox je odgurnuo papire koji su ležali pred njim na pisaćem stolu. Nije imalo nikakvog smisla pokušavati nešto raditi dok mu je mozak divljao poput vjeverice u kavezu.

U kancelariji se nalazio još jedan muškarac, Loosh Maggard koji je bio zamjenik šerifa sve do časa kada ga je Wilcox zaposlio kao tjelohranitelja. Bio je zavaljen u kožni naslonjač s nogama visoko na dasci prozora. Privukao je koljena i pustio da čizme teško udare o pod.

— Namjeravate protegnuti noge, gazda?

Ton njegova glasa jasno je odavao da mu nije ni do čega stalo i da nije imao dobro mišljenje o muškarcu kome je bio potreban tjelohranitelj jer nije mogao brinuti sam o sebi. Loosh je bio opasna, tvrdokorna propalica, pomislio je Wilcox, ali potreban. Ako se osili uredit će da mu se dogodi nesretan slučaj.

— Idem dolje u hotel, na piće — rekao je glasno. — Sada je vrijeme za kočiju iz Rolle, a ja očekujem neke dokumente o zemljišnim pravima. Hajde sa mnom. Postoji mogućnost da me obuzme samlkost pa i tebi naručim piće.

Maggard se iskesio, ustao i popravio pojas s revolverom. Slijedio je Wilcoxa do vrata. Arch Ritland sjedio je na ivici drvenog nogostupa, pri dnu stepenica. Dorsey Wilcox primio ga je u svoju privatnu vojsku istog dana kada i Maggarda. Imali su jednak zadatak, da čuvaju svog gospodara, ali Arch se trebao držati podalje od Loosha kako ne bi mogli biti zbrisani istim rafalom. Progundao je nešto kada su pro-

šli kraj njega, a kada su odmakli desetak metara, krenuo je za njima. Čudna trojka prešla je preko trga, čizme su tonule u blato dok su obilazili kola i zaprege privezane o ogradu oko sudnice.

Na trgu nije bilo suviše bučno jer toga dana sud nije zasjedao. Dva mlada trgovачka pomalnika opasana bijelim kećeljama vješala su konjsku ormu, plave farmerske hlače, muške čizme i alatke na niz kuka pred Beardonovim dućanom da bi privukli pažnju eventualnih kupaca. Na vratima je bio pričvršćen rukom ispisan oglas: »Uzimamo brašno, meso, slaninu i sve ostale proizvode u zamjenu za našu robu.«

Sam Williamson tjerao je petnaestak Crnaca, kojima su zglobovi bili okovani lancem, kroz blato prema povišenom drvenom podiju gdje je svakog petka održavao aukciju robova. Gledajući ih onako kako čovjek ocjenjuje konje Wilcox je prosudio da »roba« ne valja. To je vjerojatno najslabija radna snaga s neke od velikih farmi u dolini, ili je neka obitelj krenula prema zapadu i prodaje robove da bi priskrbila sredstva za put.

Građanke su ulazile i izlazile iz trgovina. Bile su odjevene u tamne haljine ozbiljna kroja, ali su gotovo sve nosile šeširiće okićene cvijećem, najnoviji modni krik iz Philadelphije. Bogatije su bile praćene crnim ropkinjama koje su nosile ono što bi njihove gospodarice nakupovale.

Putem prema hotelu, Wilcox bi mahnuo ili odgovorio na pozdrav kojim od muškaraca koji su se lijeno vukli nogostupom. Bili su to uglavnom mršavi, grubi muškarci, lica uokvirena dugim zaliscima, odjeveni u košulje i hlače od domaćeg platna, u džamama od sirove kože. Kao banakar i zajmodavac Wilcox je posjedovao založnice na njihove malene farme izgubljene negdje među brežuljcima. Iako su mu bili u džepu, uvijek se prema njima ljubavno ponašao. Prije ili kasnije, kada vremena budu teška, poslat će k njemu i svoju braću i rođake po novac, iako je Wilcox tražio goleme kamate od dvadeset posto.

Hotel je zauzimao cijelu jednu stranu trga. Bar se nastavljao izravno na predvorje, ali Wilcox nije pošao tim

putem, da ne susretne Jeanu. Nije mu bilo do razgovora. Neprekidno je navaljivala da ostavi Charlottu. O tome su razgovarali i prošle noći u njenoj hotelskoj sobi. Ali Dorsey nije želio imati protiv sebe Charlottu, bar ne do časa kada se riješi Malloneea. Napustili je, ona će se smjestiti udružiti s Malloneeom, a Charlotte suviše toga zna da bi to smio dopustiti.

Jedan za drugim ušli su u bar kroz bočna vrata. Dok su Wilcox i Loosh prišli dugoj tezgi od uglačanog mahagonija, Arch je dohvatio stolicu i smjestio se uz suprotnu stijenu. Iza tezge stajao je stari pukovnik Kilpatrick, koji je vrlo vjerojatno sam sebi dodijelio taj čin. Visok i ukočeno uspravan krenuo je prema njima zaželjevši dobro jutro na svoj poseban kičeni način. Iako mu je manjkala samo koja godina do sedamdesete, držao se ravno poput indijanskog koplja a kosa, bijela poput snijega, spuštala se do ramena. Onima koje bi udostojao svojim povjerenjem običavao je pričati kako je s Kitom Carsonom i Jimom Bridgerom lovio u Stijenama.

— Jutro, pukovniče — Wilcox je umio u svoj glas unijeti toplinu i srdačnosti, pogotovo kada bi ga drugi slušali i promatrali. — Uzeli bismo gutljaj vašega specijalnog burbona iz Kentuckyja, a bili bismo počašćeni ako nam se i vi jutros pridružite.

— Dakle, hvala vam, Dorsey. Hoću kada ste već toliko ljubazni da me počastite.

Položio je na tezgu bocu i tri čaše. Kada su bile natočene, podigao je svoj i rekao: — U vaše zdravlje, Dorsey. i vaše. Loosh.

Ispili su jako piće. Wilcoxu se pričilo da popušta napetost koja ga je obuzela. Viski je stvorio ugodnu toplinu u njegovoj utrobi i otjerao strah. Udario je čašom o tezgu sigurnošću koje prije nije bilo, a onda se ogledao ima li koga s kime bi se isplatilo započeti razgovor.

Daleko, u ulici St. Louisa, dvaputa se oglasio rog, a neki dječjački glas počeo je uzbuđeno vikati. Wilcox je bacio novac na tezgu i pošao za gomilom koja je krenula na trg da bi dočekala poštansku kočiju iz Rolle. Loosh mu je bio za petama, a kada su izišli

na nogostup, opazio je da je Arch izišao kroz predvorje hotela i stao desetak metara dalje, odakle ih je obojicu mogao držati na oku.

Iza ugla kuće suca Prentissa pojavila se zaprega. Teška kočija zakotrljala se trgom. Stražar uz kočijaša držao je dvocijevku i dunuo u rog. Vozač je vrisnuo u trenutku kada je zategao uzde i pritisknuo kočnicu. Zaustavio je kola točno ispred gomile na nogostupu.

— Najbrža prokleta poštanska linija na zapadu, momci! — viknuo je. — Četiri minute prije roka, a nastaviti ćemo dalje čim dobijem svježije konje. — Nagao se dolje, prema prozorčiću kočije. — Springfield Missouri, narode. Ako netko silazi, neka to učini što brže jer odmah nastavljamo!

Vrata su se otvorila, a ljudi su se počeli gurati bliže da bi vidjeli tko će izići. Prvi je sišao debeli trgovački putnik iz St. Louisa u sivom odijelu i polucilindru, a preko prsluka visio mu je debeo zlatni lanac. Okrenuo se i pružio ruku, a na vratima se pojavila prekrasna, tamnokosa elegantno odjevena mlada žena. Pogledavši zapanjena lica nasmiješila se i glasno rekla:

— Ja sam gospođa Mellissa McCutcheon. — Glas je bio siguran i zvonak. — Tražim svog supruga, Jeffa McCutcheona.

Prešla je pogledom preko zadivljenih lica da bi se zaustavila na Wilcoxu koga je smjesta prepoznala po Malloneovu opisu.

— Zar mi netko od vas ne bi mogao reći gdje ga mogu naći? — upitala je neodređeno, ali Wilcoxu se pričinilo da je pitanje upućeno izravno njemu. — Putovanje iz Kentuckyja dovdje bilo je dugo i zamorno i jedva čekam da ga susretnem.

Lica su odjednom postala bezizražajna. U cijeloj toj gomili jedva da je bilo jednog čovjeka koji nije znao da je Jeff McCutcheon nestao prije mjesec dana, a njegov se nestanak povezivao sa smrću iseljenika kome je jedne noći prerezanc grlo prilikom pljačke njegovih kola.

Wilcox ju je neprijateljski pogledao. Ali bila je prekrasna, najljepša žena koju je ikada vidio. Osjetio je kako mu srce brže udara. Pa ipak, to je bila Mellissa McCutcheon, a Charlotte

ga je upozorila na nju. Ali kako se našla u kočiji kada je prije tjedan dana dolazila s juga jašući zajedno s Malloneom i njegovim Indijancima? Izjedala ga je sumnja i strah. Najradije bi se okrenuo i otišao, ali njegov je život možda zavisio od toga što će saznati od te žene. Zato se prisilio na smiješak i istupio naprijed skidajući šešir.

— Gospođa McCutcheon — rekao je naklonivši se — Jeff slučajno nije u gradu. Ja sam njegov stari prijatelj. Dorsey Wilcox. Bit će mi velika čast ako mi dopustite da vam pomognem.

— To je vrlo ljubazno od vas, gospodine Wilcox — nasmiješila se, a njeni su zubi bili vrlo bijeli, a donja usna bila je puna i vrlo crvena. Osjetio je kako ga obuzima iznenadno uzbudjenje, isti osjećaj želje i pohlepe koji je upoznao kada je prvi put ugledao Charlottino nago tijelo okupano mjesecinom.

— Znae li kada će se Jeff vratiti, gospodine Wilcox?

— Ne — priznao je — ne bih vam znao točno reći, ali ako mi dopustite pobrinut ću se da se udobno smjestite do njegova povratka.

Bila je to žena vruće krvi, to se moglo prosuditi po lakom nagibu glave i jedva naznačenom pozivu koji je mogao pročitati u njenim očima.

— Ova... da — pristala je. — Morat ću pronaći neko mjesto gdje ću se smjestiti, zar ne? Mjesto koje je udobno, čisto i — u njenom pogledu zasjala je iskrica — i koje pruža bar kakvu-takvu intimnost.

Položila je svoju ruku na njegovu ponuđenu podlakticu i njemu se učinilo da je taj dodir iznenada uspostavio među njima vezu na način kako se to ponekad događa između muškarca i žene kada se prepreke između njih naglo i definitivno ruše. Tu, na otvorenom, dok je gomila buljila u njih širom otvorenih očiju i usta, a ožuško je sunce bilo jasno i čisto, Wilcox je imao osjećaj da mu se ta žena nalazi u zagrljaju, da tako treba da bude i da to tako mora ostati.

A onda se poput tamnog vala vratila spoznaja tko je ona i što to za nje znači. Živci su se iznenada napeli, a razum je zakazao. Panika mu je ste-

gla grlo, a on je prokleo samoga sebe što je bio na trenutak budala koja se dala zavesti izgledom, mirisom i dodirrom žene koja je došla da ga uništi. Usne su iznenada zadobile oštre oblike.

— Najprije ćemo pogledati u hotel — rekao je kratko, a glas mu je bio oštari i grub, iako je to pokušavao sakriti. — Ako vam tamo ne bude odgovaralo, potražiti ćemo na drugom mjestu.

Pokazalo se da je to drugo mjesto malena, čista, nenastanjena četvorosobna kućica sjeverno od trga, iza koje je tekla rječica nazvana Jordanovim rukavcem. U hotelu je Mellissa pokazala da nije oduševljena, a to je odgovaralo Wilcoxu jer je u njemu držao sobu za sebe, a odmah do nje maleni dvosobni apartman za Jeanu Bruillot. Bilo bi opasno razmišljao je, dopustiti da Jeana dođe suviše blizu Mellissi. Jean je imala divno, tvrdo maleno tijelo koje je moglo zapaliti svakog muškarca, ali u njenoj je krvi gorjela neka vatra koja je u razmaku između dva srčana otkucaja mogla umiljatu mačkicu pretvoriti u pobješnjelu, ljubomornu furiju.

Kućica koju je Mellissa izabrala pripadala je ostarjelom njemačkom bračnom paru koji je umro prošle zime. Wilcox ju je kupio od njihova sina, razmišljajući da li bi bilo pametno smjestiti onamo Jeanu i preseliti se k njoj. Međutim, Jean nije željela napustiti hotel. Za nju je tamo bilo suviše usamljeno i tiho. I tako je kućica ostala prazna, a bila je namještena lijepim, starim masivnim njemačkim namještajem koji su pokojnici donijeli iz stare domovine. Na podovima od izglacanih, sjajnih dasaka ležali su vuneni sagovi, a na policama bili su poredani veliki i veselo obojeni bavarski vrčevi za pivo. Postelja je bila golema i puna mekih jastuka.

— Ako dopustite — rekao je opraštajući se na ulaznim vratima — svratiti ću večeras i pogledati kako ste se smjestili i da li vam je štogod potrebno. — Iako je sam sebe uvjeravao da je njegov jedini cilj da od te žene što više dozna o Malloneeu, jednako je snažna bila i fizička privlačnost koja ga je neodoljivo vukla prema njoj.

Mellissa je stupila korak naprijed. Kada je položila svoju ruku na njegovo, pogledala ga je u oči stapajući slu-

čajnost ovog pokreta s nagovještajem budućih veza između njih dvoje.

— Divno je kako ste se pomijeli prema meni. — Njeni su se prsti stegli oko njegove ruke. — Ne mogu vam reći koliko to cijenim. I vjerujte da ste dobrodošli kada god to zaželite. — Nasmiješila mu se, a kapci su se napola spustili kao da skrivaju slatku tajnu koja postoji među njima. — Bit će lijepo od vas ako me večeras posjetite. Ja... ja ću vas čekati.

Slušao je niz stepenice i krenuo tijeom omaljen njenim riječima i nagovještajem koji je naslućivao, mirisom njenog parfema, koji ga je odjednom posebno uzbudio. Loosh, koji je sjedio na kraju trijema, ustao je, otresao hlače i onda su zajedno pošli prema desetak metara udaljenom trgu.

— Želite li da vas čuvam i od nje? — upitao je Loosh. Iskesio se, udario otvorenim dlanom po boku i gurnuo crni šešir u stranu. — Gospode, Wilcox, ne bih vam ništa računao ako me zadužite da pripazim na takav komad... čak ni kada bih je morao poveliti da vas očuvam od opasnosti!

— Ne znam — rekao je Wilcox — za sada još ništa ne znam.

Njegova tvrda razbojnička logika opominjala ga je da je Mellissa dojahala s juga zajedno s Malloneeom i da je Charlotte u pismu najavila da će se upravo to dogoditi. Ali možda je to nesporazum. Nije li se ta divna žena ipak zagrijala za njega? Način kako ga je pogledala, kako su se njeni prsti stegli oko njegove ruke...

On je otimao žene i opasnijim ljudima nego što je to bio Mallonee, pomislio je da se utješi. Zar se ne bi moglo dogoditi da to uspije još jednom?

VIII

Noć je bila crna bilo je tamno kao u rogu, a vjetar je bio hladan i nemilosrdan. Nigdje svjetla, izuzev svijeće s Mellissinih prozora kada je Dorsey Wilcox zakucao na njena vrata. Straga, na cesti, Arch Ritland je pronašao jadnan zaklon iza nekog grma. Loosh Maggard zašao je iza kuće i tamo, za

dimnjakom, pronašao kut gdje ga vjetar nije mogao dohvatiti.

— Neka bude slatko ali kratko, Dorsey — zagundao je ostavljajući svog poslodavca. — Obecao sam da ću pokušati spriječiti da vas ubiju, ali prokletost je sigurno da se nismo nagodili da pri tom umrem smrznut.

— Ti obavi svoj dio posla, a ja ću svoj. — Dorseyev glas bio je pretjerano oštar, a prsti su mu grčevito stezali pojas s revolverom, jer otkad je napustio Mellissu strah ga je ponovno počeo daviti svojim ledenim prstima, strah od Malloneea, strah od smrti. Utroba mu je bila zgrčena u hladan čvor, a on je tiho šaputao sebi u bradu da je mora natjerati da progovori, da mu kaže što je Mallonee naučio, prije nego što bude prekasno.

Vrata su se otvorila i on ju je ugledao dok je nasmiješeno pružala prema njemu svoju usku ruku koja je sjala poput bjelokosti u žutom svjetlu svijetleće. Udahnuo je miris njena parfema. Kada je stupio naprijed, a jednom joj je času bio toliko blizu da je osjetio toplinu njena daha na svom obrazu. Dah mu je zapeo u grlu, a cijelo se tijelo ukočilo u iznenadnom očekivanju.

Njegove su ruke pohlepno pošle naprijed ali u tom je času Mellissa koračnula natrag i pozivnim pokretom pokazala prema sobi. I dalje se smiješila pa nije mogao znati da li je namjerno uzmakla pred njegovim rukama, ili naprosto nije vidjela taj pokret.

— Tako mi je drago što ste došli!

Bilo je to izgovoreno toplo, u glasu je bilo uzbuđenja i iskrene želje, gotovo kao da se razodjenula pred njim. Njezine su se oči zadržale na njegovima, govoreći tisuću stvari koje nisu bile izrečene riječima.

— Mora da vam je hladno. — Njeni su prsti dotakli njegovu šaku, a onda, iznenada, njen je dlan pokrio njegov, a prsti su stegli njegov zglobov. — Priđite vatri, ugrijat ćete se.

Nježno ga je povukla prema vatri koja je plamtjela u kaminu. Debela cjepanica prevrnuća se u žeravicu izazvavši snop iskara i iznenadan sjaj, koji je bio dovoljan da kroz svilenu kućnu haljinu nazre divne oblike njena tijela.

— Možemo li sjesti i razgovarati — upitala je pokazujući naslonjač za dvoje smješten pred kaminom — dok se ne ugrijete?

— Rado. — Njegov nemir i strah nekuda su nestali i on je ponovno bio siguran u sebe i siguran u nju. Činilo se da osvajanje ide suviše lako, ali to je mogao pripisati svojoj neodoljivosti kojoj se nije mogla oduprijeti nijedna žena. Uzet će je, pomislio je divlje, uzet će je i tom prilikom istrgnuti iz nje svaki djelić tajne koju bi mu mogla pružiti o Malloneeu i njegovim namjerama. Njegova je ruka kliznula oko njena struka, a ona je uzdahnula i opustila se u njegovu naručju.

— Bili ste tako ljubazni prema meni, danas. — Njen je glas nalikovao na predenje pospane mačkice. — To je tako lijepo od vas. Sigurno imate mnogo važnih stvari i vrlo ste zaposleni. — Jedna je njena ruka kliznula i pokrila njegovu. — Neki čovjek u poštanskoj kočiji pričao je o vama. Bio je toliko zavidan zbog vaše pilane i banke i svih farmi koje posjedujete i zbog uspjeha koji ste ovdje postigli...

Gotovo da se nasmijao. Neki čovjek u poštanskoj kočiji! On je dobro znao da joj je Mallonee ispričao sve o njemu i rekao joj što treba govoriti. Mallonee, koji ju je poslao ovamo.

— Naprosto, imao sam sreću — rekao je tonom lažne skromnosti. — Ali nije bilo lako, nisam imao čime započeti.

— Niste imali čime...? — iznenadila se. — Ne razumijem vas.

Zašto da joj ne kaže. Zašto da joj ne prikaže stvari na svoj način i malo okalja toga besprijeckornog Malloneea?

— Nekada sam živio u Mississippiju. — Njegova se ruka zategla oko njena struka, a druga je potražila oblinu dojke. — Imao sam predionicu pamuka bio je to dobar posao. Ali imao sam lošeg partnera i to me gotovo upropastilo.

— Oh! Kako je to učinio?

— Sve se odigralo na ispravan način. Tip se zove Mallonee i proketo dobro izgleda. Bio je i pametan ali nije se mogao okaniti žena. Ako bi ugledao zgodnu ženu, pomakao bi nego i zemlju dok se ne bi našao s njom u postelji. Nije mario o kome se radi. Glavno da je koliko-toliko dobro izgledala.

— Kažete da se zvao Mallonee?

— Da Mallonee. Bio je dijelom Indijanac i želio je tako živjeti. Potrošio je sav novac na piće i žene, a kada više nije imao, nastavio je novcem naše kompanije. I uspio je potrošiti gotovo sve prije nego što sam ga otkrio i raskinuo partnerstvo.

— Znači, vi ste prekinuli vezu. Oh, nisam znala da je to tako teklo...

— Ne, niste to mogli znati. Izuzev ako ste poznavali Malloneea. — Zastao je i čekao, ali ona je samo zatresla glavom i stegla prste oko njegove šake. — To bi bilo gotovo sve.

— Međutim, Dale nije mirno prihvatio raskidanje partnerstva. Zaprijetio je da će me uhvatiti i svršiti sa mnom, ali on je tada bio pijan, u stvari nije se trijeznio tokom čitavoga jednog mjeseca, a čovjek ne može vjerovati riječima jedne pijanice. Kada sam odlazio, još se nije bio otriježnio.

— Ali ako je takav kakvog ste ga opisali, zar se ne bojite da će vas naći, da će vam uraditi nešto strašno?

— Ne znam hoće li moći jer sam najmio dva čovjeka koji me prate danju i noću. — Samo mu reci, pomislio je, neka razmisli koliko će dugo živjeti ako me pokuša napasti. — Ali htio bih znati kada će se naći u ovom kraju. — Nagao se naprijed, njegov je obraz bio prislonjen uz njezin, a glas tih ali sugestivan. — Bit ću veoma zahvalan onome tko mi pruži obavijesti o Malloneeu. Veoma zahvalan, a ja ovdje imam dovoljno moći da nekome učinim život ljepšim i lakim ako to odlučim.

— Znam... da znam.

Mellissini prsti polako su krenuli preko njegove nadlanice. Dok je ispod oka promatrao njeno lice, vidio je kako se namrštila. Predobio sam je, pomislio je trijumfirajući. Počela je razmišljati o svom Melloneeu, o tome da li zaista postoje druge žene i koliko će potrajati njegova vjernost. Ona se sada pitla ne bi li bilo bolje da prijeđe u suprotan tabor.

— Ako Mallonee sada ujaše u grad — nastavi on — neće živjeti dovoljno dugo da prijeđe preko trga, bez obzira koliko ljudi doveo sa sobom. Ovo je moj grad. Svakom mogu zagorčiti život, ali ga mogu i uljepšati. Sve ovisi o tome kako se taj odnosi prema

meni. Razumijete li što želim reći, gospodo McCutcheon? Da li ste me dobro shvatili?

— Oh, da... da. Ne u prvom času, ali sada razumijem. Oh, dragi, vjerujte mi, sada razumijem.

— Onda ćete mi možda nešto ispričati o Malloneeu? Možda — njegov je glas postao tih i prijeteci — možda vam je onaj čovjek s kojim ste razgovarali u poštanskoj kočiji štogod ispričao? Nešto o Malloneeu što bih ja morao znati? Nešto o tome gdje se nalazi, što namjerava? Možda ste sasvim slučajno saznali nešto o tome?

Osjetio je kako je njeno tijelo zadržalo i onda se ukočilo. U njenim očima pročitao je nešto nalik na očaj.

— Oh, molim vas, nemojte me to ispitivati. Molim vas, ne sada. Moram o svemu razmisliti. Sada... ne, sada još ne znam, dragi.

— Ali, do vraga, ako znate...! Njegova se ruka oslobodila, šćepala ju je za rame i okrenuo prema sebi. — Govorite ili ćete...

Ruke su joj dotakle lice, usne su zadržale a u očima su se pojavile suze.

— Molim vas, dragi, dajte mi samo malo vremena. To vam neće nanijeti nikakvu štetu, kunem se da neće.

Priljubila se uz njega i njene su vruće, vlažne i meke usne iznanađ bile na njegovima. Pokušao je zadržati tvrdoću i nepopustljivost, ali je jasno osjećao kako se topi, mekša i gubi u strasti.

— Samo kad bih znao — pokušao je mrmljati u njenu kosu. — Samo kad bih znao...

— Ne sada, dragi — prošaptala je u njegovo uho. Njeno se tijelo privilo uz njegovo vruće i strastveno, uništavajući posljednje tragove njegova opreza i samoobrane.

— Neka bude — rekao je promuklim glasom. Njegove su ruke rastvorile haljinu i počele trgati rublje. Teško je disao, a oči su mu, poput životinjskih sjale u mraku — Neka bude kako hoćeš, ali kasnije...

Na časak Melissa mu se predavala, a njeno se tijelo prilagođavalo njegovim zahtjevima. Onda, iznenada, izvinišla se iz njegova zagrljaja našla se na nogama, izvan dohvata njegovih ruku. Nastojala je pokriti gole grudi.

Taj je pokret bio tako iznenađan, šok je bio tako snažan da je ostao širom otvorenih očiju suviše zaprepasćen da pobjesni, suviše razočaran da bi mogao posegnuti za njom.

— Što se, dovraga, događa?

— Oh, dragi, tako mi je žao... ali ne mogu. Ne mogu dok ti ljudi zaviruju kroz prozore.

— Ti ljudi? Misliš Loosha? Loosha i Archa, moje čuvare? Do vrata pa oni ne zaviruju kroz prozor! Oni ne bi..

— Ali oni znaju da si ovdje, dragi! Stoje tu iza vrata i znaju što se događa... naslućuju... ne, ne mogu.

— Dakle tako nešto još mi se nikada nije dogodilo! Bio sam na najboljem putu da te skinem i...

Zelja i snaga iznenađa su ga napustile. Obuzela ga je bespomoćnost karakteristična za slabu čovjeka koji je svjestan da je njegova ljuska vlasti zaista krhka. Prihvatio je poraz jer je bio navikao ne beskonačan niz poraza i povlačenja. Skočio je na noge. Borio se protiv vlastite slabosti. Osjećao se beskonačno glupo.

— Ne mogu ih otpustiti — rekao je bespomoćno — ne mogu ih poslati na pavanje sada kad je Mallonee u blizini.

— Oh, dragi — njen je glas bio ispunjen mekoćom i razumijevanjem — ne moraš se bojati Malloneea. Jer... jer ja znam kako stvari stoje... imaj povjerenja u mene. Ali noćas je prekasno... pred nama je, sutrašnja noć i druge noći...

Brzo mu je prišla tako da ga je gotovo dodirivala tijelom. Položila je dlanove na njegove grudi.

— Toliko te želim, dragi. — Njen se glas pretvorio u promukli šapat ispunjen strahom i obećanjem. — Zar ne možeš doći sutra... bez te dvojice? Bili bismo sami. Ti i ja.

Posljednji ostaci opreza i razuma borili su se u njegovu mozgu:

— Ali ako dođem sam Mallonee bi mogao...

— Mallonee neće doći u Springfield, dragi, Mallonee te nikada više neće smetati. Toliko mogu reći za sada a ostalo ćeš saznati sutra... ako dođeš sam.

— Mogu li računati na to? Ako dođem sam?

— Znaš da možeš. Ja pripadam tebi.

Kada su se vrata zatvorila Melissa se polako vratila do vatre i teško spustila u naslonjač. Ruke su joj pale u krilo kao da je sasvim iscrpljena. Jedna su se vrata tiho otvorila i zatvorila, a ona je nepomično sjedila i slušala. Tahchee je nečujno ušao u prostoriju.

— Jesu li otišli? — upitala je. Podigla je glavu i Indijanac je zapazio tamne podočnjake na njenom licu.

— Otišli — odgovorio je. — Preko malene rijeke. U grad.

— Hvala bogu — rekla je umorno. — Tahchee, ti si sve čuo, zar ne?

Kimnuo je. Lice mu je ostalo bezizražajno, ali prsti su lagano pogladili držak noža dok je gledao u izlazna vrata žaleći za propuštenom prilikom.

— Čuo sam — rekao je. — Reći ću Malloneeu.

— Reci mu da naredne noći bude ovdje. Reci mu da će ovdje biti Wilcox bez svojih pratilaca. I, Tahchee... — oklijevala je i podigla ruke prema grlu — reci mu da ga volim i da mi je potreban.

IX

Narednog jutra Melissa se probudila kasno u svom golemom bračnom krevetu. U kući je bilo hladno i ožui-ski se vjetar neprijatno provlačio ispod vrata i kroz pukotine. Melissa je pogledala kroz maleni prozor. Dan je bio siv i neveseo, poput njena raspoloženja. Nije bilo sunca ni svjetla ni sreće, oblaci su bili niski i brzo su se kretali prema jugu.

Kako je bila teška prošla noć kada je Wilcox bio ovdje. Sjetivši se toga iznenađa se osjetila uprljanom, nečistom i obećaćenom većim što ikada neće moći sprati. Jedina joj je utjeha bilo neprekidno ponavljanje da drugi način nije postojao.

Znala je da je sigurna čak više nego sigurna jer je Tahchee cijelo vrijeme bio sakriven u spavaćoj sobi s rukom na dršku noža. Da je Wilcox znao za to, da je samo mogao naslutiti koliko je fanatično Indijanac odan Malloneeu, da je znao da ona sada pripada Malloneeu i da bi je Tahchee branio do smrti... Wilcox bi vjerojatno bio nekoliko sati jahanja daleko, umjesto da smišlja još jedan posjet Mellissi.

Kada su ona i Mallonee planirali što će poduzeti protiv Wilcoxa, znali su da se u Springfieldu ne može uraditi ama baš ništa... izuzev ubiti ga, a od toga ne bi bilo mnogo koristi. Zato su se dogovorili da ga otmu i daju mu priliku da se iskupi istom onom svotom koju je ukrao Malloneeu.

Međutim, da bi to postigli bilo je potrebno znati koliko posjeduje. To je bio njen naredni zadatak koji je trebalo izvršiti toga dana. Na neki način ući u Wilcoxovu kancelariju i iz njegovih papira vidjeti što sve ima. Bio je to težak i opasan zadatak jer ništa nije znala o životu i gradu u Wilcoxovim običajima, ali odgađanja nije bilo. Mallonee i njegovi Indijanci uskoro će biti ovdje.

Mellissa se izvukla iz postelje, i zaogrnuvši se u toplu kućnu haljinu, pošla u drugu sobu da potakne zapretanu vatru u ognjištu. Dok je pripremila doručak pomalo je zaboravljala na Wilcoxa. Počela je razmišljati o Malloneeu i budućnosti. Bez Dorseyja i Jeffa i drugih ostataka prošlosti. Život joj je možda pripremao ljepše dane. Još uvijek nije bilo riješeno pitanje Jeffa ali ona je znala kako će ga riješiti. Bio je njen suprug, ali otkad se upustio u razbojništvo i ubijanje, otkad je stupio u službu takve hulje kao što je Dorsey Wilcox, otada je prestala svaka obaveza koju je Mellissa osjećala prema njemu.

Upravo je prošlo podne kada je Mellissa izašla iz kuće i krenula prema trgu. Tamo je sve bilo u pokretu. Kola u koja su bile upregnute umorne konjske ili volovske zaprege stajala su pred trgovinama ili su se kretala širokom cestom uz škripu kotača i povike vozara. Uz nogostup bilo je mnogo osedlanih konja, a nije manjkalo ni prolaznika svih vrsta, mladih i starih,

bijelih i crnih, odjevenih u gruba radna odijela, u svilu dobro krojena tamna odijela.

Mellissa se bojažljivo ogledala. Zнала je da će mnogima upasti u oči, a to nije željela, najmanje da je vidi Dorsey Wilcox. Zavirila je u obližnju trgovinu. Bila je prazna. Na vratima je stajao mladić gotovo dječak, u bijeloj kecelji.

— Ova trgovina je tvoja? — upitala ga je.

— Da, gospođo. To jest, pripada mom ocu, ali on je otišao na ručak. Pomocnik se napio pa sam ja uskočio... možda bih vas mogao poslužiti.

— Da vidimo — rekla je brzo. Bar pola tuceta muškaraca zurilo je prema njoj i nije bila sigurna da je neki od njih neće osloviti. Brzo je ušla, a dječak za njom.

— Čime vas mogu poslužiti?

— Tražim ured gospodina Wilcoxa — rekla je. — Možda znaš gdje se nalazi?

— A tko to ne zna? Ali on sada nije u uredu. Ured je u ovoj kući, nasuprot na katu, ali on je malo prije izašao s Looshom. Morat ćete ih čekati najmanje pola sata da se vrate s ručka. Hoćete li da ih pozovem iz hotela?

— Ne, ne! — Prilika je bila izvanredna i ona je morala razmisliti što da poduzme. Pola sata! Vrijeme je bilo kratko, ali možda dovoljno. — Kažeš da si ga vidio gdje odlazi? Odakle?

— Evo ona kuća preko ceste, vidite? Vanjske stepenice vode gore na kat. Tamo je njegov ured. Dodite povest ću vas...

Posao je prema vratima, ali Mellissa ga je zaustavila pokušavajući srediti misli. U malim mjestima svatko zna za svakoga. Pođe li otvoreno uza stepenice, proći će samo nekoliko minuta i netko će javiti Wilcoxu da ga pred uredom čeka dama.

— Zar ne postoji stražnji ulaz? — upitala je. — Neki način da dođem gore a da me ne vide?

Dječak ju je zapanjeno pogledao.

— Zašto, gospođo? Zašto bi netko gradio stepenice sa stražnje strane kada već ima jedne sprijeda...?

Mellissa ga je zamišljeno promatrala. Nije mogla sama. Netko joj je trebao pomoći, a ovaj je dječak izgledao dovoljno pošten i toliko zadivljen či-

njenicom da razgovara s lijepom mladom ženom da mu je mogla vjerovati.

— Kako se zoveš?

— Ja? Andy Parkinson, gospodo. Zašto?

— Dobro, Andy — pristupila je k njemu i položila mu ruku na rame. — Reći ću ti nešto što nitko ne smije znati i dopustit ću ti da mi pomogneš ako to želiš.

— Ja... svakako, gospodo. Samo kažite.

— Želim ući u ured Dorseya Wilcoxa a da me nitko ne opazi. I ne želim da bilo tko otrči i javi mu da se tamo nalazim. Razumiješ li me, Andy?

— Da... ne — zamišljeno je protrljao bradu. — Ne razumijem, ali ako vi to želite, pomoći ću vam. Jedino ne znam kako biste mogli unutra a da vas nitko ne vidi.

— A ljestve? Takva kuća mora imati prozore i sa stražnje strane, zar ne? Ne bi li mogao pribaviti neke ljestve?

— Svakako, ovdje postoje jedne, nedavno smo premazivali zidove bojom... ali valjda se nećete uspinjati ljestvama. Jedna gospoda, tako lijepo uređena!

— Ne boj se za moje haljine. — Čvršće je stegla prste na njegovu ramenu. — Hoćeš li učiniti to za mene, Andy?

Duboko je uzdahnuo i hrabro podigao glavu.

— Hoću — odgovorio je čvrsto. — Mišlji ste, odmah sada?

— Odmah sada.

On je kimnuo i pošao prema jednim vratima, a Mellissa je požurila za njim.

Prozor do kojega su dopirale ljestve bio je samo prislonjen. Mellissa ga je gurnula unutra, dok je Andy dolje pridržavao ljestve da se ne bi srušile. Onda se uzverala u kuću boreći se sa svojom dugom suknjom.

Našla se u malenom predsoblju koje je na obje strane imalo vrata. Jedna su vodila dolje, prema izlaznim stepenicama druga su bila ona prava.

Mellissa je izgubila dobrih desetak minuta čekajući da dječak pribavi ljestve, pa je svaki trenutak postao dragocjen. Potrčala je i širom otvorila

vrata i istog časa ostala skamenjena od zaprepaštenja. Soba je bila prepuna papira, starih i novih dokumenata, svežnjeva novina i tko zna čega. Bilo je potrebno deset dana, a ne dvadesetak minuta, da se sve to pregleda.

Mellissa nije baš ništa znala o poslovima i o tome što zapravo traži. Unaprijed pripremljena na neuspjeh, prišla je pisaćem stolu i počela izvlačiti ladice. Nered u njima nije je ohrabrio. Živci su joj popustili i ona je počela nervozno kopati među njima razbacujući ih na sve strane. Onda je zastala sjetivši se da bi u brzini mogla odbaciti baš ono što joj je potrebno.

Negdje je otkucao sat i ona je znala da je njeno vrijeme prošlo. Očajno je posegla za zaprašenim papirima na malenim pretincima i tada je naišla na smotak na kome je tintom bilo ispisano »Porez na sva dobra«.

Brzo ga je otvorila i unutra pronašla desetak dokumenata od kojih se svaki odnosio na neki od Wilcoxovih posjeda s opisom nekretnine, navedenom vrijednošću i visinom poreza koji je trebalo platiti.

To je bilo ono što je tražila, ono što je Malloneeu bilo potrebno da bi mogao od Wilcoxa dobiti vrijednost ukradenog imetka.

Pomislila je da jednostavno siđe stepenicama, ali rizik je bio prevelik. Ne, opet je morala sići ljestvama, ovoga puta uz veći rizik jer Andy se vratio u trgovinu tek što je vidio da se popela.

Pogledala je oko sebe. Nered je bio velik, ali nije bio veći nego prije. Ugurala je dragocjene dokumente u otvor haljine. U trenutku kada je položila ruku na kvaku, začula je korake i muške glasove. Odškrinula je vrata i jasno začula lupu potpetica na stepenicama i Dorseya kako razgovara s nekim muškarcem.

Brzo je zatvorila vrata i očajno se ogledala. Pri dnu prostorije nalazila su se još jedna. Pokušala ih je otvoriti, nije išlo, uprla je svom težinom i ona su se uz škripu otvorila. Nalazila se u malenoj i mračnoj ostavi. Brzo je zatvorila vrata ostavivši sasvim uzak prerez jer se bojala da će je odati škripa brave ako ih sasvim zatvori.

U tom času ušao je Wilcox. Pušio je tanku cigaru, a Loosh je čačkao zube otvorenim džepnim nožićem. Wilcox je

prišao stolu i Melissa je odahnula od olakšanja gledajući kako pokretom ruke odguruje hrpu papira, svaljuje se u naslonjač i podiže čizme na mjesto koje je upravo očistio. Nakon ovoga, pomislila je, neće moći otkriti da je netko drugi ovdje imao svoje prste. Loosha se ni najmanje nije brinuo za takve stvari. Privukao je svoju stolicu prozoru počeošao se po rebrima i pretražio džepove dok nije izvukao cigaru sličnu Wilcoxovoj.

— Znači, noćas ne trebaš ni mene ni Archa, Dorsey? — u Looshovu glasu osjećao se prizvuk poruge. — Ili si to samo tako napričao onoj Jeffovoj crnokosoj ljepotici?

— Proklet bio ako znam da li mi je povjerovala. Ponašala se kao da jest. Ili je ona luda, ili misli da sam to ja ako vjeruje da ću postati toliko neoprezan samo zato što je ona to zatražila. Do vraga, pa ona je Malloneeova ljubavnica! Jeff i Charlotte su mi to javili u svom pismu! I ona zna da ja to znam, ali kladim se za pet stotina da nije o tome imala pojma kada je sišla s kočije.

Melissa je zadržala dah. Znači, noćas će povesti i svoje čuvere. Sada je bila sigurna da mu je poznata njena veza s Malloneeom, iako je nakon njegovih pitanja u to već i prije bila gotovo sigurna. Ali zar je baš Jeff morao biti taj koji ju je izdao?

Muškarci su kratko vrijeme šuteći pušili, a onda je Loosh promumljao:

— Nešto ipak ne razumijem, Dorsey. Noćas si se zabavljao s njom samo zato što je to dobar komad, ili imaš još nekih namjera?

— To nije tvoja stvar, Loosh. — Wilcox je spustio čizme na pod i bijesno pogledao svog čuvara. — Ti obavljaš ono što ti je kažem i nastoj da ne guraš svoj nos u moje poslove. Jesi li razumio, Loosh?

— Do vraga, razumio sam. — Glas se iznenada izmijenio, izgubio je prizvuk podrugljivosti i postao ponizan. Možda i suviše.

Wilcox ga je još nekoliko časaka netremice promatrao, a onda se opustio.

— U redu, Loosh — rekao je pomirljivo — nema potrebe da se još i nas dvojica zavadimo. — Duboko je uzdahnio i slegao ramenima. — Imam ovu ženu

u rukama, ne smijem je ispustiti, a Jean već zna i bijesni zbog toga. Sam bog zna što je Charlotte spremna učiniti ako sazna za obje. Loosh, dohvati onu bocu da popijemo po gutljaj prije nego što izidemo.

Melissa je nepomično stajala i slušala kako piju, guraju stolice i napokon izlaze. Počekala je još nekoliko minuta i tek se tada usudila izaći iz svoga skrovišta.

Bilo joj je dovoljno uzbuđenja za jedan dan. A pred njom je još bila jedna teška noć koja tko zna kako će završiti. Potrčala je prema prozoru i već je prebacila nogu preko daske kada je opazila da ljestava više nema. Ležale su dolje, u travi, prevrnuo ih je jak vjetar koji je na mahove tresao prozorima i vratima zgrade. Bespomoćno se okrenula. Tada je ugledala treća vrata koja pri dolasku nije zapazila. Na njima se nalazila malena, crna tablica »Liječnička ordinacija«.

Možda je to bio izlaz. Zatražit će bilo kakav savjet od doktora a poslije, bude li tko pitao, imat će izgovor zašto je ušla u ovu zgradu. Pokucala je, a kako odgovora nije bilo, pritisla je kvaku. Vrata su bila zaključana. Sada je preostajalo samo jedno. Potrčala je prema izlaznim vratima i brzo sišla niz stepenice. U času kada je zakoračila na nogostup, gotovo se sudarila s mladom ridokosom ženom koja je krenula prema stepenicama. Bila je prekrasno građena, a lice je odavalo strankinju.

Zena se trгла natrag. Nekoliko su se trenutaka promatrale kao da se poznaju. Onda se Melissa prisilila na smijeshak i pomislila da je sada vrijeme da izgovori svoju izmišljenu ispriku.

— Nema ga — rekla je. — Bila sam gore, ali doktora nema u ordinaciji.

— Doktora! — uzviknu žena dubokim grienim glasom. Njene su oči gorjele, a Mellissi se činilo kao da su je prikovale za zid. — Ali, vi ste žena Jeffa McCutcheona!

Melissa se bez riječi okrenula i otrčala prema svojoj kući.

Dok je žurila ulicom osjećala je na leđima ženin pogled, a u ušima joj je još uvijek odjekivao prigušen glas: — Ali, vi ste žena Jeffa McCutcheona!

Charlotte Sherwood, ona je samo za okolinu bila Charlotte Wilcox, nemirno je šetala velikom prostorijom i kroz visoke prozore promatrala ogoljele grane kako se njišu na vjetru. Smračivalo se.

Prošlo je šesti dan otkako je poslala pismo Dorseyu upozoravajući ga na dolazak Malloneea i Jeffove žene Mellisse. Otada nije primila ni jedne jedine riječi odgovora.

Vratila se do malenoga stolića, oklijevala je trenutak, a onda ipak ulila još jedno piće. Bilo je to četvrto od podneva, mnogo više nego što je trebalo u takvoj situaciji kada joj je bilo potrebno hladnokrvno rasuđivanje. Ali njeni su živci bili prenapeti i samo je u alkoholu mogla naći olakšanje.

Šest dana, a od Dorseya ni riječi.

Šest dana za koje se vrijeme moglo svašta dogoditi. Mallonee je već mogao ujahati u Springfield i ubiti ga. Ali, uvjeravala se ta bi vijest već stigla do nje. Možda je ona Mellissa već danima tamo i priprema teren da bi Malloneee mogao uništiti Dorseya. Svaka žena koja je znala kako se to radi mogla je omotati Dorseya Wilcoxa oko maloga prsta, a da on ne shvati o čemu se radi.

I Charlotte je to učinila. Nagovorila je Dorseya da ukrade i da bježi jer je bila umorna od Mississipija, umorna od svoga muža, umorna od pomanjkanja novca svaki put kada je željela novu haljinu ili nešto drugo. A prema Jeffovim riječima, Mellissa je bila i mlada i lijepa i pametna. Bude li potrebno, znat će se poslužiti svojim čarima.

Čula je Jeffov glas i prišla prozoru. Upravo je skočio s kobile, a crni dječak trčao je da dohvati uzde i odvede životinju u staju. Jeffovo je lice bilo tamno od vjetra, a usta su mu bila stegnuta u tvrdnu crtu. Shvatila je da mu jahanje nije pomoglo da zaboravi Mellissu i Dorseya, baš kap što ni njoj nije pomogao viski. Zajedničke noći bile su divne, ali dani... danju se nisu mogli zavaravati.

Udario je ulaznim vratima i kroz malu predsoblje ušao u veliku sobu u kojoj se nalazila. Njegove su čizme bile vlažne i ogrebene grmljem kroz koje je jahao, plavi jahački kaput bio je zakopčan do ispod grla, a oko vrata bio je labavo omotan dugi vunen šal kojega mu je isplela neka zatreskana žena.

— Evo moje lijepe dame — uzviknuo je, prišao joj dugim koracima i poljubio je. Ljubljenje je bilo dobro, upravo kao i prve noći, kao i svih ostalih noći, ali ne i dovoljno dobro da bi je oslobodilo svih briga.

— Prokleta je hladno tamo vani. Gotovo da sam se smrcao, zajedno s konjem. — Podigao je prstima njenu bradu da bi joj vidio oči. Nasmijao se. — Nadam se da to ne bi željela, Charlotte? Ne bi to bilo dobro za nas.

— Ti si lud — rekla je i u glasu je bilo iskrenih osjećaja. Svojim je rukama uhvatila njegove ruke, otvorila mu šaku i poljubila dlan.

— Popij nešto da se zagriješ, dragi — Dodala mu je vrč i promatrala ga dok je ulijevao tamni viski u široku čašu. Dodao je samo nekoliko kapi vode i usuo u grlo. Onda je odložio čašu i pošao do kamina. Stajao je raširenih nogu ruku ukrštenih na leđima i u stranu nagnute glave da bi je mogao promatrati.

— Još uvijek nema vijesti od Dorseya?

Slegla je ramenima.

— Već više od dva tjedna, ali to me ne zabrinjava.

Nije mu mogla reći da je zabrinuta bar onoliko koliko i on. Ne zbog Dorseya, već zbog njegove Mellisse. Jer ako se Jeff zaželi te svoje dragociene žene, odjahat će u Springfield bez obzira na mogućnost da ga tamo optuže za ubojstvo.

— Nešto mora da se dogodilo — rekao je oštrim glasom, olabavio maramom oko vrata i bacio je prek naslona stolice. Onda je počeo raskopčavati prsluk. — Ne mogu reći da me to ne muči.

— A što bi se moglo dogoditi, izuzev da je Mallonee dojahao u Springfield i ustrijelio Dorseya, ili je tvoja žena bacila na njega svoju omču. To smo i željeli da se dogodi, zar ne? Nadam se

da nisi izmijenio svoje namjere od onog dana kada smo poslali ono pismo?

— Prokletstvo, nisam! — Ali među njegovim očima sakupila se duboka bora koja je odavala da je zabrinut za svoju tamnokosu ljepoticu, a Charlotti se to nije nimalo svidjelo. Nije joj moglo biti pravo da muškarac kome se podaje još uvijek želi drugu ženu. Nije željela da Jeff vidi izraz njena lica pa se okrenula prema prozoru. Dolje, na prilaznom putu, pojavila se zatvorena kočija, a na visokom sjedištu drhturio je crni kočijaš. Kočija je bila najbolje vrste, crna i ulaštena, a zaprega par divnih sivaca. Charlotte je odmah znala kome to pripada. Njena najbliža susjeda bila je Abbie Lou Posey. Ako je samo nekoliko sati boravila u Springfieldu, prikupila je više vijesti i ogovaranja nego što jedne novine mogu odštampati u toku godina dana.

Charlotte je mrzila tu ženu, mrzila njen izvještačeno ljubazni glas i otrovne primjedbe koje su pogađale poput indijanskih strelica. Međutim, pružala se prilika da štogod sazna o Dorseyu. Okrenula se Jeffu.

— Dolazi Abbie Lou — rekla je. — Svi misle da si tisuću milja daleko od Springfielda, pa će biti bolje da se skloniš dok ne ode.

— Prokleta ogovarateljica! — Njegove su oči zasjale, a ona je po izrazu lica mogla vidjeti kako u sebi nešto računa. — Ipak bi mogla znati nešto o ohome što se događa u Springfieldu. Sklonit ću se u drugu sobu i slušati njene brbljarije.

To nije bilo ono što je Charlotte željela. Međutim, nije znala kako bi to spriječila a kočija se već zaustavljala pred kućom i sluga Finis žurio je da otvori vrata. Abbie očekuje da je Charlotte dočeka na ulaznim vratima. Ne učini li to, postat će sumnjičava i šutljiva.

— Dobro — rekla je Charlotte — ali nemoj da se čuje ni glas.

Jeff se nasmijao, prišao joj i brzo je poljubio, a onda je ulio još viskija u čašu i ponio je prema vratima knjižnice.

Abbie Lou bila je oštronosna stara dama, najbogatija udovica grofovijske Greene, čiji je oštri jezik razorio više obitelji i mnogi dobar glas.

Ugledavši Charlotte na ulaznim vratima, Abbie je potrčala prema njoj raskrivši svoje košćate ruke.

— Oh, Charlotte — vrisnula je — tako suosjećam s tobom, draga moja. Nije li užasno da se Dorsey tako ponaša... i to sa ženom koju je muž dvaput napustio! I sve to tako reći pred tvojim očima! Ali, draga, moraš biti hrabra. Izdrži i nada se da će sve dobro svršiti.

To je moglo značiti samo jedno — da je Melissa već došla u Springfield i Dorsey se opet ponašao poput budale. Kao uvijek kada je bila u pitanju lijepa žena. Charlotte bi dala desnu ruku da Jeff to ne sazna, nije mogla predvidjeti neće li poduzeti nešto ludo. Ali nije postojao način da se Abbie Lou zatvori brbljava usta. Charlotte je slegla ramenima i pozvala gošću u kuću.

— Abbie, nije mi jasno o čemu govoriš — rekla je pomažući joj da skine rukavice i ogrtač. Abbie Lou se smjestila na sofu, do vatre, a njene su oči znatiželjno obigravale prostorijom u potrazi za nečim, bilo čime, što bi se moglo pretvoriti u materijal za njen neumorni jezik.

— Dopustite da vam uspem piće da se malko zagrijete, a onda ćete mi sve ispričati. Priznajem da umirem od znatiželje.

Abbie je odgovorila brzim kimanjem glave, a onda pohlepno dohvati čašu u koju je Charlotte usula mnogo viskija.

— Oh, draga moja, zaista ne znam kako da započnem. Abbie posegnu za Charlottinom rukom i zadrža je u svojoj, pogledavši je izrazom koji je trebao izražavati sućut, a zapravo nije mogao sakriti zloradost i radoznalost. — Upravo dolazim iz Springfielda, znate, tamo sam razgovarala sa sirotom Ellamae. Njoj je tako teško, jadnici, otkada Frank pije i sve ostalo. Ispričala mi je sve o toj namazanoj, nakindurenoj ženi crne kose koja je došla u grad tvrdeći da traži Jeffreya McCotcheona. Svatko zna da je to griješan i opasan čovjek iako vodi porijeklo od uglednih ljudi iz Kentuckyja. A ona tvrdi da je njegova žena! Možete li to zamisliti, draga? I smotala je jadnog Dorseyja te ga nagovorila da joj pomaže. Istog časa kada se iskrcala iz kočij-

je prilijepila se je uz njega poput pijavice i opčinila ga svojim nevinim izgledom i kolutanjem očima. Sada vam živi u onoj maloj Gruentherovoj kućici koju je Dorsey nedavno kupio. Svi kažu da je kod nje danju i noću, a to je tako strašno za vas, draga. Mogla bih zaplakati koliko mi vas je žao.

Ali Charlotte nije osjećala potrebu da plače. Obuzeo ju je osjećaj slijepog bijesa i želja da svojim rukama zada vi Dorseya Wilcoxa. Ipak se uspjela savladati i Abbie je pred sobom imala sliku i priliku čedne i čestite žene kojoj je upravo zadan udarac usred srca.

— Ali, Abbie, ništa od toga ne razumijem — prosvjedovala je slabim glasom. — Nisam čak ni znala da Jeffrey McCutcheon ima suprugu i ne mogu zamisliti što bi ona radila u Springfieldu i kako bi Dorsey došao s njom u vezu. Kada je stigla? Zar ju je Dorsey dočekao pred kočijom?

— Kada? Dakle... — Abbie Lou se namrštila. Nije joj bilo drago da je ispituju baš o tom dijelu priče jer je boravila u gradu premalo vremena da bi saznala sve pojedinosti. I izgradila pravi skandal s pikantnim detaljima i potkrijepljen dokazima. Dakle, činjenica je da je ona tek jučer stigla u Springfield. Muškarci se katkada tako čudno ponašaju. Ali kada je jučer stigla kočija iz Rolle ona je izašla iz nje i pred gomilom koja uvijek očekuje kočiju zamahala svojom suknjom i rekla da je Jeffrey McCutcheon njen suprug i upitala gdje ga može naći. Mislite li da bi mu to stvarno mogla biti žena? Ja sam u pravi čas pomislila da se radi o glupači koju je zaveo i ostavio...

— Mogla bi biti... Zašto ne? Ali vi ste rekli da ju je Dorsey dočekao?

— Oh, da, to je točno, draga moja. Mislim da nema nikakve sumnje da je on znao da će ona doći. Kažu da se obratila izravno njemu, a on je bio vrlo pažljiv i galantan. On to može kada želi, znate. Onda su otišli zajedno, ta mu se žena objesila o ruku, a Dorsey se nagnuo prema njoj i povjerljivo su razgovarali ne mareći što ih cijeli grad promatra.

Charlotte je obuzeo osjećaj bespomoćnosti. Čak kada mu je u pitanju život, a od toga je zavisio i Charlottin,

Dorsey se nije mogao savladavati pred lijepom ženom. Bez ikakvih teškoća Melissa je od njega mogla načiniti budalu i omogućiti da ga Mallonee ubije.

— I on joj je dao onu kućicu i bora-vi tamo s njom?

— Naravno. Upravo je to učinio, draga moja. Dopremio je tamo njenu prtljagu i naručio u trgovini za nju namirnice i navečer otišao onamo i ostao cijelu noć.

— Ellamae je sve to vidjela?

— Oh, ne, ne sve. Ali vidjeli su drugi, a vi znate kako ljudi pričaju. Rekli su to Ellamae, ona je rekla meni, a ja sam morala vama, jer vas toliko žalim. Oh ima još nešto, gotovo sam zaboravila. Danas, oko podne, ta je žena ušla u Parkinsonovu trgovinu. Poslije, pretpostavljam, izašla je i otišla u Dorseyev ured a da to nitko nije vidio. Onda je izašla trčeći niza stepenice i naletjela na onu malenu francusku glumicu, Jean Bruillot, koja stanuje u hotelu već cijele zime i o kojoj se priča da je smotala Dorseya, ali o tome ne bih sada htjela reći ni riječi, draga moja ni riječi. U svakom slučaju te su se dvije nevaljale žene susrele pri dnu stepenica i ljudi koji su bili tamo kažu da je Francuskinja pogledala onu drugu tako da bi joj najradije iskopala oči.

— Zar su se sukobile?

— Ne... nisu se baš sukobile. Samo su pogledale jedna drugu onako kako to žene znaju. Onda je McCutcheonova pretrčala trg i odjurila u svoju kućicu, a Francuskinja je otrčala uz stepenice i začas se vratila uvidjevši da Dorseya nema gore. Ali tko može reći što je sve takva žena sposobna, zar ne? Kako je to strašno čak i slušati takve stvari, draga moja.

Charlotte je zalupila vratima istog časa kada se Abbie Lou zavukla u svoju kočiju. Brzim koracima vratila se u biblioteku, a Jeff je već bio tamo okrenut leđima vatri. Lice mu je bilo smrknuto, a oči su mu sjale. Gledao ju je udarajući zglavcima šake po mramornoj ploči kamina, a onda je njegov glas prasnuo poput puščane salve.

— Što se to, do vraga, tamo događa?
— upitao je. — To nije bilo slučajno da je Dorsey dočeka Mellissu pred kočijom i odveo je svojoj kući, a pogotovo nije slučajno proveo kod nje pola noći!

— Dorsey uvijek pobudali kada ugleda lijepu ženu. I sam to znaš. — Pokušala je da joj glas zvuči nezainteresirano dok je prilazila Jeffu da bi ga zagrlila.

Privila se uz njega i prstima počela mrsiti kosu na njegovu zatiljku. Znala je da mora učiniti nešto da bi se Dorsey osvijestio na vrijeme. Ali ako prije toga Jeff poludi i upadne u grad, sve će propasti.

— Prokletstvo, to dobro znam. — Njegovo je tijelo još uvijek bilo ukočeno. — Ali kako je ona mogla biti u kočiji koja dolazi iz Rolle? I što je s Malloneom? Sve je to igra koju ne mogu razumijeti. Ne sviđa mi se!

— Čekaj, dragi... — Pogladiła je njegov obraz i još se više priljubila uz njegovo tijelo. — Nisi li ti zaigrao ovu igru? Ne želiš li da pođe baš onako kako je krenulo?

On se ne bi motao oko nje kada bi sumnjao da ima veze s Malloneom. Možda ga je ona napustila. Lako je moguće da je Mallonee bio ranjen teže no što ti se učinilo. Možda je čak i mrtav. U tom slučaju Melissa ga je napustila i pošla u Springfield da te potraži, kao što je i namjeravala. Uostalom, nećemo se zabrinjavati zbog Dorseyeve sudbine. Jedno od narednih dana dojahat će Mallonee i ubit će ga, a tada su naše brige prestale.

— Možda — duboko je uzdahnuo i obujmio rukom njena ramena. — Vjerojatno imaš pravo ali ne bih želio da nešto pođe krivo.

— Ne brini, sve će biti u redu. Abbie Lou nam je ispričala sve što smo željeli znati. Sada je potrebno da bismo strpljivi i čekamo da vrijeme učini svoje. Ono radi za nas.

Nešto je promrmljao. Kada je spustio ruke i pošao prema stolu i boci s viskijem, nije ga zaustavljala. Nije imala vremena za njega. Željela je što prije stići u Springfield i dovesti Dorseyu u red. Odlučila je da to bude

odmah, iste noći, pa makar morala na silu ući u onu kuću i izvući ga iz naručja Jeffove supruge.

— Bit će najbolje da pođeš gore i presvučeš se — predložila je. — Uskoro je večera.

— Imaš pravo.

Bio je šutljiv i zaokupljen svojim mislima, ali ona nije brinula za to. Jedino čega se bojala jest da se baci u sedlo i odjuri u Springfield. — Dragi — rekla je položivši ruku na čelo — ja sam... čini mi se da sam popila suviše viskija... Ne osjećam se najbolje.

— To je posljedica posjete Abbie Lou — našalio se ali Charlotte je opazila kako je bacio brz pogled mjereći razinu tekućine u boci.

Otići će u svoju sobu da malko odspavam — rekla je slabim glasom. — Ako se ne probudim prije večere, ne čekaj me. Imam osjećaj da bih mogla spavati do jutra.

Sumnjičavo ju je pogledao, a onda je slegao ramenima i pošao prema vratima. Tamo je zastao i okrenuo se:

— To je bio težak dan, za tebe, Charlotte.

Njegovi su se koraci još čuli sa stepenica, a Charlotte se već nalazila u garderobi i navlačila bundu i krznom podstavljenu kapu. Onda je potrčala hodnikom prema sobama za posluđu.

— Finis — rekla je slugi — neka smjesta osedlaju Bandita i dovedu ga kod zapadnog krila zgrade. Odmah! Ako gospodin Jeff zapita gdje sam, reci mu da spavam i da sam ti zapovjedila da me ni u kom slučaju ne smiješ uznemiravati. Jasno, Finis?

Sluga je zaklimao glavom raširivši oči od zaprepaštenja.

— Miči se — zapovjedila je. — Izidi. Neka konjušar osedla konja. Dolazim za minutu.

Prošla je kroz kuću i izišla na drugoj strani nervozno udarajući bičem lijevo i desno. Tek što se pojavila na natkritoj verandi, ugledala je crnačkog dječaka kako trči držeći u ruci uzdu njenoga velikog pastuha. Pod jakim udarcima kopita prskali su komadići zamrznutog blata.

Mellissi se činilo da lebdi u neodređenom prostoru između pakla i raja. S jedne strane približavalo se vrijeme dolaska Dorseya Wilcoxa, a s druge sve je bio bliže čas kada će ponovno vidjeti Malloneea. Sunce je već zašlo. Vjetar je sablasno cvilio u kutovima kuće, a sjene su bile sve tamnije tamo gdje nije moglo doprijeti svjetlo iz kamina. Mellissa je upalila svijećnjake na komodi i na stolu, ali njihovo slabo svjetlo kao da je pritiskivala nadolazeća noć.

Ponovo je spremila svoje stvari i pripremila ogrtač i pletenu kapu prebacivši ih preko kreveta. Noćas, a nadala se da će to biti što prije, ona, Mallonee i Indijanci jahat će iz Springfielda i voditi sa sobom zarobljenog Wilcoxa. Smjestit će se kod guslača Flandersa, ili na nekom drugom mjestu sve dok Dorsey Wilcox ne pristane na pogodbu.

Strážnja su se vrata otvorila i smjestila opet zatvorila, a Mellissa je skočila na noge i uprla pogled prema kuhinjskim vratima. Kada bi to bio Mallonee... Vrata su se tiho otvorila i Tahchee i Oconto kliznuli su u sobu. nečujni u svojim mokasinima. Njene su oči istraživale tminu, ali Indijanci su bili sami.

— Mallonee? — upitala je. — Gdje je Mallonee?

— Dolazi polako.. dolazi kasno — Tahchee je zavrteo glavom i pokazao rukom. — Rijeka visoka. Mi smo prešli ranó u jutro da lovimo. Onda došla voda. Mallonee i ostali ne mogu prijeći na ovu stranu.

— Oh, ne, Tahchee! — Njen je glas odavao razočaranje. — On mora doći! Wilcox će biti ovdje..

Indijanac je naglo digao ruku da bi je ušutkao, i ona je na njegovu licu mogla pročitati ponos i odlučnost.

— Tahchee ovdje — rekao je. — I Oconto ovdje. Ostat ćemo dok Mallonee dođe.

— Ipak će doći? Kako će prijeći rijeku?

— Ne može se prijeći. Jahat će nizvodno mnogo milja, mnogo. Tamo je

most, može se prijeći. Onda će jahati natrag u Springfield.

— Neće li biti prekasno. Ako se razdani...

— Govorili smo prije dva sata, preko rijeke. On brzo jaše i sada je možda već prešao most. Može doći za dva sata. Mi ćemo ostati i paziti na Wilcoxa.

— To ne može biti! — uzviknula je Mellissa sjetivši se razgovora koji je prisluškivala u Wilcoxovu uredu. — Slušaj me, Tahchee, slušaj pažljivo. Prošle noći čuo si Wilcoxa. Obećao je da će doći bez pratilaca. Sjećaš se?

Indijanac je kimnuo.

— Danas sam se uvukla u njegov ured... u njegovu drugu kuću. Slušala sam ga kako razgovara s jednim od svojih čuvara. Oni će doći zajedno, noćas, Tahchee. Lagao je kada mi je obećao da će biti sam. On sumnja da radim za Malloneea i boji se zasjeđe.

Mellissa je duboko uzdahnula.

— Ne možete ostati ovdje, uz mene. Izjašite i potražite Malloneea kako najbolje znate. Ako ga ne sretnete, ujahat će ravno u stupicu!

Tahchee je oštro udario šakom o otvoren dlan. Onda je počeo brzo govoriti kratkim, isprekidanim rečenicama, na što je Oconto odgovorio na sličan način.

— Govorite tako da vas razumijem! — viknula je Mellissa. — Hoću znati o čemu govorite!

— Kažem, nitko ne smije povrijediti ženu koja pripada Malloneeu. — Tahcheove nemilosrdne oči načas su zasjale. — Rekao sam Ocontu da se vrati i nađe Malloneea. Ja ostajem. Gledat ću gdje Wilcox drži svoje čuvere. A onda... Umjesto riječi Cherokeee je položio, šaku na držak svoga velikog noža.

Saznanje da neće biti sama s Wilcoxom značilo je golemo olakšanje. Prošle mu je noći obećala svašta i on sada neće stati na pola puta. Ali Mellissa se nije bojala znajući da će Tahchee biti u blizini, a Mallonee na putu k njoj.

Tek kada su Indijanci nestali u mraku, pala joj je na pamet strašna pomisao. Bez obzira na to što joj Wilcox učinio, Tahchee se neće moći umiješati. Indijanac je prije svega bio vjeran

Malloneeu, Ako se pokaže otkrio bi njegov dolazak. Njihovi životi tada ne bi vrijedili ni pet para.

Prišla je vatri pokušavajući se ugrijati, iako je znala da ništa ne može otjerati tu hladnoću sve do časa kada bude ponovno uz Malloneea.

XII

Jeffa večera nije nimalo raspoložila. Finis mu je rekao da se Charlotte zatvorila u svoju sobu i zapovjedila da je nitko ne smeta. Crnac je govorio nesigurnim glasom premještajući se s noge na nogu i šarajući pogledom. Ali Jeff toga časa nije tome pridavao važnosti, morale su ga teže misli.

Od časa kada je Abbie Lou ispričala svoju priču bio je nemiran i razdražljiv mučile su ga sumnje. Dorsey nije od njega saznao za Mellissu. Njihovi bračni odnosi ticali su se samo njih dvoje i Wilcoxa zbog toga nije trebala boljeti glava. U pismu koje je Jeff izdiktirao Charlotte nije bilo ni riječi o Mellissi. On je sam pročitao to pismo i vidio Charlottu kako odlazi po slugu da mu preda pismo.

Međutim, Dorsey je ipak naslutio istinu ili dio nje. Da nije ne bi sačekao Mellissu i potrudio se da je upozna. I taj njen dolazak poštanskom kočijom bila je još jedna nepoznanica koja je povećavala zabunu. Međutim, to nije mogao sada riješiti.

Bezvoljno je posegao za jelom koje je Finis postavio pred njega. Međutim, bilo je dovoljno dobrog vina.

Postojala je u svemu tome neka zagonetka, ali on je nije mogao razriješiti. Gledajući poigravanje plamena pripalio je cigaru i nalivši još jedno piće pokušao je pronaći odgovore na pitanja koja su ga mučila. Bez uspjeha.

Dorsey nije ni na koji način mogao saznati...

Trojka njegovih ljudi koji su pobjegli iz borbe nisu ništa dojavili Dorseyu jer su bili toliko preplašeni onime što su doživjeli da su krenuli ravno prema državnoj granici. Jeff je bio siguran u to jer su ga sačekali na do-

govorenom mjestu, maloj cestovnoj postaji sjeverno od granice Missurija. Još su bili preplašeni.

Bojali su se naprijed, a bili su sigurni da ih nitko neće natjerati natrag. Jeff im je isplatio ugovorenu svotu. Tada su odjahali za indijansko područje. Tamo su bili izvan bilo čijeg dohvata pa su namjeravali čekati dok se ne završi obračun između Wilcoxa i Malooneea.

Što god saznao o Mellissi, Dorsey nije doznao od njih.

Nitko mu ništa nije mogao ispričati. Nitko osim Jeffa nije znao kako stoje stvari. Samo Charlotte...

Ta pomisao potresla ga je kao da je u punom galopu udario u kameni zid. Nikada prije nije pomislio na to. Ali zar je bilo razloga za to? Pokušao je odbaciti tu pomisao.

Ipak je preko volje počeo sastavljati kamenčić do kamenčića i mozaik je postajao sve jasniji. Način kako je prve večeri došla u njegovu sobu, naga pod kućnom haljinom... To je laskalo njegovoj taštini, ali ako je Charlotte igrala igru, ispao je savršena budala. Zašto bi mu se podala baš te noći ako nije imala posebnog razloga?

Nije li joj rekao da bi te noći trebao odjahati u Springfield i sam razgovarati s Dorseyem? A ona je odmah odbacila tu misao.

Jeff je skočio na noge i ostrim pokretom bacio cigaru u plamen. Onda je brzim koracima počeo mjeriti prostoriju, a njegov je mozak grozničavo radio, bez obzira na količinu alkohola koju je ispio.

U svom pismu rekao je Dorseyu točno toliko koliko je namjeravao. Onda je Charlotte uzela papir... Jeff se pokušao sjetiti svake kretnje i svake izgovorene riječi... i rekla je da će poslati poruku Dorseyu. Malo kasnije čuo je zvukove kopita kada je konj zastao pred kućom.

Međutim, mora da je prošlo dobrih četvrt sata od časa kada je Charlotte napustila biblioteku pa do odlaska sluga. Dovoljno da se bilo što napravi. Dovoljno da se baci pismo i napiše novo koje će Dorseyu obavijestiti o istini.

Jeff je zastao kao ukopan, siguran da sada zna istinu. Onda je izjurio u predsoblje i zgrabio uz stepenice preskačući po tri odjednom.

Došavši do Charlottine spavaće sobe otvorio je vrata udarcem čizme tako snažno da se kvaka slomila nabivši se u zid. Soba je bila zamračena.

— Charlotte! — Njegov je glas bio bijesan. — Charlotte, prokleta bila, gdje si?

Zakoračio je prema krevetu i posegao rukama, ali sve što su uhvatili njegovi prsti bila je svileni posteljina i meki jastuci koje je razbacao na sve strane. Krevet je bio prazan. Psujući okrenuo se i pokušao pogledom proniknuti u mrak. Hvatajući zrak otrčao je u hodnik, istrgao debelu svijetlu iz njezina stalka na zidu i vratio se. Držeći je visoko, dok je vrući vosak kapao preko njegove šake. mogao je vidjeti svaki kut tamne prostorije.

Charlotte je otišla!

Pričinilo mu se da mu je netko stegnuo lubanju u željezni škripac.

Narednog trenutka mozak je već radio punom snagom i oslobodio se sumnji i nejasnoća. Ako je Charlotte otišla Wilcoxu, tada za njega ne postoji drugi izlaz već da što prije bude uz Mellissu.

Dok je Dorsey bio podmukli kojot, Charlotte je bila tigar. Između njih dvoje Mellissa je bila izgubljena.

Potrčao je prema svojoj sobi. Na velikoj komodi ležao je par konjičkih revolvera, a u torbama njegova sedla uvijek je bilo municije.

Jeff je pokupio oružje i odjeću i potrčao niz stepenice. Dolje se pojavio Finis lica posivjela od straha. Počeo je nešto govoriti istog časa kada je Jeff naletio na njega. Sluga ustuknu, a onda prsti stegnu njegov vrat.

— Charlotte je odjahala u Springfield? Je laži jer ću te ubiti! Kada je otišla? Prije večere? Dok sam bio u sobi?

Jadnik je jedva uspio potvrdno kimnuti glavom. Jeff je sve više stezao prste pa je Finis izbuljenih očiju jedva uspio podići ruku i pokazati prema stražnjem izlazu.

Otišla je, znači, prije više od dva sata, pomislio je Jeff. Dva sata! Sam

bog zna što je već uspjela zakuhati Mellissi. Ostavio je svoju žrtvu i potrčao prema stajama.

Kada dođe u Springfield platit će Dorseyu i Charlotti sve što im duguje.

Samo ako stigne na vrijeme.

XIII

Jean Bruillot odavno je prestala samo sumnjati. Za ta dva dana i dvije noći otkada je Mellisa doputovala u Springfield njena je radoznalost prerasla u strah zatim u paniku da bi sada, kasno navečer drugog dana bijes sasvim ovladao tom malom ženom.

Shvatila je da se već dugo bojala nečega sličnog. Otkada joj je postalo jasno da Dorsey, unatoč svim obećanjima odbija raskinuti s Charlottom i oženiti se s njome, iako je njihova veza trajala već godinu dana, Jean se bojala, bojala se budućnosti i druge žene koja bi mogla doći i preoteti Dorseyu. To se sada dogodilo. Prošle noći dugo ga je čekala, ali on nije došao.

Suviše je pila, čekajući ga, pa su narednog jutra njena usta bila gorka i suha a glava ju je neopisivo boljela. Toga je jutra nastavila piti da otjera bol i nadvlada strah koji joj je sve više stezao grlo. Onda se rano poslijepodne sudarila s Mellissom. Tek što ju je ugledala znala je tko je i shvatila da je opasnost mnogo veća i stvarnija nego što je zamišljala.

Vrativši se u hotel ostavila je poruku za Wilcoxa da je smjesta potraži. Iz svoje putne torbe izvukla je dug, poput britve oštar bodež koji je kupila u Havani. Položila ga je na krevet, uz jastuk i gledala ga dok je pila i čekala Dorseyu. Ako joj samo kaže...

Ali zar će njegove riječi išta značiti? Žena poput Mellisse mogla ga je osvojiti kako je htjela i kada je htjela.

Jean je prstima pogladila čelik i čekala kada će začuti njegove korake na stepenicama.

Dorsey Wilcox ušao je u hotel u trenutku zalaza sunca. Loosh Maggard bio mu je za petama. Nisu učinili ni deset koraka, kada su se vrata opet otvorila i unutra je upao Arch Ritland. Brzo je pogledao predvorje, zavirio u bar, a onda se spustio u stolicu odakle je imao dobar pregled i nad ulaznim vratima i nad stepenicama.

Namještenik debela trbuha, koji je stajao za tezgom recepcije, dočekao je Wilcoxa radoznalim uzbuđenjem.

— Gospodine Wilcox... oh, gospodine Wilcox!

Dva putujuća trgovca radoznalo su se okrenula. To je namješteniku pružilo priliku da još malo pretjeruje. Mahanjem ruku pozvao je Wilcoxa stolu i onda se nagao naprijed i zaklonivši rukama usta počeo povjerljivo šaptati:

— Gospođica Bruillot vam je poručila da vas smjesta mora vidjeti. Rekla mi je to još rano poslijepodne, a onda je već dvaput pitala jeste li došli.

— Prokletstvo! Ne želim... — Savladao se i stisnuo usta. Onda reče: — Dobro, Manny, otići ću gore.

U stvari, nadao se da će moći izići iz hotela a da je ne vidi. Bio je siguran da je već naučila nešto o Melissi, a prošla je noć bila prva a da je nisu proveli zajedno. Dovoljno je poznavao Jeanu i njenu narav da bi znao za što je sposoban i kako su slijepi njeni ispadi bijesa i ljubomore. Međutim, ovoga puta morat će se pomiriti s time da on, Dorsey, vodi igru. Radilo se o životu i smrti, njegovu životu i Malloneevoj smrti.

Popeo se uz stepenice i pogled mu je protiv volje potražio njena vrata. Bila su odškrinuta i Jean je stajala iza njih natrag zabačene ruke kose, odjevena u crni svileni neglizhe koji je više otkrivao nego što je pokrivao. Prije četiri mjeseca takav prizor bio bi dovoljan da Wilcox izgubi razum. Sada je to splasnulo i, premda bi se strast katkada rasplamsala, sve je više razmišljao o načinu kako da je se riješi. Znao je da to neće biti lako. Mala je žena zarila svoje padže i nije bila spremna ispustiti svoj plijen.

Stojeći uz vrata nije progovorila ni riječi, ali ga je pogledom izazivala i on nije smogao hrabrosti da se okrene i ode u svoju sobu. Slegao je ramenima i mahnuo glavom:

— Pođi u moju sobu, Loosh — zapovjedio je — Ako hoćeš, ponudi se pićem. Začas dolazim.

Nakon tih posljednjih riječi njen je pogled postao zao i opasan, ali se šutke okrenula i povukla, a on je ušao, u za njom i udarcem noge zatvorio vrata.

Sada ju je bolje vidio jer su svijećnjaci bili upaljeni. Unatoč bijesu i neodlučnosti osjetio je koliko ga ta lijepa razotkrivena žena privlači. Ali onda se sjetio Malloneea, njegove upornosti i nečega opasnog što je držimalo u njegovu pogledu kojega se uvijek plašio. Poželio je da se smjesta oslobodi ove žene. On mora vidjeti Mellissu i natjerati je da progovori i riješi ga sumnji.

— Manny kaže da me želiš vidjeti. — Uz dosta napora uspio je da mu glas zvuči tvrdo i odlučno — Požuri, nemam mnogo vremena.

— Oh, ti nemaš mnogo vremena! — Naglo se okrenula i unijela mu se u lice — Hoćeš reći, nemaš mnogo vremena za mene. Ili uopće više nemaš vremena za mene otkad je žena Jeffreya McCutcheona došla u grad? To si mi htio dati na znanje? Dorsey, proklet bio, jesi li mi to pokušao reći?

— Nemam pojma što si to naučila o njoj i nije mi stalo da to saznam. — Bilo je pravo olakšanje malo se izbjesniti — Ali reći ću ti samo jedno. Ta žena zna nešto što moram izvući iz nje, sviđalo se to tebi ili ne. To je nešto što mora biti obavljeno.

Napola se okrenula od njega, kao da su joj se njegove riječi zgadile ali odmah zatim unijela mu se u lice.

— Zar nisi svjestan, Dorsey, takva žena može od tebe učiniti savršenu budalu. Ona može izvući iz tebe deset puta više nego ti iz nje. Dok ti saznaš što te zanima, ona će doznati sve što znaš. Opasna je zašto je ne ubiješ? To neće biti tvoje prvo ubojstvo, toliko znam o tebi. Uostalom, nije to sve što znam.

— Možda znaš previše Jean.

Nije se sjećao što joj je govorio, ali lako je bilo moguće da mu je u trenucima slabosti nešto promaklo, da se pokušao hvaliti svojim uspjesima.

Stisnuo je šake tako da su se nokti zabili u dlanove. Malo-pomalo ponovo se mogao kontrolirati.

— Jean... primiri se i hajde da se ne mučimo. Imam teških neprilika, a Mellissa McCutcheon je dio toga. Potrebna mi je dok ne saznam što me zanima, a inače mi do nje nije nimalo stalo. Što god ja uradim s njom, neće biti na tvoju štetu. Jean. Naprotiv, u tvoju korist, jer ako pomogne meni, pomoći će i tebi. Zar ti to nije jasno?

— Jasno? — Duboko je udahnula, grudi su joj se naglo dizale i spuštale. — Kako bi mi moglo biti jasno? Nemam pojma o čemu razgovarate vas dvóje, a mislim da uopće i ne razgovarate. Ali sad ću ti reći jednu stvar, Dorsey i dobro me slušaj! — Brzo je koraknula naprijed i uhvatila ga rukama za revere kaputa. Crna svila na njenim grudima sasvim se rastvorila, ali to u ovom času nije na njega djelovalo. — Bila sam ti vjerna jer si obećao da ćeš me oženiti i jer te volim. Ali to što sada radiš, Dorsey, previše je da bih mogla podnijeti.

Lice joj je bilo iskrivljeno od bijesa, a ruke je zgrčila u male, tvrde šake koje su zabušnjale po njegovim grudima.

— Riješi se te žene, ili ću je ubiti! I tebe! Dosta mi je svega! Ja ću...

Odgurnuo ju je od sebe, a onda ju je grubo ošamario, jednom pa drugi put, otvorenim dlanom preko usta. Njene su se usne rasjekle o zube i u kutu usta pojavio se tanak mlaz krvi.

Jean je zadahtala hvatajući zrak široko razrogačenih očiju. Onda je vrisnula, a on je ponovno udari, ovo-ga puta šakom, i ona se sruši preko saga stenjući kroz otvorena, okrvavljena usta.

— Idi do đavola! — Njegov je glas ličio na struganje čelika o kamen. — Nemoj mi se prijetiti onim što ćeš učiniti!

Koraknuo je naprijed, a ona je tiho jauknula i podigla ruku pokušavajući se obraniti. Počela je puzati ne bi li se odmakla što dalje od njega.

— Nemoj, Dorsey, nemoj...

Nagao se nad nju povijenih ramena. Neki glas u njegovu mozgu tjerao ga je da je dotuče, da je ubije, da dokrajči barem tu prijetnju. Ali tu je bila i hladna ruka straha koja nije ispuštala njegovo grlo. Kroz stisnute zube usisao je zrak u pluća i osjećao kako ga pušta grč. Ali više nije mogao natrag.

— Dobro upamti — protisnuo je — da je to bio samo pokus. Ne miješaj se u moje poslove. Ostavi na miru Mellissu McCutcheon. Je li jasno?

Zakimala je glavom, a pogled joj je bio neodređen i iz njega se nije moglo zaključiti što zapravo osjeća u tom času pokoravanja. Pokušala je pokriti tijelo. On je nešto progundao, ali nije znao što bi trebao reći pa se okrenuo na peti i izišao iz sobe. Vrata su maltenesko iskočila iz šarki kada je njima tresnuo.

Prošlo je nekoliko minuta. Tada je Jean ustala i polako prišla ogledalu. Dotakla je prstima bolna mjesta na svom licu, usula vodu u lavor i počela ispirati krv. Zatim se počela odijevati, pažljivo i polako, kao da se sprema na ples. Dohvatila je svoj kubanski bodež. Onda je podigla kraj suknje, pritegla podvezicu i pod nju zatakla bodež.

Pošla je do vrata, ali je na pola puta zastala, vratila se i usula još pola čaše viskija. Ispila ga je mirno, ni brzo ni polako, kao da pije vodu. Pažljivo je odložila čašu i opet pošla prema vratima. Hladan i tvrd bodež čvrsto se priljubio uz njeno bedro.

Mellissa McCutcheon nalazila se samo desetak minuta hoda odavde u svojoj kućici, i čekala je na Dorseyu Wilcoxa.

XIV

Jean se kretala tiho. Vrata je otvorila nečujno. Tek kada je osjetila hladnu struju zraka, Mellissa se okrenula i ugledala rđokosu ženu uz dovratka. U prvi čas nije se prestrašila jer, Mellisa se najviše bojala Dorseyu Wilcoxa, ako dođe prije nego što Mallonee stigne u grad. Zato je u prvi mah osjetila olakšanje.

Ali to je potrajalo samo časak. Ta žena ju je mrzila. Vidjelo se to po njenom pogledu, po grimasi koja je iskivila njena usta, po ukočenoj napetosti koja je ovladala njenim tijelom. Prsti su joj se grčili, a šake zatvarale i otvarale.

— Šta vi... što hoćete ovdje? — Mellissu je izdao glas, duboko je uzdahnula i odjednom se razbjesnila. — Izlazi-te iz moje kuće! Smjesti!

— Iz vaše kuće? — Glas ridokose bio je ispunjen porugom i izazivanjem. — Otkada je to vaša kuća, Mellissa McCutcheon? Od časa kada vas je Dorsey Wilcox uselio ovamo a nije vam rekao ni riječi o tome da je ovu kuću kupio za mene?

— Kupio ju je za vas? Znači, vi ste žena Dorseyja Wilcoxa? Vi ste Charlotte Sherwood iz Mississippija...

— Ja sam Jean Bruillot.

To ime ništa nije značilo za Mellissu i ona je u neodumici zavrtjela glavom. Gledala je kako se u ženinim očima ponovno rasplamsava bijes, ovoga puta zbog činjenice da joj njeno ime baš ništa ne znači.

— Niste čuli za Jeanu Bruillot? Uskoro ću postati njegovom suprugom, a vi to nećete spriječiti! — Ruka je urolila u nabore haljine. Kada se opet pojavila, u njoj je bio dugačak zašiljen bodež.

— Ne približujte se! — prošaptala je Mellissa čudnim, ostrim šapatom kao da ono što se događa mora ostati sakriveno od ostalog svijeta. — Ja ne želim Dorseyja Wilcoxa!

— Nećeš ga ni dobiti!

Francuskinja je potrčala oko sofe. Nož je zabljesnuo, Mellissa je nekako odgurnula ruku koja je udarala. Oči su joj bile razrogačene od užasa na blijedom licu.

Ridokosa je ponovno napala i natjerala Mellissu u kut između zida i stola, a bodež je poletio u zrak u ubilačkom luku.

Mellissa je završnula, a onda se zaletjela u napadačicu, ovjesila joj se o ruku i zarila zube u zglobov šake. Francuskinja je jauknula i slobodnom rukom uhvatila Mellissinu haljinu, povukla i rasparala je do pojasa. Onda su njeni prsti raskinuli rublje pa je noktima zaparala meso, ne Mellissinim ramenima i grudima. Mellissa se borila za život polugola. Jean je udarila nadlanicom preko Mellissinih usta, a kada je glava poletjela unatrag zahvatila je jakim prstima njen vrat.

Mellissi se zamračilo pred očima. Gušila se, činilo se da će joj se grudi razletjeti. Osjećala je da sve više slabi.

Negdje su zalupila vrata, čula je muški glas kako viče nešto divlje i nerazumljivo. Jean Bruillot je završnula poput divlje mačke kada se tamna sjena nadvila iznad nje i Mellisse. U sobu je uskočio Tahchee i otrgao Jeanu od Mellisse.

Indijanac je zamahnuo i udario. Na ustima Francuskinje pojavio se krv. Onda su se vrata naglo otvorila. Istog časa kada je Tahchee okrenuo glavu, Jean se bacila za njim i zarila bodež u njegovo tijelo, točno ispod srca.

Činilo se da se skamenio, a onda se njegovo tvrdo lice iskričilo u divljačku masku. Bacio se prema njoj, a držak bodeža virio je iz njegovih grudi. A onda je kod vrata dvaput prasnuo revolver.

Tahcheeova je glava poletjela unatrag, ruke prema gore, zateturao je kroz sobu, a onda su njegova koljena popustila, pao je i ostao nepomično ležati.

Francuskinja je stajala ukočena, na mjestu. Onda se okrenula i ruka joj je poletjela prema grlu. Iskolačivši oči pokušala je nešto reći. Čas prije nego što je pala, Mellissa je ugledala malegnu crnu rupu na mjestu gdje je vrat prelazio u prvu oblinu njenih grudi.

Polako, ukočena poput lutke, Mellissa se okrenula prema vratima, odakle su došli smrtonosni meci.

Tamo su stajali Dorsey Wilcox i Loosh Maggard držeći revolvare iz čijih su se cijevi još izvijali tragovi barutnog dima. Na licu Dorseyja Wilcoxa nevjerica je polako prepuštala mjesto izrazu užasa.

XV

Već je pun sat vladala tama kad je Charlotte Sherwood ujahala u Springfield. Pastuh Bandit bio je sasvim iznemogao jer ga je tjerala bez milosti, galopom. Njegova je gubica bila prekrivena bijelom pjenom, a noge su mu podrhtavale kada je jahačica povukla uzde pred hotelom. Ulica je bila pusta, ponovno se podigao vjetar, bilo je hladno, vlažno i neprijatno.

Charlotte je ukočenih mogu utrčala u predvorje a jahači bih još je uvijek visio s njena zgloba. Dva debela trgovca koja su sjedila pred otvorenim kamnom odložila su karte zapanjenih lica. Službenik na recepciji trgao se iz drijemeža i automatskom kretnjom popravio vrpce oko ovratnika.

— Ovaj... dobro veče, gospođo Wilcox! Dobro veče! Tko bi vas očekivao u takvoj noći. — Čovjek se pretvorio u smijeh, protrljao je ruke i goreći od radoznalosti očekivao dalji razvoj događaja.

— Gdje je gospodin Wilcox, u svojoj sobi?

— Dakle, gospođo — povjerljivo joj se obratio — ovog se časa ne nalazi u sobi. Ali ako se vi ovdje udobno smjestite, poslat ću dječaka da ga potraži.

— Vi znate gdje se nalazi?

— Ja? Ne... ne, nikako. — Lice mu se zajapurilo, a jabačica na grlu zaigrala je gore-dolje. — Htio sam reći da bi dječak mogao obići grad i pokušati ga pronaći. Grad nije velik... nema mnogo mjesta...

Ali Charlotte nije namjeravala čekati. Projahavši pokraj kancelarije opazila je zamračene prozore. Ako Dorsey nije u sobi, onda vjerojatno nije ni u jednom od salona, barem ne u vrijeme dok se u gradu nalazi žena poput Mellisse McCutcheon.

Gurnula je ruku u džep jahaćeg kaputa i izvukla malenu kožnu torbicu. U njoj je bilo najmanje tisuću dolara. Još toliko, ili više, nalazilo se u banci u St. Louisu. Malo-pomalo izvlačila je novac od Dorseyja i stavljala ga na sigurno jer je već odavno odlučila da neće ostati siromašna ako je Dorsey ostavi, ili mu se bilo što dogodilo.

Izvadila je iz torbice deset dolara i stisla ih između prstiju gledajući kako su se Mannyju zasjale oči. Polako je obližnuo usne kao da zna što sada dolazi.

— Manny — rekla je tihim ali prijetecim glasom. — Ovog časa ćeš mi reći kamo je otišao Dorsey. Smjesti, ovog časa.

Čovjek je podigao ruku i obrisao znoj koji mu je izbilo na čelu.

— Ubit će me ako kažem — prošaptao je. Progutao je slinu, sav se zgrčio, ali nije mogao odoljeti. Njegov-

va je ruka naglo posegla za novčanicom. Onda se nagao naprijed i prošaptao tako tiho da je jedva čula:

— On je dolje, u staroj Gruentherovoj kući. S njim su i Loosh Maggard i Arch Ritland. Nemojte me odati! Nemojte mu reći da sam vam...

Izišla je na ulicu. Znala je unaprijed gdje bi mogla naći Dorseyja, ali ipak se nadala. Dorsey je, dakle bio kod Mellisse McCutcheon kao i prethodne noći. I dalje se ponašao poput budale kada je neka žena u pitanju.

Nije znala što će uraditi izuzev da treba otići tamo i istrgnuti ga iz šaka te žene. Popela se na konja i tek tada opazila da je životinja sasvim iscrpljena i da bi se svakog časa mogla srušiti. Ipak je zasjekla bičem po konjskim slabinama i životinja se trgla i zgrabila naprijed.

Na cesti nije bilo nikoga. Obišla je sudnicu i ugledala slabo osvijetljene prozore Gruentherove kuće u času kada je pastuh zagazio u ledenu vodu potoka. Opet ga je udarila bičem. Tada je ugledala žuto svjetlo kada su se otvorila vrata i na njima se pojavile sjene dvojice muškaraca. U tom su času odjeknula dva hica.

Srce joj je zastalo. Pomislila je da okrene konja i pobjegne, ali nije mogla. Ne, dok ne sazna što se zapravo dogodilo.

Skrenula je životinju i kliznula iz sedla. Nije bila ni na pola puta, kada se iz mraka pojavila još jedna sjena, i Arch Ritland je upao u kuću.

Charlotte je skrenula u stranu i zastala, a onda se kroz grmlje provukla do prozora. Priljubila je lice uz staklo i pogledala unutra.

Jedan svijećnjak sa tri svijeće saslablasno je osvijetljivao prostoriju ispunjenu dimom baruta. Crnokosa žena razgolícena do pojasa oslanjala se na stol, a krv je tekla iz čubokih ogrebotina na njenom licu i ramenima. Nekoliko koraka dalje ležao je Indijanac odjeven u kožu, nepomičan, u krvi. Charlotte je u nevjerici zatvorila oči. U času kada ih je otvorila, prizor je bio jednak. Sada je opazila i Dorseyja i Loosha Maggarda koji su stajali s izvučenim revolverima. Uz vrata se nalazio i Arch Ritland zapanjena lica s napola izvučenim oružjem. Dorsey je podigao slobodnu ruku i obrisao

znoj s čela. Maggard ga je pogledao, usta su mu se iskrivila, a onda je vratio revolver u futrolu.

— Lijepo, Dorsey. — U njegovu glasu bilo je pobjedonosne podrugljivosti. — Ubio si je, zar ne. Sada smo jednaki.

— Ja sam je ubio?

Dorsey se trgao, a zubi su mu zagrizili donju usnu.

— Ja da sam je ubio? Proklet budi, Loosh, ja sam pucao u Indijanca. — Njegova je ruka neodređeno mahnula prema lešu. — Ja nisam pucao u Jeanu. Ja to nikada ne bih učinio! Ti si je ubio, gade!

— Nisam ja taj. — Maggardov glas postao je tvrd i opasan. Na Dorseyevu licu bijes se izmiješao sa strahom. — Ja pogađam u ono u što nišanim, Dorsey, a ja sam nišanio u Indijanca.

Njegova je ruka kliznula prema dršku revolvera a Dorsey ju je pratio pogledom kao da se radi o zmiiji otrvnici.

— Možda si ti gađao u Indijanca, ne znam — rekao je Maggard prijeteći. — Činjenica je da ne možeš pogoditi ni bika na deset koraka pa si zato promašio i umjesto njega pogodio svoju žensku.

Tek sada je Charlotte ugledala ženu na podu. To je, dakle, bila Jean Bruillot, žena koja je gotovo uništila sve Charlottine planove.

Dorsey Wilcox je i prije ubijao, ali nikada ženu. Sada je otišao predaleko. Ako to i nije htio učiniti, ništa se nije dalo izmijeniti. Arch Ritland, Loosh Maggard i, što je najgore, Mellisa McCutcheon bili su svjedoci ubojstva koje je moglo uništiti Dorseyu, a s njim i Charlotte.

I Wilcox mora da je došao do toga zaključka jer je njegovo lice bilo sasvim izbezumljeno.

— Gospode — zadahtao je — nikada nećemo saznati tko je to uradio. — Molećivim je pogledom obuhvatio svoje tjelohranitelje. — Platit ću. Platit ću vam dobro da šutite. Nećete požaliti.

— Znam — grubo se nasmijao Loosh. — Znao sam da ćeš nam to ponuditi prije nego što si otvorio usta. Ali nju ne možeš ušutkati novcem, Dorsey — mahnulo je glavom prema Mellissi. — Moraš smisliti što ćeš s njom i to

brzo. Nismo daleko od trga i ljudi su čuli pucnjavu.

— Iznijet ćemo tijela — rekao je Dorsey. — Reći ćemo da smo pucali na podivljale pse...

— Nema vremena da ih sklanjamo — prigovori Loosh. — Mi moramo odavde i to smjesta. Ali što ćeš s njom? Ubit ćeš je kao i ovu?

Dorsey je očajno odmahnuo glavom i spremio revolver u futrolu.

— Ne, prokletstvo! — rekao je. Sjetio se Malloneea, opasnosti koja je bila veća od nepravilika u koje je ovdje zapao i od koje ga je mogla na neki način sačuvati jedino Mellissa.

— Povest ćemo je i otići — rekao je. — Imam posjed južno odavde, na Finleyu. Odvest ćemo je onamo.

Osvrnulo se, otišao u drugu prostoriju i vratio se noseći ženski ogrtač i vunenu kapu. Odgurnuo je Mellissu od stola, a kada se pokušala oduprijeti, udario ju je preko lica. Jauknula je i bila bi se srušila da je nije pridržao. Bacio je ogrtač preko njenih ramena, nabio joj kapu na glavu i počeo ju je vući prema vratima.

— Arch — rekao je oštro — ti i Loosh podite u staju i dovedite četiri osedlana konja tamo gdje potok zavija prema jugu. Ja ću vas čekati s ovom ženom.

Gurnuo je Mellissu kroz vrata i pošao za njom. Arch i Loosh potrčali su na drugu stranu.

Charlotte je pogledala za Dorseyem koji je krenuo prema mračnim livadama gdje nije bilo ni kuća ni putova. U prvi je čas namjeravala potrčati za njim, ali onda je shvatila da to više nema smisla. Dorsey Wilcox je bio gotov. Danas, sutra za sedam ili trideset dana uhvatit će ga i objesiti. Bit će bolje da nije u njegovoj blizini.

U ponoć je odlazila poštanska kočija za Rollu. Konj je možda imao još dovoljno snage da je ponese petnaestak kilometara do prve postaje. Mogla bi neprimijećeno izjahati iz Springfielda, dočekati tamo kočiju i nikada se više ne vratiti u ovaj kraj. Nesvjesno je gurnula ruku u džep i pogladila torbicu punu novčanica. U St. Louisu, u banci, podignut će ostalo.

Nasmiješila se. Dobila ih je od Dorseyu, ali kada ih bude trošila, Dorsey u tome neće sudjelovati.

Prošlo je mnogo vremena prije nego što su Mallonee i njegovi ratnici praćeni kišom i ledenim udarcima vjetrova pronašli mjesto gdje su mogli prijeći nabujalu rijeku.

Bio je sumrak. U najboljem slučaju bili su udaljeni od Springfielda dobra dva sata jahanja. Mallonee je znao da će Dorsey Wilcox davno prije toga potražiti Mellissu. Mallonee je proklinjao samoga sebe što davno prije nije krenuo iz gostoljubive kuće guslača Flandersa, ali tome više nije bilo pomoći. Jedino što je mogao uraditi bilo je da tjeraju konje što je više moguće u toj beznadnoj trci s vremenom.

A nije bilo lako jahati u toj tamnoj noći preko nepoznatog zemljišta. Ponekad bi jahali slabom, raskvašenom cestom, ali mnogo češće kroz šumarke i preko pašnjaka punih jaruga, oborenih stabala i drugih zapreka. Prolazili su pokraj malenih brvnara gdje bi ih dočekivale razbješnjeni čopori poludivljih pasa. Ponekada bi na nekom prozoru zasjalo sićušno svjetlo.

Jahali su kojih dvadesetak kilometara, kada se staza proširi u pravu cestu. Pokušali su zapjenjene konje potjerati na brži trk. Začući su visok krik noćne ptice. Neupućeni ne bi u tom glasanju opazio ništa neobično jer je savršeno nalikovao na ptičji zov. Samo su Cherokee znali, po karakterističnom završetku, da se radi o pozivnom signalu koji pripadnici ovog plemena upotrebljavaju u neprijateljskoj zemlji.

Mallonee je zaustavio konja, a za njim su se nabili preostali ratnici. Izvukao je revolver i potjerao životinju polako naprijed pretražujući očima oblike tamnih šumaraka. Onda je odgovorio na zov. Začuo se šum promrznutih grančica i pucketanje zamrznutog blata pod konjskim kopitima. Pred njih je, na put izjahao Oconto. I njegov je konj bio prekriven pienom, a iz nozdruva su izlazili oblačići bijele pare.

— Kah-ho-te-na, pozdrav mom bratule

Pojahao je naprijed i okrenuo konja uz Malloneeovog. Ostali su se natisnuli oko njih.

— Što radiš ovdje, Oconto — upitao je Mallonee. — Rekao sam tebi i Tahcheeu da budete sa ženom.

— Tahchee s njom. Poslao me da te dočekam. Sve je loše. Tvoja žena čula Wilcoxa. Rekao je da će doći sa svojim ratnicima. Bit će mnogo borbe. Ili će biti prekasno za borbu. Shvatio je da se Mellissa nalazi u opasnosti. Bila je sama... a Tahcheeom, ali protiv njih bila su tri dobro naoružana muškarca. — Još nisu došli kada si ti otišao, Oconto?

Cherokee je odmahnuo glavom.

— Žena je bila sama, Tahchee se sakrio vani. Ako žena bude u opasnosti branit će je.

Mallonee nije odgovorio. Nije imao što reći. Polegao je na vrat konja i udarcima biča potjerao ga u galop. Kraj njega brzo su promicale tamne mase grmlja i drveća, a straga su tutnjala kopita indijanskih konja. Više ništa nije bilo važno, osim da stignu prije nego što Wilcox ubije Mellissu.

Grupa konjanika protutnjala je praznom cestom i preko velikog trga Springfielda, a onda je Oconto uzviknuo i pokazao prema malim, žuto osvijetljenim prozorima, pa su u punom trku skrenuli konje i uz pljuskanje vode projahali preko potoka. Zašto nema Tahcheea, pomislio je Mallonee, morao je čuti naš dolazak, zašto nije izišao da nas dočeka.

Skočili su s konja s izvučenim oružjem. Tek što je dotakao zemlju. Mallonee je potrčao prema vratima. Bila su otvorena i on je uskočio unutra s podignutim revolverom.

— Mellissa! — viknuo je — Mellissa, gdje si?

Okrenuo se lijevo i desno i krajem oka opazio u polumraku dva tijela koja su nepomično ležala na zemlji. Tahchee i Mellissa! Potrčao je prema tijelu i bacio se na koljena. Njegova je ruka već bila u njenoj kosi, kada je shvatio. To nije bila Mellissa!

Polako je okrenuo lež na leđa. Žena je bila mlada, bujne rdeće kose i mora da je bila lijepa. Ali sada je njen izgled morao potresti i najtvrdje muško

srce. Kosa joj je bila krvlju zaltjepljena o lice, a pri dnu grla nalazila se velika tamna rupa.

Spustio je njevu glavu na tlo i progurao se između Oonta, Kahene i Atahulle da bi pogledao Tahcheea. Držak noža stršao je iz njegovih širokih grudj. Usne su mu bile plave i tijelo se počelo kočiti. Atahulla, njegov brat po krvi, okrenuo je leđa lešu i počeo tiho pjevati moleći Velikog Duha da primi Tahcheea k sebi i da Atahulli pomogne da se brzo i strašno osveti.

Mallonee je izvukao svljeću iz svijećnjaka i pretražio preostale prostori-je u kući. Mellisse nije bilo. Njena je torba bila spakovana uz postelju. Bila je spremna da s njima napusti Springfield, pomislio je bespomoćno.

Vratio se u veliku prostoriju i zapovjedio Tahonkeeu i Ocoweeu da potraže tragove. Unaprijed je znao da je sve uzalud. Kiša i vjetar izbrisali su svaki otisak.

Cherokee su podigli Tahcheeovo tijelo i umotali ga u veliki šareni pokrivač za bračnu postelju Gruentherovih. Mallonee ih je šutke promatrao i slušao njihove poluglasne pjevane molitve koje su podsjećale na daleko divlje bubnjanje. Za čovjeka koji je ubio Tahcheea neće biti milosti ako ga Cherokeee uhvate.

Mallonee je prišao kaminu i zagledao se u ostatke žeravice pokušavajući vratiti hladnokrvnost i mirno rasudivanje.

Jedno je bilo sigurno. Mellissa je te noći očekivala Dorseyu Wilcoxa i njegova dva čuvara. Oni su došli, odveli je, ali su prije toga ubili Tahcheea i ženu.

Mallonee je podigao glavu razaznavši topot konjskih kopita koji se sve više pojačavao. Čuo je uzvik, zatim hitac, a tada i grlene glasove dvojice Indijanaca i psovke bijelaca. Mallonee je naglo rastvorio vrata, a onda su Ocowee i Tahonkee naprosto ubacili unutra nepoznatog bijelca. Pokušavao je pružiti otpor, ali ratnici su ga pritisli uza zid.

Bijelac je psovao pokušavao odbaciti Indijance. Mallonee nije imao ni vremena ni volje da pregovara. Skočio je i udario čovjeka preko lica. Glava je poletjela unatrag, udarila o stije-

nu, a na ustima se pojavila krv. Malloneevi prsti zarili su se u čovjekova ramena i on ga je počeo divlje tresti.

— Primirite se, ili ću vas smiriti zauvijek! Tko ste i što tražite ovdje?

Stranac podigne glavu. Pogledao je Indijance, onda Malloneea.

— Vi ste Mallonee! A ovo su oni vaši prokleti Cherokeeji. — Tada se počeo ludački smijati. — Mi smo se već upoznali, prijatelju. Sjećate se onoga malenog sukoba prije sedam dana? Ja sam vodio jahače koji su vas dočekali u zasjedi.

Mallonee je zatresao glavom. Sasvim nejasno sjećao se lica čovjeka koji ga je oborio s konja i nije ga ubio samo zato što ga je Mellissa rani-la. Mogao je biti...

— Ti si, dakle, jedan od Wilcoxovih ljudi — rekao je Mallonee. — Ti moraš znati što se ovdje odigralo i što su uradili s Mellissom. — Polako je izvukao nož iz pojasa i pritisnuo vrh na grlo zarobljenika. — Govori, proklet bio, govori, i to brzo!

Međutim, stranac kao da je bio u onom duševnom stanju kada se zane-maruje svaka opasnost i zaboravlja strah. Njegovo je tijelo bilo nepomično, ukočeno pod pritiskom vrha noža, ali pogled mu je bio miran.

— Ja sam bio jedan od Wilcoxovih ljudi — rekao je. — Više to nisam, Zovem se Jeffrea McCutcheon. Mellissa je moja supruga.

Mallonee kao da se sudario s kamenom stijenom. Zatresao je glavom a ruka s nožem uzdrhtala je dok se pokušavao pribрати.

— Vidjela te kada je pucala u tebe — rekao je Mallonee polako — ali nije mi rekla tko si. Nije rekla da te prepoznala.

— Nije ni mogla. Odigralo se suviše brzo i nije mogla prepoznati moje lice. Ali sam ja prepoznao nju. Zato sam Wilcoxu poslao vijest da ste ubijeni. Htio sam da ona ne bude u opasnosti kada dođe u Springfield.

— Da ne bude u opasnosti! — Malloneeovo lice najednom se izmijenilo. — Ovo ovdje liči kao da je bila na sigurnom? Wilcox je znao da je bila sa mnom. On je to znao i prošle noći. Bio je načistu s tim da sam živ i pokušao ju je natjerati da mu kaže gdje sam. Ti mu nisi rekao da sam mrtav!

McCutcheon se namršio i zatvorio oči. Ušnice su se stisle u tanku crtu.

— Mislio sam da je tako, ali čini mi se da nije. Mogu pretpostaviti o čemu se radi. Ja sam izdiktirao Charlotti pismo za Wilcoxa, ali ove sam noći saznao da me prevarila i napisala ono ispričavši mu istinu. Zbog toga sam ovdje. Gdje je moja žena, Mallonee? Kakve ste to proklete planove iskovali i umiješali u njih moju ženu?

— Ne znam — mrko odgovori Mallonee. — Ne znam. Pustite ovog čovjeka, braćo. Za sada je uz nas. Bolje za nje-ga da tako bude.

Promatrao je McCutcheona dok je popravljao odjeću.

— Dobro, McCutcheon — rekao je smrknuto. — Ti želiš svoju ženu... a ja tvoju. Ali više od svega želim se dočepati Wilcoxa, i njegovih čuvara. Ta je trojka ubila ovu ženu i Indijanca. Kada smo stigli našli smo samo ova dva leša, ostali su pobjegli i odveli Mellissu. Što ti znaš o svemu tome?

— Znam da Dorsey Wilcox neće živjeti nijedne minute nakon toga što se susretnem s njim. A onda ćemo nas dvojica riješiti probleme Mellisse.

Taj Jeffrey McCutcheon nije bio kukavica, to se mora priznati. Nekada je, vjerojatno, bio čovjek na mjestu, a sada je ostao samo opasan.

Ja vodim pet dobrih boraca — rekao je Mallonne. — Mi možemo srediti Wilcoxa i njegove ljude, a ti sam ne možeš ništa. Moramo raditi zajedno. Reci nam gdje da ga nađemo, a mi ćemo se pobrinuti za ostalo.

— Nije mogao ostati u gradu — promrmlja Jeff. — Kada će razdani, ljudi će doći pogledati kakva je ta bila pucnjava. Pitat će gdje je žena koja je tu stanovala... Neće je odvesti ni na farmu jer pretpostavlja da sam tamo ja i njegova Charlotte.

Počeo je nemirno hodati prostorijom razgovarajući sam sa sobom, kao da je zaboravio na prisutne.

— U posljednje vrijeme prigrabio je nekoliko posjeda prema jugu. Postoji velika šuma na rijeci Jamen gdje sijee drvo, ali sada se tamo ne radi. Ima i farmu na rijeci Finley. Vrijedi pogledati oba ova mjesta.

— Idemo.

XVII

Kiša je šibala u lice Dorseyja Wilcoxa dok je pridržavao Mellissu među zamrzlim grmljem, nedaleko od kuće, tamo gdje je potok zavijao prema jugu. Žena je nepomično ležala na zamrznutoj zemlji, nije se opirala pa je imao dovoljno vremena da razmišlja.

Znao je da se nalazi u strašnom položaju. Ubojstvo žene bio je nezamisliv zločin u ovim krajevima. A on je ubio svoju ljubavnicu pred očima svjedoka. Ni mrtav Indijancin nije znao manju opasnost. To mora da je bio jedan od Malloneevih sljedbenika. Sada ni ostali Indijanci više nisu bili daleko. Možda su već sada u blizini njegove kuće.

Ali iz te strašne zbrke možda je još uvijek mogao izići pobjednikom. Ako Loosh i Arch ne budu svjedočili, nitko mu ne može dokazati ubojstvo. A postojao je način koji će sigurno spriječiti ovu dvojicu da govore. Ne noćas još su mu bili potrebni. Obojica su bili profesionalni revolveraši i ne bi bilo lako likvidirati ih u izravnom sukobu. Trebalo je čekati povoljnu priliku i odgovarajuće mjesto da se smaknu.

U ovom je času najopasniji bio Mallonee sa svojim Indijancima. Ako Mellissa progovori i oda njegovo skrovište, mogao bi ga maknuti, a zatim će se riješiti i svojih pratilaca. Tada može mirno otići u Springfield.

Gurnuo je Mellissu. Ležala je bezizražajna lica, širom otvorenih očiju i nepokretnih udova, poput lutke. Bit će je teško natjerati da govori ako ostane u takvom stanju, uvijek postoji načina!

Onda je čuo konje čija su kopita pljusкала kroz vodu. Izvukao je revolver. Suspregao je disanje.

— Dorsey! Dorsey, do vraga, gdje si? Glas je bio Looshov.

— Ovdje, Loosh!

Spazio je tamne prilike koje su postajale sve veće. Onda je razaznao Loosha koji je vodio prva dva konja.

Zajedno su podigli ženu i bacili je u sedlo. Dorsey joj je zavezao maramu preko usta, a onda joj je zavezao zglobove nogu ispod konjskog trbuha. Sada nije mogla pozivati u pomoć, niti je mogla skočiti s konja i pokušati pobjeći.

Krenuli su južno od grada prema rijeci James, držeći se podalje od puta, jašući preko polja, zaobilazeći čistine i farme. Velika kladara, koja je ljeti služila kao sklonište drvosječama, nalazila se duboko u šumi. Ako tamo stignu bez teškoća, nitko ih neće pronaći. To je bilo ono čemu se Wilcox nadao. Tamo će se riješiti svjedoka, svih koji bi mu mogli pričinili bilo kakve nepravilike. Nakon toga preostaje još samo Mallonee.

Nisu se kretali brzo. Zaustavljala je ih kiša i vjetar, a zemlja je bila raskvašena od kiše. Tek oko ponoći naišli su na put koji je vodio u šumu, prema logoru drvosječa. Odahnuli su kada je Dorsey spazio da uz njegova konja trči veliki čupavi pas. Pridružio mu se još jedan onda su oba počela lajati.

— Prokletstvo!

Pokraj velike brvnare ugledali su dvojica kola. Velika prekrivena platnom bila su kola iseljenika.

Dorsey Wilcox je počeo tiho psovati. Ako su se neki putnici sklonili ovamo, to će sve pokvariti. Pograbi je uzde Mellissina konja i skrenuo iza nadstrešnice. Jedan od prozora kuće bio je osvijetljen i on nije želio da neka budala iziđe i vidi zavezanu ženu. Loosh je pritjerao svoga konja do njegovog.

— Loosh — rekao je Dorsey — vidi tko je tamo unutra i izbaci ga van. Nije važno tko je i što će reći. Smjesta mora van.

Loosh pogleda poslodavca iskrivivši usta.

— Ako su unutra žene i djeca, reci-mo? Hoćeš da ih izbacim na oluju, usred noći?

— Nije me briga kako ćeš to uraditi — prosi ga Dorsey. — Potrebna nam je ta kuća i imat ćemo je još noćas. Kreć!

— Pogledat ću — Loosh će nezadovoljno. Okrenuo je konja i pojahao pred pročelje zgrade.

— Tko je unutra? — viknuo je. — Što se događa? Pokaži se!

Vrata su se polako otvorila, a onda se u pačetvorini svjetla pokazao velik, koščat muškarac s dvocijevkom u ruci.

— Mi smo se ovdje privremeno smjestili — rekao je a njegov glas nije pokazivao miroljubovost. — Dolazimo iz Arkansasa a krećemo za Kansas da bismo se tamo naselili. Imate li prigovora zato što smo ovdje prenoćili

— Morat ćete napolje. — Looshov glas jasno je odavao nezadovoljstvo zbog zadatka koji mu je povjeren. — Spakujte se i otidite. Ovo je privatno vlasništvo.

— Vraga je! — reče čovjek i podigne pušku tako da su obje cijevi bile usmjerene ravno u Looshov trbuh. — Reći ću vam nešto, mister. Moja žena upravo rađa tamo unutra, i ako mislite da ću ja u takvom stanju utovariti ženu u kola, onda ste sišli s uma. Imam pušku nanišanjenu u vas, a unutra su moja tri brata i dvojica odraslih dječaka, svi su naoružani. Ako mislite da ste sposobni izbaciti nas... pokušajte.

Čovjek je časa promatrao Loosha, a onda je zalupio vratima i povukao zasun. Loosh je podigao uzde i odjahao do Wilcoxa.

— Čuo si ga, Dorsey, — rekao je. — Ako hoćeš ovu kuću morat ćeš ga sam izbaciti. Arch i ja nećemo se miješati u to. To nije naš posao.

Nije bio ni Wilcoxov. Iako je bio na ivici bezumlja od očaja, znao je da čovjek u kući drži adute u svojim rukama.

Bez riječi se sagne, pokupi uzde Mellissina konja i krene natrag na put. Čim su izišli iz zaklona drveća, hladan vjetar ispunjen kišom zagrizao je u njih poput biča.

Usmjerio je konja prema rijeci. Znao je da će je morati prijeći još noćas i jahati još deset milja do stare, ruševne kuće koja je bila sagrađena na trideset metara visokoj stijeni iznad rijeke. Bilo je to strašno mjesto, ali noćas je bilo najbolje.

XVIII

Sjećajući se poslije toga putovanja od Springfielda do stare kuće na stijeni, Mellissa bi se uvijek iznova zgrozila. Ali one noći kada se to stvarno događalo, malo je što od toga osjetila. Sva njena osjetila bila su otupljena, bila je živa ali njeno tijelo kao da je već bilo mrtvo. Niti je mogla, niti je željela govoriti, pomaknuti se, pokušati bilo što. Sve što se događalo bilo je suviše strašno, a da bi njen mozak to mogao prihvatiti kao istinito. Kao da se radi o dugotrajnoj, užasnoj mori.

Njihovi konji očajno su grabili kopitama uz klizavu strminu. Teško su održavali ravnotežu. Izenada su izbili na ravnu, голу zaravan preko koje je šibao jak vjetar. Desetak metara dalje završavala se okomitom stijenom koja se spuštala duboko dolje u zaplijenjenu rijeku.

Ponoć je odavno prošla.

Kada je Wilcox zaustavio njenog konja i kada je prestalo kretanje, za nju to nije imalo značenja. Već satima prije toga izgubila je svaki osjećaj za smisao onoga što iz nje rađe. Njen svijet suzio se na uzak krug koji je sadržavao jedino njeno bolno tijelo i prljavu krpu koja je bila zarivena u njena usta i gušila je kada god bi pokušala udahnuti. Mokro, čvrsto, zategnuto uže odavno je zgulilo kožu s njenih zglobova pa su sada bili okrvavljeni i pekli su poput vatre.

Tupo je promatrala kako muškarci sjahuju, a onda su se Loosh i Wilcox počeli baviti čvorovima na užetu kojim je bila svezana. Nestrpljivo su vukli, pa je gruba uže još više rezalo njeno meso. Onda je uže palo i Wilcox ju je grubo povukao na zemlju. Noge nije uopće osjećala. Zato je pala prema naprijed. Udarila bi glavom da je Wilcox nije uhvatio i ponovo osorio na noge. Opet je poklekla jer su njene noge bez cirkulacije odavno obamrle. Pokušala je ustati samo zato da bi pala cijelom dužinom, a onda je počelo polagano mučenje jer je tisuće iglica iznutra razdiralo ukočene udove. Wilcox je opsovao, podigao je sa zemlje i potresao kao što bi pas stresao ulovljenoga štakora,

— Nije ti gore nego nama ostalim — rekao je nesmiljeno. — Stoj ovdje dok rasedlamo konje, već ćeš doći k sebi.

Dok su muškarci skidali sedla, Mellissa se naslonila na stijenu. Glava joj se polako i neprekidno njihała. Njevo i desno, a bol u nogama i rukama bila je sve jača.

Kroz mlazeve kiše primjećivala je dugu zgradu na samoj ivici stijene. Loosh i Arch privezali su konje na mjestu koje je bilo donekle zaklonjeno od vjetra, a onda su natovarili na ramena sva četiri sedla i posrćući krenuli prema zgradi. Wilcox se vratio po nju. Uhvatio ju je iza lakti i povukao od kamena koji joj je služio kao oslonac.

— Hajde — rekao je nestrpljivo — klonimo se toga prokletog vremena i zapalimo vatru prije nego što se ne smrznemo.

Počeo ju je vući za sobom. Tako su dospjeli do vrata. Loosh je već sjedio pred velikom rupom ognjišta i pokušavao zapaliti drvlje koje je bilo nagomilano. Arch je dovlačio drva s nekog mjesta koje se valjda nalazilo iza kuće. Izenada plamen visoko liznu. Mellissa je vidjela da se nalaze u malenoj prostoriji čiji su zidovi bili sazidani od debelih stupaca. Od namještaja postojalo je samo stol i jedna polomljena stolica. Glina kojom su bile zatvorene pukotine između greda odavno su sasušila i otpala, pa je na sve strane probijao vjetar donoseći kišu.

Vatra se naglo rasplamsala i ona je zateturala naprijed. Pala je na koljena ispred plamena. Loosh ju je pogledao vučjim očima i pomakao se malo u stranu. Ispružila je ruke prema vatri, a onda je razgrnula promoćeni i ukrućeni ogrtač da bi toplota mogla doprijeti do njena tijela. Čula je njegovo mrmljanje kada se okrenuo da je bolje vidi. Sjetila se da je razgolice na do pojasa već satima, od časa kada joj je ona ridokosa vještica rastrgala njene haljine.

Znala je da bi se morala pokriti, ali užas svega što je preživjela ubio je u njoj svaki stid. Njeno je tijelo bilo prekriveno ranama, bilo je samo veliki izvor boli i patnje.

Sedla su bila bačena u jedan kut prostorije. Arch je preturao po torbama dok napokon nije zadovoljno za-

gundao. Onda je prišao vatri držeći u ruci polulitrenu bocu.

— Dolje u staji sjetio sam se da bi nam to moglo dobro doći. — Vrhom noža iskopao je čep iz grlića, a onda je prislonio otvor na usta i pio i pio, kao da neće ostaviti ni kapi. Zatim ju je s uzdahom pružio Looshu.

Ništa nije tako dobro kao dobar viski — rekao je uzdahnuvši. — Jedan gutljaj diže mrtva muškarca na konja, a ženu natjera da odbaci donju suknju. — Iskosa je pogledao ženu, usta su mu se iskrivila u gladnu primjesu. — Naravno kada ništa drugo nema na sebi.

Posljednje riječi slomile su ljusku bezosjećajnosti koja je obavila Mellisu. Trgla je glavu i pogledala, a njegovo je lice vrlo jasno govorilo o njegovim namjerama. Prijava, raskravljenost i premrznuta, ipak je bila žena i on ju je namjeravao iskoristiti prije nego što je se zauvijek riješe.

Čvrsto je stisla oči i povukla ogrtač oko svojih ramena da bi pokrila grudi. Ali nikako nije mogla pobjeći njegovom grohotnom smijehu.

Kada je opet otvorila oči, Wilcox je skidao bocu s usta, kašljuckajući i stenjući. — To zbilja zagrijava utrobu.

Pogledao ju je i okrenuo glavu. Onda je opet pogledao u nju i ispružio ruku s bocom.

— Uzmi — rekao je grubo. — Uspl malo u želudac, možda te to opameti. Čini mi se da si sasvim smrznuta. Nećemo imati nikakve koristi od tebe ako umreš.

— A mi je i te kako trebamo, zar ne Dorsey — zacerekao se Arch i zabio lakat svom poslodavcu u rebra.

— Ne zna što ti misliš — odbrusi mu Wilcox. — Ona će ispiti gutljaj ili dva i onda će razvezati jezik i ispričati mi sve što zna o Malloneeu.

— Do vraga s time, Dorsey. — Archov glas bio je oštar poput udarca bićem. — Vas dvoje možete jesti i pričati o Malloneeu sve dok vam se jezici ne istegnu do trbuha, što se mene tiče. Ali to će biti tek druga točka. — Okrenuo se prema ženi, a njegov je pogled izražavao pohotu i bijes.

— Ispij svoje piće, ženo — rekao je grubo. — Uzmi dobar gutljaj jer će ti i te kako trebati.

Pokušala je progovoriti, pomaći se, ali je užas u njoj bivao sve veći i paralizirao je svaku nienu kretnju. Htjela je ustati i pobjeći nekamo u tu ledenu noć ali nije se mogla ni pomaći. Obuzeo ju je bezuman strah. Pognula je glavu, a ramena su joj se počela tresti kao u groznici. Tada je shvatila da u ruci steže grlić od boce. Nije bila začepljena, i gorak miris viskija zapekao je njene nosnice. Shvatila je jasno da će uz pomoć alkohola lakše podnijeti ono što je čeka! Viski je poput vatre potekao njenim grlom i ona se zagronula, ali i dalje je gutala i gutala, sve dok Loosh nije bijesno opsuvao, sagao se prema njoj i istrgao joj bocu iz ruke.

Alkohol je sada dopro do njena želuca pekući poput rastaljena olova, a nešto se događalo i u njenom mozgu. Ledena ljuštura u koju je do tada bila zatvorena kao da se otopila. Još uvijek se bojala, ali je nestalo one bezumne panike. Umjesto nejasnih prilika, sada je pred sobom ugledala tri gruba, zaprljana, obrasla muškarca.

Polako je ustala. Nije se mogla obraniti snagom, ali još se uvijek mogla poslužiti oružjem, koje stoji ženama na raspolaganju. Možda je mogla izazvati suparništvo i ljubomoru.

— Dorsey — rekla je molećivim glasom kada se okrenula prema njemu i zapiljila mu se u oči — ti znaš da me nisi trebao dovući ovamo da bi saznao što si htio... ili dobiti što si htio. Ja sam ti obećala prošle noći, — zastala je da bi se mogao sjetiti, a onda je brzo nastavila da je ne bi prekinuo. — Ali ovaj ovdje — pogledala je Archu i nastojala da to bude s prezirom — ako si pravi muškarac, Dorsey, me vjerujem da ćeš mu dopustiti da me siluje.

To je bio izazov Dorseyu, a ona je znala da je doveden u takav škripac da neće dopustiti bilo što bi ga dovelo u podređen položaj s obzirom na te ljude. Jedina njegova nada bila je da ih dalje zadrži na svojoj strani i natjera da se bore za njegovu stvar. Popusti li samo jednom, oni će začas preuzeti komandu i od slugu postati gospodari. A kada dođe do sukoba s Malloneem, napustit će ga.

Pogledao ju je znajući da nešto mora poduzeti. Mozak mu je grozničavo radio tražeći izlaz koji bi ga oslobodi-

dio sukoba s Archom. Slegao je rame-nima i položio jednu ruku na Archovo rame pokretom prijateljskog razumije-vanja.

— To je glupost — rekao je nastojeći da mu glas zvuči čvrsto, muški i bez-brižno. — Arch ti nije namjeravao uči-niti ništa nažao. Samo te izazivao da bi se mogao malo nasmijati na tvoj račun. Nije mislio...

— Nećeš ti objašnjavati što sam ja namjeravao Dorsey!

Archovo lice okamenilo se u iskriv-ljenu masku. Ispružio je ruku i zabio prste u njeno rame. — Dodaj ovamo, k meni!

Dobro je vidjela kako se Wilcoxovo lice iskrivljava od očaja, a onda je nje-gova ruka oklijevajući pošla prema revolveru. I Arch je zapazio taj po-kret i posegao za drškom revolvera. Ali sada se ona pomakla i obuhvatila ga objema rukama spriječivši ga da povuče. Onda je Looshev glas nadja-ćao:

— Obojica pustite revolvere i budite mirni, ili ću vam prostrijeliti crijeva. Dosta mi je tih vaših ludosti. Ja nam-jeravam spasiti svoju kožu, iako je to vama posljednja briga. Pusti ženu i odmakni se ulijevo. Dorsey, jedan kri-vi pokret, ubit ću te!

Tišina koja je nastala nalikovala je na onu koja dolazi poslije grmljavine. Onda je Mellissa osjetila kako slabi pritisak prstiju na njenom ramenu, i čovjek je odstupio. Pogledao je Loos-ha, a njegovo se lice iskrivilo.

— Obojica ste, čini se, zaboravili što se prošle noći dogodilo u Springfieldu.

— Glas mu je bio miran i hladan. — Još uvijek ne znam dovoljno o onome što se dogodilo između Dorseya i toga Malloneea, ali cijelo sam vrijeme držao zatvorena usta i otvorene uši. Siguran sam da je Indijanac kojega sam smirio jedan od njegovih i da ih ima još nekoliko. Dorsey je toliko na-stojao da ih se riješi. Ako nam ova ženica može reći gdje se nalaze, onda je moramo natjerati da odmah progovori. Možda će nakon toga biti vreme-na za užitke, ali to će Arch, biti druga točka, a ne prva.

Činilo joj se da joj je srce prestalo kucati jer je Loosh točno opisao što će se dogoditi. Najprije će postavljati

pitanja na koja se mora odgovoriti, a ako im kaže istinu, Mallonee je osu-đen. A ako im slaže...

Arch je nešto bijesno progundao, ali na Wilcoxovu licu pojavio se uzdah olakšanja. Loosh ga je izbavio iz beziz-lazne situacije u koju su ga dovele Mellissine riječi. Polako je okrenuo glavu prema njoj i ona je shvatila da će bijes zbog preživljenog straha usm-jeriti prema njoj koja je bespomoćna.

— Dobre si to kazao, Loosh — rekao je. — Ja ću ti reći o Malloneeu. On je jak i opasan i vodi sa sobom one Che-rokeeje. Ako nas ulovi neće biti do-bro. Ali ova žena zna gdje je. Ona zna što su isplanirali. Čim to izvuče-mo iz nje, kormilo je opet u našim rukama.

Arch je brzo koraknuo prema njoj i njegovi su prsti zgrabili u meku, nježnu kožu ispod njene dojke.

— Govori, prokletnice — zarežao je. Njegovi su se prsti zarili malo dublje i zakrenuli. — Gdje je taj Mallonee.

— Ne znam! — vrisnula je. — Ne znam gdje se nalazi! Htjela bih to zna-ti, ali ne...

— To je prokleta laž!

Wilcox joj je prišao s druge strane.

— Ostavila si ga negdje ulogorenog i ukrcala se u kočiju da bi saznala što ga čeka ako gurne svoj nos u Spring-field. Tako ste to zamislili, ha?

— Ja sam bila tamo kada nas je Jeff sve htio poubijati — dahнула je. — Mallonee je bio ranjen... vrlo teško ranjen.

Počela je zamuckivati dok je panič-no smišljala uvjerljiv odgovor na nji-hova pitanja, nešto u što bi mogli pov-jerovati.

— Hajde da čujemo ostalo.

— Ali to je sve! — vrsjela je na Archovoj ruci koja joj je nanosila bol, ali ju je u isto vrijeme održavala na nogama. — Narednog dana prošli su neki iseljenici koji su putovali iz Fort Smitha u St. Louis. Tamo sam ostavila Malloneea i Indijance i poslala s iselje-nicima.

— Kako to da si se onda dovezla poštanskom kočijom iz Rolle ako si poslala za St. Louis s iseljenicima?

— Kada smo izbili na cestu našla je kočija i ja sam se prebacila u nju i poslala u Springfield. Htjela sam prona-ći svoga supruga, i još uvijek to že-

lim. Ne želim ništa znati o vašem sukobu s Malloneem, to me se ne tiče!

Loosh se okrenuo prema Wilcoxu, a lice mu je izražavalo sumnju.

— Kako ti to zvuči, Dorsey? — upitao je. — Misliš li da se podudara sa svime što se dogodilo otkada je došla u Springfield?

— A što je s onim Indijancem? — upitao je Wilcox. — Dvije stotine milja unaokolo nećeš naći nijednog Cherokeeja, izuzev onih koje je doveo Mallonee. Tvrdiš da to nije jedan od njegovih ljudi?

— Mallonee ga je poslao k meni — odgovorila je. — Odozdo, iz Arkansasa gdje su se sukobili on i Jeff. Rekao je da Mallonee još uvijek ne može putovati i tražio je da se vratim k njemu...

— A nije li možda rekao da taj Mallonee dolazi k tebi? — prekinuo ju je Loosh.

— Oh, ne — zajecala je. — Ne bi mogao. Pa rekla sam vam da se ne može kretati.

— Da, to si rekla — opet će Loosh. — Dorsey, ona laže brže nego što koni može galopirati.

Wilcoxov glas bio je poput udaraca sjekirom:

— Mallonee, Mallonee — činilo se da glas dolazi iz sve veće daljine — gdje je Mallonee?

Počela je padati prema naprijed, a onda je čula urlik divljih glasova negdje izvan kuće i bubnjanje olova po stijenama kuće. Istog časa sva trojica muškaraca su se bacila prema tamnim kutovima prostorije.

Vani je netko kriknuo i Mellissa je prepoznala uzvik Cherokeeja. Jedan je glas nešto naredio i kugle su se opet zabile u drvene zidove. Jedan je revolver odgovorio, nedaleko od nje, a izvana se je čuo krik boli. Mellissa je okrenula glavu i ugledala Loosha. Bio je ispružen na podu i hladnokrvno nišanio kroz pukotinu među gredama.

Njegovo je lice bilo mirno kao da puca na vježbalištu. Revolver je zatutnjao i poskočio ponovno izazvavši krik. Pogodio je već dvojicu. Možda je jedan od njih bio Mallonee.

Njene su oči potražile neko oružje i pogled joj je pao na komad drva debelo poput muške ruke, čiji je kraj gorio jarkim plamenom. Pograbila ga je

i istim pokretom bacila prema revolverašu. Baklja se okrenula u zraku poput noža i zapaljenom stranom pogodila ga ravno u sljepoočicu. Zaurlao je poput bika i bacio se u stranu pritiskajući sljepoočicu. Revolver je ostao na zemlji. Mellissa se pridigla i bacila prema oružju ali prije nego što ga se dokopala, on je zamahnuo nogom i udario je čizmom u rame tako da se otkotrljala do ognjišta napola onesviještena.

Bacio se naprijed i pograbio revolver. Oružje je opisalo velik luk i ona je uzalud pokušala zaštititi glavu. Udarac je bio strašan i njoj se pričinilo da joj je glava razbijena u komade.

Onesvijestila se. Tada je Arch skočio na noge i počeo je vući prema uskim vratima koja su vodila u malu prostoriju. Tamo ju je pustio i vratio se zabravivši vrata zasunom.

XIX

Bilo je sat poslije ponoći kada su progonitelji stigli do šumske kuće u kojoj se, prema Jeffovim riječima, mogao skloniti Dorsey Wilcox. On i Mallonee jahali su na čelu, a odmah za njima natisnulo se pet Cherokeeja. Na jednom od prozora moglo se zapaziti žućkasto svjetlo i Jeff je snažno udario otvorenom šakom po koljenu.

— Tako mi boga, uhvatili smo ga!

Mallonee je sumnjičavo zavrteo glavom i usporio konja.

— Nadam se da imaš pravo. Ali što. do vraga, znače ta iseljenička kola?

Psi su zalajali i navalili iz mraka. Konji su zaigrali i počeli uzmicati gurajući jedan drugoga.

— Sada znaju da smo ovdje — Mallonee će bijesno. Njegov je bič zahvatio jednog psa. Obje životinje odjurile su prema kući zavijajući i cvileći. Vrata su se naglo otvorila i dvije prilike s puškama istrčale su u zaklon tame. Onda su se vrata ponovno zatvorila, a Mallonee je s revolverom u ruci skrenuo konja u stranu dok je pokušavao pogledom prodrijeti kroz tamu.

Grubi glas narušio je tišinu.

— Rekao sam vam već jednom da noćas ne izlazimo oдавде. Nestanite, prokletstvo! Odlazite, ili ćemo vas napuniti olovom. Neću više opominjati!

— Ni ja! — zaurao je Jeff i podigao revolver, ali ga je zaustavio Mallonee-ov glas:

— Stanite! To nije Wilcox. Hej, čovječe, mi još nikada nismo bili ovdje!

Iz tame se nije čuo odgovor, zato Mallonee vikne:

— Saslušajte samo nekoliko riječi. Mi smo ovog časa stigli iz Springfielda. Tražimo trojicu muškaraca i jednu ženu. Jeste li ih vidjeli?

— Prokletstvo, ne. Prije jednog sata ili više, ovdje su bila dvojica luđaka. Najprije su prijetili, a onda su podvili repove i otišli. Dao sam im na znanje da ne namjeravamo isprazniti kuću.

— Jesu li bili s nekom ženom?

— Nisam rekao da je bila i žena. Moglo je biti cijelo jato, ali tko bi ih vidio po ovom pljasku. Ako je i bila neka žena, ja o tome ništa ne znam.

— Na koju stranu su krenuli?

— Natrag prema rijeci, koliko sam mogao vidjeti.

Okrnuli su konje i bez riječi napustili čistinu.

— Kako da stignemo do onoga drugog mjesta McCutcheon?

— Moramo prijeći prokletu rijeku, jahati desetak milja prema jugo-istoku, popeti se na stijenu i eto nas. Misliš li da su Wilcox i Melissa na toj stijeni?

— Pretpostavljam. Tko bi inače mogao prije nas doći do ove šumske kuće? U takvoj noći nema mnogo putnika.

S onu stranu rijeke jahali su sve teže. Loš put skrenuo je prema zapadu, pa su nastavili preko izravnih ledina, kroz gusto šipražje i šumarke, nastojeći da se drže što bliže rijeci. Indijanci su postajali sve nemirniji. Atahulla, Tacheeov brat, bio je izvan sebe od nestrpljenja i želje za osvetom, a to se raspoloženje prenijelo i na ostale.

Kada su već izgubili svaki pojam o vremenu, našli su se pred okomitom strominom.

— Tamo gore — rekao je Jeffrey — nalazi se stara brvnara. U njoj ćemo pronaći Wilcoxa.

Cherokeei su shvatili značenje njegovih gesta. Mallonee se okrenuo i vidio kako su im lica oživjela. Potjerao je konja uzbrdo, a onda su ratnici okrenuli lijevo i desno od njega. Uskoro su svi jahali u širokoj fronti.

Hladnoća je stvorila tvrdnu ledenu koru koju su teško probijala konjska kopita. Gotovo na samom kraju uspona Malloneeov konj poskliznuo se i pao na koljena, pa je jahač iskočio iz sedla da bi se životinja lakše osvila na noge. U tom su ga času Indijanci prešli. Kada se opet našao u sedlu, na visoravni je odjeknuo ratni krik Cherokeea. Započela je pucnjava. Opsovao je i potjerao konja naprijed sve dok nije ugledao nisku brvnaru kroz čije su se pukotine vidjele duge linije žućkastog svjetla.

Ocowee je ležao nekoliko metara dalje raširenih ruku i nogu a puška je odletjela daleko, klizajući se zaleđenom plohom. Bio je mrtav. Pogođen prvim hicem kojim je iz brvnare uzvrata vatra. Onda je i Kahena naglo podigao ruke u zrak i pao iz sedla na zemlju. Ostali ratnici, iznenađeni otporom, povukli su se na drugi kraj zaravni gdje je raslo nešto drveća.

— Opkolite to proketo mjesto! — viknuo je Mallonee kada im se pridružio — Ako su tamo, ne smijemo im dopustiti da se izvuku. Jeff, ti i Oconto prikradite se zdesna. Atahulla, ti i Tahonkee podite lijevo. Opkolite ih prije nego što iziđu kroz kakva stražnja vrata.

Začas su nestali u tami. Mallonee je ostao nepomičan nastojeći se dosjetiti načina da upadne u zgradu a da u gužvi ne nastrada Melissa. Htio se dočepati Wilcoxa živoga.

Nakon kratkog razmišljanja došao je do zaključka da preostaje samo jedno, čeon napad na vrata dok bi strijelci morali odbiti branioce od zidova. Bilo je to vrlo opasno, ali zgrada se nalazila na samom rubu litice i nije je bilo moguće opkoliti.

Tiho je zavijždao. Nakon nekoliko časaka vratila su se sva tri ratnika koje je malo prije poslao prema kući.

— Morat ćemo jurišati — rekao je nezadovoljno. Atahulla je uzdahnulo od zadovoljstva. Oconto i Tahonkee približite se kući koliko možete i gadjajte u pukotine što brže možete. Ata-

hulla i ja pokušat ćemo provaliti vrata. Čim ih srušimo, udite za nama.

— A bijelac? — upita Oconto.

Neka ostane tamo gdje je, do vraga s njim, pomislio je Mallonee. Nekada je bio Wilcoxov čovjek, a takvom se nije moglo vjerovati.

Sva četvorica počela su se prikradati kući. Kada su dva ratnika brzo zapucala prema zgradi, Mallonee i Atahulla bacili su se naprijed i u nekoliko skokova bili pred vratima. Malloneeovo rame udarilo je u njih svom težinom, poput grede. Trula kožnata otvara je popustila i vrata su se širom otvorila. Teško je bilo uočiti nešto nakon prijelaza iz tame u svjetlo. Prostorija je bila ispunjena barutnim dimom. Uz suprotni zid Mallonee je ugledao nejasne prilike muškaraca i opalio u istom času kada je Atahulla uskočio u kuću i bacio se prema protivniku. Čovjek u koga je Mallonee pucao zgrbio se, uhvatio za rame i srušio. Drugi je podigao revolver i opalio, a Atahulla je muklo jeknuo, noge su pod njim popustile pa je i on pao na lice, da se više nikada ne pomakne.

Mallonee je okrenuo cijev prema čovjeku koji je ubio Indijanca. Dim i titravo svjetlo onemogućili su gađanje, pa je promašio. Vrata su se zanjihala, a onda je kroz njih uletio Tahonkee pucajući u trku. Čovjek naslonjen na suprotnu stijenu opalio je dva metka tako brzo da su se hici spojili u jedan. Tahonkee je posrnuo, koraknuo još dva puta i pao.

Iza Malloneeovih leđa, iz tamnog kuta odjeknuo je hitac. Mallonee se naglo okrenuo i ugledao Wilcoxa koji je čučao uz zid. Lice mu je bilo mrtvački blijedo, a ruka kojom je podigao revolver vidljivo je podrhtavala. Mallonee je naglo podigao oružje, a onda, sjetivši se da hoće toga čovjeka živog, pokušao ga je ppgediti u rame. Kugla je zaparala površinu Wilcoxove nadlaktice i zabila se u brvno.

Oconto se bacio ravno na Loosha. Revolveraš je odskočio u stranu i opalio. Indijanca se zabio licem u zid i polako klonuo, a usta su mu se ispunila krvavom pjenom. Loosh je podigao revolver i opet opalio ali igla je udarila u prazno. Revolveraš je opsovao i okrenuo se prema vratima.

Mallonee i Wilcox valjali su se na podu, njihovi su revolveri bili izgubljeni negdje u mraku, a oba su muškarca nastojala da se dočepaju grla svog protivnika. Loosh je zavrteo revolver na prstu tako da se cijev našla u njegovoj šaci, a teški držak postao je smrtonosan kao čekić. Poskočio je naprijed i podigao revolver u divljem luku iznad Malloneeove glave.

* * *

Kada ga je Mallonee poslao da pazi na bočnu stranu kuće, Jess McCutcheon našao se na vjetrom brisanoj stijeni gdje je hladnoća bila neizdrživa. Tamo nije mogao ostati. Odlučio je da se vrati, a onda je ugledao nešto poput velikog sanduka naslonjenog na stijenu brvnare. Boreći se protiv vjetra, Jeff se dokopao skloništa, pronašao vrata i zavukao se unutra.

Odahnuvši od zadovoljstva što se nalazi izvan domašaja vjetra počeo je promrzlim prstima opipavati stijene svoga skloništa.

Ubrzo je na zidu glavne zgrade pronašao izbočinu. Prelazeći rukama po njenim bridovima zaključio je da se radi o kapku. To ga je uzbudilo jer je bilo moguće da se ovuda može neopazeno uvući u kuću.

Počeo je gurati i vući, pazeći da ne podigne buku. Kapak je bio težak, ali se ipak pomicao pod pritiskom. Onda je odjekhula brza paljba i Jeff je uskoro shvatio da su njegovi prijatelji prodrli u zgradu. Bez njega!

Obuzeo ga je slijepi bijes. Bilo je prekasno da iziđe i upadne u kuću kroz vrata, pa je počeo bjesomučno udarati o daske pred sobom. Onda je kapak popustio i pao. Pred njim se pojavio četvrtast otvor. Podigao se na ruke i u tom času, između tutnjave hitaca, začuo iz mraka tiho stenjanje.

— Melissa? — zovnuo je. — Melissa! Ovdje si? Javi se!

Jecanje je smjesta prestalo, a onda se javio jedva čujni glas:

— Tko je... oh, Mallonee! Dragi, moli-la sam da dođeš...

Jeff se ukočio kao da ga je teška pesnica udarila u lice. Mallonee, pomislio je bijesno. Ona hoće njega, a ne mene! Duboko je uzdahnuo.

— Nije Mallonee, ne! Nemaš toliko sreće. To je tvoj muž kojega si zaboravila.

Cuo se uzdah iznenađenja.

— Jeff, Jeff — uzviknula je. — Jesi li uz njega ili uz Wilcoxa?

— Uz njega? Misliš uz tvoga ljubavnika?

— Ti nisi uz Wilcoxa, to ne može biti Jeff!

— Nisam. Ali ne želim pomoći ni Malloneeu. Došao sam po tebe Mellissa.

— Ah, ne, to ne. Pomozi mu, Jeff. Losh i Wilcox će ga ubiti. Vidjela sam ispod vrata. Pomozi mu, Jeff! Možeš provaliti vrata i pomoći mu.

U zgradi je odjeknuo još jedan hitac.

— Ulazim — rekao je. — Onda ćemo vidjeti.

Uvukao se kroz uzak otvor i našao na gomili drva za ogrijev. Onda je počeo pipati rukom. Ona je vrisnula kada su je dotakli njegovi prsti. Ogrlio je njena ramena i ona se privila uz njega drhteći cijelim tijelom, a lice joj je bilo oarošeno suzama.

— Mellissa — promucuo je teško protiskujući riječi. — Počnimo sve iznova. Izidimo iz toga strašnog mjesta. Otputovat ćemo u Oregon...

Nije odgovorila. Njeno se tijelo ukrutilo u njegovu naručju. Nježnost koja ga je obuzela iznenađa se pretvorila u bezuman bijes. Imat će je na bilo koji način. Jednom kada Mallonee bude mrtav, Mellissa će se opametiti i vratiti njemu, prvom muškarcu svoga života.

— Gdje su vrata? — upitao je promuklim glasom.

Gurnula ga je u stranu i on je opazio svjetlo koje se probijalo između rasušenih dasaka. Jeff se bacio lijevim ramenom naprijed i stara, trula vrata nisu izdržala. Drvo je popucalo i raspalo. Uskočio je u prostoriju u času kada se Loosh nagnuo iznad dvojice muškaraca koji su se valjali po podu i zamahnuo podignutim revolverom.

Jeff je opalio.

Loosh Maggard se trgao, njegovo se tijelo naglo uspravilo a onda je cijelom dužinom teško tresnuo na daske poda.

Jeff je zaplesao oko dvojice koji su se i dalje valjali po podu u borbi na život i smrt. Kretali su se tako brzo da nije mogao nanišaniti. Nekoliko je puta podigao revolver, ali onda se predomislio i ustuknuo dva koraka, odlučivši da pričeká na ishod borbe i tek tada puca. Tko god pobijedi, njegov je neprijatelj.

Njegova je pažnja bila usmjerena na Wilcoxa i Malloneea da nije mogao vidjeti pokret iza svojih leđa. Želja za životom nadvladala je nad smrtonosnom ranom koju je zadobio Arch Rittlan. Kroz maglu je vidio Looshov svršetak i bilo mu je jasno da se bliži kraj. Napipao je svoj revolver i polako ga podigao. Pred njim su bila široka leđa Jeffreya McCutcheona.

U tijesnom zagrljaju s Malloneem, Wilcox je vidio Looshov svršetak, Jeffa koji je padoš pokošén metkom i Archa kako umire sa zadovoljnim izrazom na licu.

Dogodilo se ono čega se najviše bojaó. Ostao je sam protiv Malloneea. Očaj mu je dao izvanrednu snagu i uspio je podvući nogu i koljenom odgurnuti protivnika. Dok je Mallonee hvatao ravnotežu, teška čizma pogodila ga je u želudac. Pao je na leđa, a Wilcox se osvio na sve četiri i počeo puzati prema vratima. Tamo je ustao i naslijepo potrčao u mrak.

Ali napolju ga je čekao Kahena. Njegovo je rame bilo probijeno metkom, a noga slomljena pri padu s konja, ali on je bio i suviše ratnik da bi se prestao boriti, prije nego što ga smrt ne smiri. Kada je u osvjetljenom otvoru vrata ugledao bijelca koji nije bio Mallonee smjesta je opalio. Kugla je promašila, ali je Wilcox, zaprepašten činjenicom da postoji još netko, skrenuo prema ivici provalije. Zemlja je bila prekrivena slojem leđa i on je gotovo odletio u prazno, ali se u posljednji čas zaustavio. U tom času na njega je naletio Mallonee i njihovo rvanje nastavilo se na opasnoj litici.

Ni očaj više nije mogao pomoći Wilcoxu. Našao se potbuške na ledenom terenu, očekujući smrtni udarac koji će ga baciti u ponor. Onda je njegova ruka napipala jak korijen koji je stršao iz zemlje. To mu je ulilo novu nadu. Čvrsto ga je stegao, okrenuo se i udario nogama prema protivniku.

Udarac koji je Mallonee zadobio nije bio jak, ali njegove čizme nisu našle čvrst oslonac na ledu i on je pao i počeo polako kliziti prema ivici ispod koje je duboko dolje bučila rijeka.

Njegovi su se nokti lomili, ali se nisu mogli zariti u ledenu podlogu. U nestrpljenju da ga što prije uništi, Wilcox je ispružio nogu da bi ga jednim udarcem odbacio u ponor. Tu žizmu Mallonee je šcepao najprije jednom pa onda drugom rukom. Očaj mu je dao silnu snagu tako da je Wilcox zaviknuo od boli i bijesa, iako mu je noga bila zaštićena debelom kožom. Čvršće se primio za izdanak korijena i počeo je drugom nogom polako i sistematski gnječiti Malloneeove zgrčene šake,

Mallonee se nije mogao braniti, nije mogao uzvratiti.

Znao je da je njegov život trajan nekoliko sekundi dulje ili kraće, prije nego što njegove ruke popuste.

Zašto da trpi tu bol. U času kada je došao do sudbonosne odluke, nedaleko od njega u mraku je zasijao narandžasti plamen i odjeknuo tutanj hica.

Wilcoxovo tijelo se trglo, zgrčilo i počelo polako opuštati. Stražnja čizma više nije udarala i Mallonee je počeo puzati naprijed, što dalje od opasnog ruba provalije. Onda se onesvijestio.

Kada je otvorio oči glava mu je ležala u Mellissinu krilu. Trijala mu je obraze i čelo snijegom. Bilo je vrlo hladno.

Maló je podigao glavu i ugledao Wilcoxovo tijelo.

Mellissine ruke smjesta su zastale, usred pokreta. Plakala je jer je do tog časa vjerovala da je mrtav.

— Oh, Mallonee! Dragi...

Nesigurnim pokretom podigao je ruku i dotakao njen obraz:

— Mellissa, je li sve u redu?

— Oh, da, da, — Od olakšanja njen se glas sasvim izmijenio. — Uzela sam Jeffov revolver i slijedila vas.

— Ti si ubila Dorseyu?

— Morala sam! Bio bi te bacio u ponor.

Misli su mu se pomalo razbistrile. Tek je sada vidio da je gotovo gola, a lice joj je bilo modro od studeni. Vidljivo se tresla. Nekako se okrenuo i osovio na koljena.

— Moramó unutra — rekao je.

Pomažući jedno drugom nekako su uspjeli ustati. Bili su na granici izdržljivosti. Kuća je za njih bila vrlo vrlo daleko.

— Hoćemo li moći? — upitao je.

— Hoćemo.

Polako su zaobišli ugao zgrade i ugledali otvorena vrata koja su ih pozivala. Vidjeli su sjaj plamena i osjetili toplinu. Mallonee ju je zagrlio i nasmjeshio se.

Kraj

VJENČANJE MJESEČEVA VJETRA

Bila je to njihova posljednja noć na putovanju. Sjeveroistočno odatle na nebosklonu se ocrtavahu snijegom pokriveni vrhovi Wind River Mountainsa, a u rijetkom planinskom zraku osjećao se miris crnogorice.

Serif se nije zanimao za krajolik, niti za miris. Bio je to snažno građeni muškarac, nešto stariji od dvadeset godina, svijetlokos i plavih oštih očiju.

Sagne se nad logorsku vatru i pogleda nekadašnjeg lovca na stupice:

— Hoćeš li to srediti za mene?

— Pokušat ću — zlovoljno uzvratil Buck Owens. — No ne smiješ mi predbacivati ne bude li ništa od toga. Rekao sam ti već da je Slewfootu Samuelsu ostao samo još jedan žutokljunac.

— Pokazat ću mu što mogu.

— Vjerujem.

— Došao sam na Zapad da bih potražio sreću kao lovac na stupice i ne namjeravam nadalje raditi kao gonič mula.

— Pa ipak, dobro si radio i kapetanu Subletteu će biti žao što te gubi. Kad sazna da se namjeravaš pridružiti Slewfootu kao ortak, obuzet će ga bjesnilo.

Tad strese glavom. Nije imao ništa protiv kapetana Sublettea; naprotiv, bio mu je zahvalan što mu je omogućio da dođe na Zapad, ali htio je vidje-

ti svijet iz svog kuta a ne uvijek kroz oblak prašine iza karavane mula.

— Što se mene tiče, neka Sublettea obuzme bjesnilo. Ionako se namjeravam u dogledno vrijeme vratiti u Missouri.

— Pred čime zapravo bježiš? Možda pred strogim ocem?

— Oh, nipošto... otac je uvijek dobro postupao sa mnom.

— Pred zakonom? Jesi li koga ubio?

— Ništa slično.

— Onda još preostaje samo mogućnost: upleo si se u nevolje sa ženama.

Tad zbunjeno prođe rukom kroz kosu.

— Možda bi se i tako moglo nazvati. Tamo su bile tri djevojke, a svaka od njih umišljala je da smo zaručeni. I, svaka je od njih imala krvožednog brata.

— Htjele su se udati za tebe... sve tri istodobno — zapita Buck iskreno začuden. — Kako je to moguće?

— Odnio me vrug ako znam! Žene su mi se oduvijek zavlačile pod kožu. No, ispričaj mi radije nešto o Slewfootu. Pet godina si radio s njim kao lovac na stupice?

— Eh... duže ne bih ni izdržao, Slewfoot, naime, čudnovato shvaćao šalu.

— Pa... mala šala s vremena na vrijeme ne može nikome naškoditi barem meni neće zato ići na živce.

— A ako unatoč tome ne izdržiš s njim — Buckove oči zablistaju — onda ćeš ostati pokraj mula, do čega je kapetanu toliko stalo?

— Naravno.

— Fino! Sutra ću te predstaviti Slewfootu.

Uskoro se počelo govorkati o tome. Na posljednjem dijelu puta do doline uz Green River pala je među ljudima mnoga zajedljiva primjedba, što se Tadu uistinu ne bi svidjela.

Premda se još smatrao žutokljuncem, putem od St. Louisa naovamo naučio je štošta. Znao je već, na primjer, da postoje različite vrste lovaca na stupice; neki od njih rade za nagradu, drugi svoj plijen povjeravaju posredniku, a među najbiranijima su slobodni lovci na stupice, koji lutaju zemljom, prodavaju plijen najboljem ponudocu, i nikome ne moraju polagati račune.

Najčešće bi takvi muškarci radili s pokojim drugom, no Slewfoot se oduvijek držao po strani, bio je čudak. Logor je dijelio samo s jednom Indijankom, Shoshonkom, koju je kupio prije nekoliko godina. Oko logorskih vatri govorkalo se o tome kako indijanske izvidnice prave široke lukove oko Slewfootovog logora; kako grizzlyji pozivaju svoju mladunčad na red čim bi spomenuli njegovo ime, i kako dabrovi liježu uz obalu rijeke i ugibaju čim saznaju da je Shewfoot u blizini.

Sve se to Tada nije ni najmanje doimalo; samo je povećavalo njegovu znatiželju za čovjeka čijim se ortakom nadao postati.

Oko podneva stigli su do Green Rivera i utaborili se. Dolina je već vrvjela lovcima na stupice, goničima mula i Indijancima svih plemena, koji su stigli iz svih smjerova ruže vjetrova, kako bi ovdje trgovali, pili, kockali i sudjelovali u konjskim trkama.

Tad je promatrao što se zbiva. No, nisu svi bili poput njega.

S karavanom je te godine bio i propovjednik Thomas Rumford, muška-

rac visok rastom i šupljih obraza, koji se vraćao u svoju prije nekoliko godina osnovanu misiju u Nez Perce Indijanaca u Oregonu. Propovjednik Rumford nije tajio koliko su mu mrski govor i navike goniča mula, a još su mu se manje dopadale životne navike lovaca na stupice. I dok se Tad bavio svojom zapregom mula, Rumford mu priđe s predbacujućim izrazom na licu.

— Što li to čujem, sinko? Zeliš postati lovcem na stupice?

— Eto, poigravam se tom mišlju.

— A znaš li kakav je čovjek taj Slewfoot Samuels?

— Priča se da je prilično nepristupačan, ali ja se nadam da ćemo se složiti.

Klimajući glavom, Rumford nastavi put. Tad se osjeti nelagodno. Nakon nekog vremena priđe mu kapetan Sublette i Tad uto zaboravi razgovor s propovjednikom.

— Jesi li već pronašao svog novog druga?

— Nisam. Buck će me odvesti k njemu čim ovdje završimo poslom.

— Želim ti puno sreće!

— Hvala, kapetane!

— Osim toga, htio bih te podsjetiti da se u svako doba možeš vratiti k mulama... ako sve ne pođe kako valja.

Tad nije bio baš najbolje raspoložen kad je s Buckom krenuo prema logoru Shoshona.

— Već dugo živi s tom Indijankom, tako da je i sam više Indijanac nego li bijelac — objašnjavao je Buck. — Već i misli poput Indijanca.

— Bilo bi mi draže da nisi rastrubio moje planove cijelim logorom. Ljudi su se već počeli kladiti kao da je u pitanju trka pasa.

— Ja sam na tvojoj strani. Slewfoot točno zna kako će pogoditi čovjeka u najosjetljivije mjesto. Imaš li ti uopće osjetljivih mjesta?

— Možda imam, ali ne znam za njih.

— Osjetljiv sam na čegrtuše. Kad je Slewfoot to ustanovio, pretvorio mi je život u pakao. — Buck se strese. — Kad se čovjek prene iza sna i na grudima pronađe pet stopa dugačku čegrtušu... iako mrlivu... doista može sići s uma!

— Zar ti je to Slewfoot učinio?

— Da... i pri tome se nasmrtn nasmi-
jaol

Zaustave se kod jednog šatora. Pred ulazom je sjedio dežmekasti crve-
nokosi lovac na stupice i drijemao.

— To je on — reče Buck. — Nije li
njegov izgled jedinstven?

Prije nego što je Tad mogao o
tome razmisliti, Slewfoot Samuels ot-
vori oči. Jedno je bilo zeleno, a drugo
smeđe... a k tome je još i škiljio. Sve
u svemu, pogled mu je ipak bio usmje-
ren otprilike prema Bucku. Dohvati
bocu s viskijem, što mu je ležala izme-
đu koljena, povuče dugi gutljaj i isp-
ljune na tlo.

— Zdravo, Buck! Zar je to taj žuto-
koljunaš što mi ga namjeravaš uvali-
ti?

— Točno. Zove se Tad Marshall.

— Sjednite! — progunda Slewfoot.

Sjedoše, a Buck posegne za bocom
s viskijem. Slewfoot pruži Tadu desni-
cu.

Tak što mu je Tad pruži, Slewfoot
je malteše zgnječi. Međutim, mladić
je računao s time i napeo mišiće.
Slewfoot ispusti ruku i posegne za
bocom.

— Kako bi bilo kad bi pokušao što
popiti, Tade? Ili si još na majčinom
mlijeku?

Mladić prisloni bocu, šest puta
trzne Adamovom jabučicom, a onda
vrati bocu, primijetivši:

— Zar nije malo razvodnjen?

— E, mora se malo razrijediti, inače
bi izjeo dno boce.

Slewfootova žena izađe iz šatora,
kako bi donijela goriva za ognjište, a
Slewfoot joj dobaci nekoliko riječi na
jeziku Shoshona. Odmjerila je Tada
znatiželjnim pogledom, promrmljala
neki odgovor i opet nestala u šatoru.

U sjeni je drijemalo nekoliko pasa.
Jedno mlado, kratkodlako bijelo pse-
tanče utrči u šator, a u slijedećem tren-
utku izleti napolje zavijajući i podvi-
jena repa, a žena unutra nešto proku-
ne. Psić potraži utjehu u Slewfootu,
dopusti da ga ovaj pogladi nekoliko
puta po glavi, a onda skoči u Tadovo
krilo i spokojno zaspi.

Slewfoot se naceri.

— Čini se da te zavolio.

— Da, psi me vole.

— S ovim imam velike planove.

Tamnooka privlačna mlada Indijan-
ka priđe šatoru i upravo htjede ući
kadli joj Slewfoot dovikne nekoliko
riječi. Ona se okrene i pogleda Tada,
razjapljenih usta. Krv mu navre u
obraze; nije to mogao spriječiti. Dje-
vojka zahihoće, promrmlja nekoliko
riječi i uđe u šator.

— Tko je to? — zapita Buck.

— Sestra moje žene. Zove se Mjese-
čev Vjetar.

— Da, da... Tad se oduvijek doimao
žena — promrmlja Buck i pri tome
naivno pogleda u stranu. — U njegovu
kraju tri su djevojke smjerale na nj. I
zbog toga je zapao u raznorazne teško-
će.

— Žena može dobrano udesiti muš-
karca — reče Slewfoot — ne može li je
on zauzdati. S vremena na vrijeme,
svoju moram vezati o stup.

— Stup?! — začudi se Tad.

— Dakako... i dobrano izbatinati.

— Eto... a ja mislim da se žene ne
smije tući.

Slewfoot se naceri.

— Možda ćeš morati tući Mjesečev
Vjetar, da bi te ostavila na miru. Za-
malo što je tvoja plava kosa nije na
smrt zadivila. — Slewfoot zijevne. —
Gladan sam. Reći ću ženama neka sku-
haju što pristojna.

Žena izviri glavom kroz ulaz u ša-
tor i izmijeni nekoliko riječi sa Slew-
footom. On se okrene Tadu.

— Kaže da nemamo ni grama mesa
u šatoru. Istina, nerado to činim, ali
kad je čovjek gladan, mora nešto poje-
sti. Dodaj mi tog psa, Tad.

— Zar ovoga ovdje?!

— Naravno. Nijedan nije toliko de-
beo.

— Ali ja uopće nisam gladan. Ju-
tros smo dobro doručkovali.

Slewfoot dohvati psa za vrat, doda
ga ženi, odmahne joj da se vrati u ša-
tor a onda zaokupi Bucka s podužom
pričom. Tad je jedva slušao, no kako
ga je Buck s vremena na vrijeme po-
gledavao sa strane, nije mogao ustati i
otići. Nehotice se zapita hoće li ta
žena barem skinuti kožu ili će psa za-
jedno s krznom isjeći u tavu. Po prvi
puta u životu vraški mu se smuču u
želucu.

Nakon nekog vremena žena iznese tri drvena tanjura, rubove kojih je zapljuskivala mutna, masna kaša. Tad poželi da mu se na licu ne odrazi zgražanje; s umornim smiješkom prihvati jedan tanjur.

— Jesi li sad gladan? — zapita Slewfoot.

Očima koje nisu ništa vidjele mladić pogleda u tanjur. Odbije li pseće meso, vjerojatno će mu ponuditi pečenu vranu; učini mu se da bi to radije pojeo. Zlovoljno uroni žlicu u mutnu juhu, govoreći:

— Oh, da, toliko sam gladan da bih mogao proždrijeti cijeloga konja. Šta-šta? nemate nijednog pri ruci.

— Onda, kako ti je išlo u tek? — zapita Buck kasnije, prilikom povratka u logor.

— Oh, jelo doista nije bilo loše, samo malo premasno.

— Eto, takvo je medvjede meso.

— Medvjede?! Mislio sam da je to bio pas.

— Shoshoni ne jedu pse. Slewfoot bi mogao svoju ženu vezati o stup i bičevati koliko god želi, ali ona nikada ne bi skuhala psa. Samo se malo našalio s tobom.

— Takva me šala doista ne može nasmijati.

— Eto, a rekao si da ćeš nekako izaći nakraj s njegovim čudnovatim šalama.

— To doista mogu.

— Pa lijepo... uistinu bih to volio vidjeti.

Tijekom slijedećih tjedana bilo je trenutaka u kojima je Tadu uistinu ponestalo snage da se nasmiješi. Kao, na primjer, onom prilikom kad ga Slewfoot umalo nije ostavio da se utopi u vodi, pod izlikom da će ga naučiti kako se postavlja stupica za pastreve.

Iduće večeri Slewfoot saspe neko sredstvo u viski. A najgore je bila večer kad ga je pred cijelim logorom Mjesečev Vjetar skalpirala.

Iako je sve nalikovalo na slučajnost, nesumnjivo bješe da je Slewfoot

sve to zamijesio. Mladići su sjedili oko logorske vatre. Dva muškarca zakvače se prstima, pričekaju znak; a onda stadoše vući ili gurati svom silom; ovisno o tome kako se ponaša protivnik.

Slewfoot je pobijedio svakog protivnika. Naposljetku izazove Tada, i ovo me ne preostane ništa drugo nego da se nasmiješi, iako mu se smučilo u duši.

Među promatračima bili su: kapetan Sublette, Buck Owens, propovjednik, Rumford, svi goniči mula i gotovo svi Incijanci u logoru. Kad su se protivnici postavili za borbu, gledatelji se stadoše kladiti. Preko Slewfootova ramena Tad pogleda Mjesečev Vjetar. Tamne oči su joj sjale; a rumene usne bijahu napola otvorene. Lijep prizor, pomisli mladić. Samo kad ne bi neprekidno zurila u mene.

— Naprijed! — zapovijedi kapetan Sublette.

Slewfoot nešto progunda, snažno povuče, i prije nego što se Tad pošteno ogledao, nađe se poleđice na tlu. Kao iz velike daljine do ušiju mu dopre žagor promatrača dok je polagano ustajao.

Slewfoot mu se naceri poput vuka.

— Želiš pokušati još jednom, druže?

— Naravno.

Ovoga puta mladić usredotoči pažnju na borbu. Tijekom prvih minuta povlačili su se amo-tamo, a onda Tad zapne. Slewfootove noge popuste i on padne. Gledatelji zauraju još glasnije nego prije.

— Osjećaš li bol? — zapita Tad s odglumljenim suosjećanjem.

— Još jedno kolo — progunda Slewfoot, ustajući.

Ponovno zakvače prste. Prema svedu sudeći, Slewfoot je sada ozbiljno naumio pobijediti. No, i Tad. Pa ipak, mladić nije bio spreman na preprede ne lukavštine. Tek što su počeli, Slewfoot padne na koljena i prebaci protivnika preko ramena.

Tad se preokrene u zraku i zamalo ne padne glavom Mjesečevu Vjetru u krilo. Na njegov stidljivi smiješak, djevojka se osmehne, a onda izvuče nož iz suknje i odreže mu čuperak.

Promatrači su se odmarali. I Tad. A onda skoči i posegne za Mjesečevim Vjetrom... no ona se munjevito izgubi u gomili. Odjednom se okrene i nasrne na Slewfoota, koji se tresao od smijeha. Kapetan Sublette, Buck Owens i šestorica drugih zadrže Tada.

— Uvijek samo s mirom, mladiću! — dovikne mu Sublette, smijući se. — Malo je muškaraca koji se mogu busati u prsa da ih je skalpirala lijepa djevojka.

Pošto se Tad malo smirio, puste ga. Zažarenih obraza, odjuri u mrak.

Tad zlovoljno sjedne k doručku i dopusti da mu Buck doda šalicu kave.

Plavokosi-momak-skalpiran-od-žene! To su mu ime nadjeli Indijanci.

— Upozoravao sam te od prvog trenutka — Buck s razumijevanjem pogleda mladića — ali nisi htio slušati...

— Pobijedio me lukavstvom. To se nikada više neće dogoditi.

— Suvviše je prepređen, za tebe, mladiću. Prihvaćam svaku okladu da ti već spremam nešto nova.

— Trebalo bi da se malo pripazi — zlovoljno će Tad — inače ću mu pokazati što mogu.

— Onda... puno sreće! Eno ga, već dolazi.

Tad prođe rukom kroz unakaženu kosu dok se Slewfoot polagano približavao. Sjajio je zadovoljstvom poput medvjeda koji je upravo prožderao obilan obrok.

— Dobro jutro, gospodo! Imate li još za šalicu kave?

Buck mu naliže. Slewfoot sjedne na tlo. Smeđim je okom promatrao Tada, a zeleno usmjeri prema planinskom lancu u daljini.

— Sinoć smo s tobom izveli prijavu šalu, Tade. Zbog toga me grize savjest, pa odlučih da te obeštetim za to.

— Slutim nešto — promrmlja Buck.

— A kako ćeš me obeštetiti?

— Znam da ti se novo indijansko ime ne sviđa. Razgovarao sam sa svojim prijateljem, poglavicom Shoshona, i on će srediti stvar.

— Kako?

— Eto, prihvatit će te u pleme i nadjeti novo ime, a time će staro biti

brisano. Istina, to mnogo stoji, no toliko ti dugujem.

— Prihvatiti... u pleme?

— Da, Indijanci to ponekad rade.

Buck ljutito pogleda Slewfoota.

— A tko je taj poglavica?

— Sedam Medvjeda.

— Pa to je...

— Točno, najviši poglavica plemena. Nijedan se Indijanac neće usuditi njegovog posinka ismijevati.

Tad razmisli. Nije u tome mogao otkriti nikakve lukave varke. Pogleda Bucka.

— Što ti misliš o tome?

— Ništa.

— Pa — promrmlja mladić — u tom slučaju...

Obred u šatoru poglavice Sedam Medvjeda potraje dva sata. Okupilo se dvanaest najutjecajnijih ratnika plemena, a pogled na njihova svečana lica ukaže Tadu da oni tom obredu pridaju veliko značenje. I Slewfoot je, čini se, bio ozbiljan: jer, još prije vijeka darovao je poglavici dva konja, šest crvenih pokrivača, jednu staru musketu, nekoliko funti praha i olova i još mnogih drugih sitnica.

Kad su nakon obreda izašli iz šatora, Slewfoot otprati Tada kroz logor Shoshona. Smiješak mu je, čini se, bio iskren.

— Onda, kako se osjećaš kod Indijanaca?

— Izvrsno. Kakvo mi je ime sada nadjeo?

— Bijela Mula. Dobro ime.

— Mislim da ti dugujem zahvalnost.

— Ništa, ništa. Onda, do viđenja!

Buck je spavao u šatoru. Kad Tad uđe, otvori oči i upita:

— Što su radili s tobom?

— Sve je bilo u vrlo prijateljskom tonu. Sada se zovem Bijela Mula.

— Onda je uistinu uspio! A koliko ga je to stajalo?

— Ah, dao je poglavici nekoliko pokrivača, dva konja...

— Konja? Zaboga, za dva ti je konja... — Buck odjednom ušuti i pogleda prema ulazu u šator. Onda doda: — Upravo to! Ogledaj se, mladlću.

Tad se okrene. Mjesečev Vjetar stajala je na ulazu u šator, sa stidljivim smiješkom na usnama. Za njom su bila četiri konja... među njima i ona dva što ih Slewfoot pokloni poglavici. Sva četiri bila su natovarena indijanskim potrepštinama. Dok je Tad zbunjeno zurio u Mjesečev Vjetar, ona pokaže na njega, na sebe, a onda objema rukama opiše krug.

— Želi saznati gdje da postavi vaš šator?

— Naš šator?!

— Da, tvoj i njen.

— Ona... zar ona pripada meni?

— Slewfoot ju je kupio za tebe.

— Ali, Sedam Medvjeda...

— Poglavica je njen otac... i otac Slewfootove žene.

— Kaži joj da je ne želim! Pošalji je kući!

Buck ga brzo uhvati za ruku.

— Možda te Slewfoot opet htio namagarčiti, no Mjesečev Vjetar i njen otac su to shvatili ozbiljno. Prema svemu sudeći, sviđaš joj se. A i Sedam Medvjeda je, čini se, neobično voli, jer vam inače ne bi darovao Slewfootove konje za vjenčanje.

— Ali, ja ipak ne mogu zadržati djevojku!

— Smiri se. Razmislimo li temeljito, možda ćemo pronaći izlaz. Neka postavi šator, a mi ćemo dotle do kapetana Sublettea.

Kapetana Sublettea nije bilo lako izbaciti iz njegova mira, no ovog puta ga uistinu obuzme napad bjesnila. S propovjednikom Rumfordom slučaj je bio još teži. Pošto ga Tad obavijesti o svemu, on dohvati kijaću kako bi njome ubio Slewfoota i odmah nakon toga odveo Mjesečev Vjetar natrag ocu. Međutim, Sublette strese glavom.

— Ne možete djevojku poslati kući. Slewfoot to nikako ne bi mogao objasniti Shoshonima, i cijelo bi se pleme sručilo na nas. Tad je mora uzeti i živjeti s njom dok je god ovdje.

— To uopće ne dolazi u obzir! — poviče Rumford.

— Mora to barem odglumiti. Naravno, Tad će se s nama vratiti u St. Louis. Objasniti ću Mjesečevu Vjetru da ćeš slijedećeg ljeta ponovo doći i ostati. Ona će tako sačuvati obraz, a mi kožu.

— Zapravo, više se neću vratiti ovamo, zar ne?

— Točno.

Tad pogleda udaljene planinske vrhove.

— Čini mi se da je to pokvarena lukavština. Ostavimo li je da čeka muškarca koji se neće nikada vratiti, onda bih to nazvao čistom prijevarom.

— Sitna prijevara još je uvijek bolja od otvorenog sukoba s Indijancima. Osim toga, kladim se da te neće dugo čekati. Idućeg ću joj ljeta objasniti da si umro od boginja ili koje druge bolesti, a ona će naprosto uzeti drugoga.

Mladlć zlovoljno kimne; prijevara mu se, očito, nije sviđala.

— Ta ona je tako bezazleno malo biće i doista nije ništa skrivila. Htio bih joj darovati nešto što će je podsjećati na mene... barem za određeno vrijeme. Mogu li dobiti plaću kako bih joj kupio nekoliko sitnica?

Kapetan Sublette se s razumijevanjem nasmiješi.

— Naravno!

Tad putem kupi nekoliko sitnica za koje je vjerovao da će se svidjeti Mjesečevu Vjetru, pa krene prema svom šatoru. No, šatora više nije bilo. Na istom mjestu nalazio se mnogo veći i udobniji šator Shoshona. Šest Indijan-ki pomagalo je Mjesečevu Vjetru oko uređenja šatora; naravno, uz radosno brbljanje. Kad se Tad pojavi, žene izmijene značajne poglede i brzo se povuku. Tad pride Mjesečevu Vjetru, koja je klečala u jednom kutu i raspirivala vatru.

— Mjesečev Vjetre, nešto sam ti donio.

Djevojka podigne glavu. Pogled tamnih očiju bijaše nedokučiv. Kao da je strepila u nedoumici hoće li je sada prebiti zbog onoga jučer ili će je pak poljubiti kao svoju ženu.

Tad je uhvati za ruku i podigne.

— To su darovi za tebe.

Gurne joj predmete u ruke. Razgledavala je komad po komad. Najprije malo srebrno zrcalo, pa dvostruku bisernu ogrlicu i mali zlatni prsten koji je kao nekim čudom upravo pristajao na njen prstenjak. A onda se naglo okrene, potrči iz šatora, pa prema logoru Shoshona.

Ostala je tako dugo da je Tad, koji nije znao kako da protumači njeno vladanje, naprosto legao i zadrijemao.

Izuzev jednog teškog sna u kome se pojavio Slewfoot, spavao je mirno i spokojno. A onda začuje pred šatorom bijesne glasove. Govorili su jezikom Shoshona. Ustane, kako bi pogledao što to znači.

Napolju su stajali Slewfoot Samuels i njegova žena Indijanka. Zestoko su se prepirali. Pokraj njih je stajala Mjesečev Vjetar i ponosno promatrala svoje darove.

Slewfoot se okrene i pogleda Tada.

— Do vraga, što si to uradio?!

— Zar ja? — Tad nije shvaćao što je sada u pitanju. — Upravo sam spavao.

— Nisam mislio na to!

— Nego što?

— Na te stvari! — poviče Slewfoot i dršćućom rukom pokaže darove u rukama Mjesečeva Vjetra. — Na ovo ovdje! Zar ne znaš koliko to stoji?

— Znam... naposljetku, ja sam to kupio. A što se to tebe tiče?

— Moja žena zahtijeva iste poklone!

— Onda joj kupi.

— Zar da oveći dio svoje godišnje zarade utrošim na takvu ropotariju?

— Pa onda nemoj kupiti.

— Tada će mi pretvoriti život u pakao.

— Veži je o stup i dobrono izbatinaj.

Slewfoot kradom pogleda ženu i zanijeće glavom.

— Na žalost, sada to ne smijem. Svojim bi mi krikovima navalila na vrat cijelu rodbinu. — Slewfoot pride Tadu i molećivo ga pogleda. — Mladiću, igra je otišla dovoljno daleko. Oduzmi sada Mjesečevom Vjetru tu ropotariju i nekoliko je puta dobrono

opali po stražnjici. Onda možda žena više neće biti ljubomorna na nju.

Tad pogleda Slewfootovu ženu, koja je sada stajala pokraj mlađe sestre i divila se darovima. Čudnovato, pomisli, muškarci većinom troše novac za vlastita zadovoljstva a ne ostavljaju ni centa za svoje žene. Nasmiješi se i strese glavom.

— Nije potrebno da tučem ženu kako bih je naučio dobru vladanju. Dobrotom i prijaznošću u žena se uvijek više postiže. Ja kupujem darove, pomažem joj u radu i poštujem je.. tako postupam sa svojom ženom.

Slewfoot ga pogleda sasvim odsutan duhom.

— Dakle, zadržat ćeš je?

— Naravno! Čim propovjednik Rumford obavi odgovarajuće pripreme, vjenčat ćemo se prema našim običajima. Upravo mi pada na um da bi to valjalo pristojno proslaviti, zajedno s njenim roditeljima i svim rođacima... a možda ću pozvati i sve žitelje logora. Nitko ne smije biti zapostavljen.

— Pa to stoji čitav imetak!

— Što onda? Čovjek mog kova ženi se samo jednom.

— Oh, ako to vidi moja žena — prostenje Slewfoot — pokrenut će nebo i pakao kako bi od mene dobila isto takve darove. Prije nego što ih pribavim, neću je smjeti udariti. Zahtijevat će od mene poklone sve dotle dok ne upropastim cijelu imovinu. A povrh toga morat ću obavljati i kućne poslove i svaki puta čistiti cipele prije nego što uđem u šator. Očekuje me sudbina mučenika!

— To me ne bi nimalo iznenadilo — uzvratit će Tad i zaputi se k propovjedniku Rumfordu.

* * *

Dvostruko vjenčanje bilo je veliki događaj. Cini se da su se svi odlično zabavljali... osim Slewfoota Samuela. On kao da je izgubio smisao za šalu. No, možda će mu se vratiti kad se jednom nađe u brdima, u lovu na dabrove. Tad se tome nadao. Jer, s drugom koji ne shvaća šalu ne možeš ništa započeti.

KRAJ

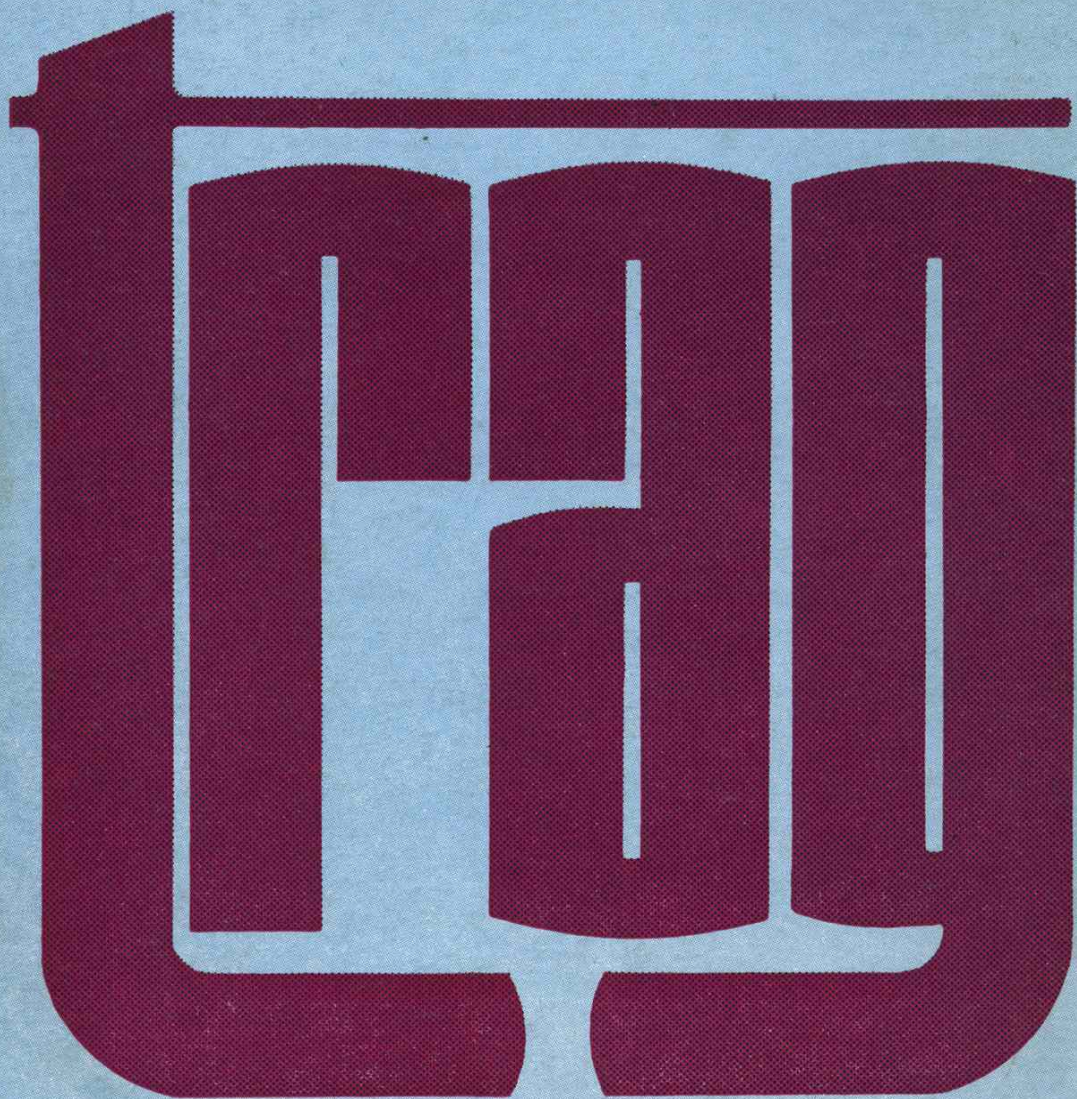
DOSAD IZAŠLI ROMANI NOVE SERIJE »LASO«

51. J. F. Beck: OLOVO PRAVDE
52. Hal Warner: TRAGOVI U PUSTINJI
53. G. A. Lutz: PUCNJI U PRAZNO
54. E. Jones: NEUSTRAŠIVI SLADE
55. L. L'Amour: ZLATNA PLANINA
56. H. Hatten: SMRTONOSNI POKOLJ
57. T. West: TEKSASANIN
58. E. Jones: SMRT SVIM IZDAJICAMA
59. W. O'Connor: KANJON SMRTI
60. L. L'Amour: KLAN SACKETTOVIH
61. D. Dean: OSIŠANA OSVETNICA
62. D. Dean: VATRENA OSVETA
63. J. Gilmoor: LOV NA SVJEDOKE
64. C. Hunter: ALI TADA SE POJAVIO SAM
65. F. Glaser: VRIJEME OBRAČUNA
66. F. Short: NI PAKAO ME NEĆE
67. R. Ullman: JACKSONOV KLAN
68. G. Lord: TAJNI TOVAR
69. W. O'Connor: STOTINU DANA PAKLA
70. F. Short: SKINITE HULJU IZ SEDLA
71. A. C. Morgan: REVOLVERAŠI SU ČEKALI
72. L. L'Amour: BRAĆA SACKET
73. H. Werner: ZLOČIN OTACA
74. L. Walles: U OLOVNOJ OLUJI
75. C. Martin: IZASLANICI PAKLA
76. R. McLeod: TEŽAK PUT DO MEKSIKA
77. R. Hogan: OVAJ GRAD PRIPADA JESSUPOVIMA
78. S. C. Lawrence: TEKSASANIN
79. Paul Evan Lehman: PAKAO U NOVOM MEKSIKU
80. H. S. Sharon: DRUZINA SMRTI
81. L. Ernenwein: SNJEŽNI JAHACI
82. L. L'Amour: UTAH BLAINE
83. F. SHORT: ZAŠTITNIK IZ TEKSASA
84. Hal Warner: LEŠINARI TONTO BASINA
85. John Gilmoor: PAKLENA PJESMA PUSTINJE
86. William O'Connor: DVOBOJ S PRIJATELJEM
87. Al Cody: NA STRANI INDIJANACA
88. Jim Sheridan: NAMAMI VUKOVE U ZAMKU
89. H. S. Sharon: SMRTI U SUSRET
90. H. S. Sharon: ĐAVOLJI RANČ
91. Clay Hunter: USAMLJENIK S RIO BRAVA
92. Robert Ullman: MOHIKANINA DRUŽBA
93. H. S. Sharon: LOV NA DOLAR
94. Robert Ullman: SANSA ZA BENA
95. Shepard Rifkin: PUT KINGA FISHERA
96. L. L'Amour: DOLINA MIRA
97. H. Hatten: KONJANICI IZ PAKLA

U PRIPREMI:

98. B. Arthur: DVA REVOLVERA

KOD VAŠEG PRODAVAČA NOVINA

**BIBLIOTEKA KRIMINALISTIČKO
— LJUBAVNIH ROMANA**